

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
รับที่..... 569 15.10
วันที่ 25 มี.ค. 2548 8.34

ที่ อส (สฝยพ.) 0015/1451

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าหีบเผย กรุงเทพฯ 10200

24 มกราคม 2548

ลงวันที่ ๑๕
วันที่ 25 มี.ค. 2548
เวลา ๑๐.๐๐ น.

เรื่อง การยุติการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

1 มี.พ. 2548
จัดเข้าวาระ.....

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของ
ส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ครั้งที่ 9/2547 ถึงครั้งที่ 12/2547
2. เอกสารสรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ระหว่างปี พ.ศ. 2544 ถึง พ.ศ. 2547

1. ข้อเสนอ

คณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้องขอเสนอผลการประชุมพิจารณาคัดสินชี้ขาดกรณีพิพาทระหว่างส่วนราชการกับเอกชน
ส่วนราชการกับส่วนราชการ ส่วนราชการกับรัฐวิสาหกิจ และรัฐวิสาหกิจกับรัฐวิสาหกิจ จำนวน 23 เรื่อง
ปรากฏรายละเอียดตามรายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของ
ส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ครั้งที่ 9/2547 ถึงครั้งที่ 12/2547 ที่ส่งมาด้วย เพื่อเสนอคณะรัฐมนตรี

2. เรื่องเดิม

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2540 วันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 วันที่ 19 มีนาคม 2545
และวันที่ 1 ตุลาคม 2545 กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและ
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการ
และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงการคลัง
ปลัดกระทรวงยุติธรรม เลขาธิการคณะรัฐมนตรี เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นกรรมการ และ
อัยการสูงสุดเป็นกรรมการและเลขานุการ โดยให้มีอำนาจหน้าที่พิจารณาคัดสินชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แล้วเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

3. ข้อเท็จจริง

คณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ในการประชุมครั้งที่ 9/2547 เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2547 , ครั้งที่ 10/2547 เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2547 , ครั้งที่
11/2547 เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2547 และครั้งที่ 12/2547 เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2547 ได้ประชุมพิจารณาคัดสินชี้ขาด
กรณีพิพาทระหว่างส่วนราชการกับเอกชน ส่วนราชการกับส่วนราชการ ส่วนราชการกับรัฐวิสาหกิจ และ
รัฐวิสาหกิจกับรัฐวิสาหกิจ รวม 23 เรื่อง ดังนี้

3.1 กรณีพิพาทระหว่างส่วนราชการกับเอกชน ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

ข้อ 1.2.1

3.1.1 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งระหว่างกองทัพเรือ กับ บริษัท พี.ที.อาร์.อีควิปเมนต์ จำกัด กรณี ผิดสัญญา เรียกให้ชำระเงินค่าปรับเป็นเงินจำนวน 750,400 บาท

3.1.2 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งระหว่างกองทัพเรือ กับ นาวาเอกอัษฎบุรณ์ เช่นพานิช กรณี ละเมิด เรียกค่าเสียหาย จำนวน 4,350,439.50 บาท

3.1.3 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งกรณีกรรมการประกันภัยขอให้ฟ้องนายศักดิ์ สิงห์พัฒน์ เรียกค่าเสียหายเบื้องต้นพร้อมเงินเพิ่ม ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ให้แก่ กองทุนทดแทนผู้ประสบภัย เป็นเงินจำนวน 7,916.40 บาท คืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย

3.1.4 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งกรณีกรมส่งเสริมสหกรณ์ขอให้ฟ้องห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง กรณีผิดสัญญาจ้างขุดสระน้ำเพื่อการเกษตรขนาดเล็ก ให้ชำระค่าปรับตามสัญญาจำนวน 37,627.20 บาท

3.1.5 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งระหว่างกรมการประกันภัย กับ นายภา ไกรทอง กรณี กรรมการประกันภัยขอให้ฟ้องเรียกค่าเสียหายเบื้องต้นพร้อมเงินเพิ่ม รวมเป็นเงินจำนวน 12,000 บาท คืนแก่กองทุนทดแทนผู้ประสบภัย

3.1.6 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งระหว่างกองทัพอากาศ กับ นายมนู อิ่มสิน (เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน) กรณีละเมิด ให้รับผิดชดใช้เงิน จำนวน 1,208,929 บาท พร้อมดอกเบี้ย

3.2 กรณีพิพาทระหว่างส่วนราชการกับส่วนราชการ ส่วนราชการกับรัฐวิสาหกิจ และรัฐวิสาหกิจ กับรัฐวิสาหกิจ ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 ข้อ 1.2.2

3.2.1 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการสื่อสารแห่งประเทศไทย กับ องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย กรณีค่าใช้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศ จำนวน 457,166.82 บาท

3.2.2 เรื่องข้อพิพาทระหว่างองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย กับ กรมสรรพากร กรณีเรียกให้ชำระหนี้ค่าเช่าเวลาออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 พร้อมภาษีมูลค่าเพิ่ม จำนวน 558,600 บาท

3.2.3 เรื่องข้อพิพาทระหว่างองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย กับ บริษัทการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย จำกัด (มหาชน) กรณี เรียกให้ชำระหนี้ค่าโฆษณาออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 พร้อมภาษีมูลค่าเพิ่ม จำนวน 101,864 บาท

3.2.4 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการประปาส่วนภูมิภาค กับ เทศบาลตำบลคู้้งสำเภา กรณี การรับโอนกิจการประปาสุขาภิบาลคู้้งสำเภา ทุนทรัพย์ที่พิพาทจำนวน 19,493,417.70 บาท

/3.2.5 เรื่องข้อพิพาท...

3.2.5 เรื่องข้อพิพาทระหว่างสถาบันการบินพลเรือน กับ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) กรณีผิดข้อตกลงตามบันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับความร่วมมือการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization ให้ชำระค่าเสียหายรวมจำนวน 128,549,403.77 บาท

3.2.6 เรื่องข้อพิพาทระหว่างกรมชลประทาน กับ เทศบาลนครนครราชสีมา กรณีกรมชลประทานเรียกค่าใช้น้ำชลประทานจากเทศบาลนครราชสีมา เป็นเงิน 76,462,150.84 บาท

3.2.7 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้านครหลวง กับ กรุงเทพมหานคร กรณี ละเมิด เรียกค่าเสียหาย จำนวน 24,451.82 บาท

3.2.8 เรื่องข้อพิพาทระหว่างองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ กับ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กรณี ละเมิด เรียกให้ชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 9,500 บาท

3.2.9 เรื่องข้อพิพาทระหว่างองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย กับ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ กระทรวงมหาดไทย กรณีเรียกหนี้ค่าโฆษณาค้างชำระ จำนวน 104,270 บาท

3.2.10 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กับ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กรณีเรียกค่าเสียหายจากการผิดสัญญาซื้อขายไฟฟ้า รวมเป็นเงิน 2,217,352.49 บาท

3.2.11 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กับ การประปาส่วนภูมิภาค กรณี เรียกให้ชำระหนี้ค่ากระแสไฟฟ้าปรับปรุงที่จัดเก็บไม่ถูกต้องครบถ้วน จำนวน 11,297,022.79 บาท

3.2.12 เรื่องข้อพิพาทระหว่างกรมธนารักษ์ (การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย) กับ กรุงเทพมหานคร กรณี การประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน บริเวณสนามบินดอนเมือง ปี 2538 ถึงปี 2546

3.2.13 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้านครหลวง กับ กรุงเทพมหานคร กรณีละเมิด ให้ชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 34,956.44 บาท

3.2.14 เรื่องข้อพิพาทระหว่างองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ กับ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรณีละเมิด ให้ชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 160,000 บาท

3.2.15 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กับ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กรณี ละเมิด ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ใช้ไฟฟ้าในเขตพื้นที่การไฟฟ้าจังหวัดสงขลา และพื้นที่การไฟฟ้าอำเภอหาดใหญ่ ได้รับความเสียหาย รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 619,199.83 บาท

3.2.16 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กับ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กรณีละเมิด เรียกค่าเสียหาย จำนวน 2,620,680.01 บาท

3.2.17 เรื่องข้อพิพาทระหว่างบริษัท ทำอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) (การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย) กับ องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว กรณีการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน ทำอากาศยานภูเก็ต ประจำปี 2544 , 2545 และ 2546 เป็นเงิน 32,482,286 บาท

อนึ่ง ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2544 ถึง พ.ศ. 2547 คณะกรรมการฯ ได้มีการประชุมรวม 20 ครั้ง พิจารณาคัดสินชี้ขาดข้อพิพาทไปแล้วจำนวน 195 เรื่อง มูลค่าทรัพย์สินที่พิพาททั้งสิ้น 4,404,570,088.39 บาท รายละเอียดปรากฏตามเอกสารสรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการฯ ที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำผลการประชุมตามข้อ 1 และเอกสารสรุปผลการดำเนินงานของ คณะกรรมการฯ เสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายพงศ์เทพ เทพกาญจนา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

ประธานกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง

ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

จัดอยู่ในประเภทเรื่องๆ ที่เสนอคณะรัฐมนตรีได้โดยตรง

(นายชวน หลีกภัย)

ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานสารสนเทศ ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ท ๑๕/๕๑
ได้้นำเสนอคณะรัฐมนตรี
เมื่อวันที่ - 1 ก.พ. 2548 ลงมติว่า

ทราบ

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายการยุติในการดำเนินคดีแพ่งฯ

โทร. 0 - 2291 - 5655

โทรสาร 0 - 2291 - 9995

รายงานการประชุม
คณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ครั้งที่ 9 / 2547
วันศุกร์ที่ 15 ตุลาคม 2547
เวลา 9.00 น.
ณ ห้องประชุมชั้น 28 กระทรวงยุติธรรม

.....

กรรมการผู้มาประชุม

1. นายพงศ์เทพ	เทพกาญจนา	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม	ประธานกรรมการ
2. นายเสงี่ยม	สันศักดิ์	แทนปลัดกระทรวงการคลัง	กรรมการ
3. นางสาวรีนวดี	สุวรรณมงคล	แทนปลัดกระทรวงยุติธรรม	กรรมการ
4. นายสาธิต	อนันตสมบูรณ์	แทนเลขาธิการคณะรัฐมนตรี	กรรมการ
5. นายชูเกียรติ	รัตนชัยชาญ	แทนเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา	กรรมการ
6. นายคัมภีร์	แก้วเจริญ	อัยการสูงสุด	กรรมการและเลขานุการ
7. นายบรม	ศรีสุข	อธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด	ผู้ช่วยเลขานุการ
8. นางศรีนิดา	พรหมพิตร	อัยการพิเศษฝ่ายการยุติในการดำเนินคดีแพ่งฯ	ผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

1. นายทวีศักดิ์	วรพิวุฒิ	รองอัยการสูงสุด
2. นายทรงชัย	ประสารนันท์	รองอธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด
3. นางสาวบุญทอง	เอี่ยมอร่ามศักดิ์	เลขานุการรองอัยการสูงสุด
4. นายปิยะนันท์	พันธุ์ชะวนิช	ผู้ช่วยเลขานุการรองอัยการสูงสุด
5. นายนิติ	สุขเจริญ	อัยการจังหวัดประจักษ์
6. นายนิรุจน์	มณีพันธ์	รองเลขานุการอัยการสูงสุด
7. นายมนูญ	จรูญพร	อัยการอาวุโส

8. นายประวิทย์	พิพัฒน์กุลสวัสดิ์	อัยการอาวุโส
9. นายนิติ	เมฆสวรรค์	อัยการอาวุโส
10. นายอภิชาติ	อาสภวิริยะ	อัยการอาวุโส
11. นายศรีทัย	มุสิกธรรม	อัยการอาวุโส
12. นายประนาม	เพชรภาพ	อัยการอาวุโส
13. นายสมเพาะ	บุญสวัสดิ์	อัยการอาวุโส
14. นางวิไล	แสงแก้วสุก	เจ้าพนักงานธุรการ 5
15. นายธีระวุฒิ	พราหมหันธ์	นิติกร 3
16. นายสุปรีดา	ชื่นชม	นิติกร 3
17. นางสาวมณฑยา	โตสุวรรณ	นิติกร 3

เปิดประชุม เวลา 9.00 น.

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานกรรมการฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ประธานกรรมการฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า กองทัพบกได้ส่งเอกสารเพิ่มเติมในคดีระหว่างบริษัทไทยเดินเรือทะเล จำกัด กับ กองบัญชาการทหารสูงสุด กรณี ผิดสัญญาให้บริการขนส่งสิ่งอุปกรณ์ FMS ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาและตัดสินชี้ขาดไปแล้วในการประชุมครั้งที่ 8/2547 เมื่อวันที่จันทร์ที่ 20 กันยายน 2547 วาระที่ 4.1 จึงขอให้ฝ่ายเลขานุการฯ ตรวจสอบดูหนังสือฉบับดังกล่าวว่ามีข้อเท็จจริงอื่นใดเพิ่มเติมจากที่คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาไว้แล้วอย่างไรหรือไม่ แล้วแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ระเบียบวาระที่ 2 รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ 8/2547

ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ 8/2547 โดยไม่มีการแก้ไข

ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องสืบเนื่อง

3.1 เรื่องข้อพิพาทระหว่างกรมธนารักษ์ (การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย) กับ กรุงเทพมหานคร กรณี การประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน บริเวณสนามบินดอนเมือง ปี 2538 ถึงปี 2546

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติให้ฝ่ายเลขานุการฯ ตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมบางประการ แล้วนำเสนอต่อที่ประชุมในการประชุมครั้งต่อไป

3.2 เรื่องข้อพิพาทระหว่างกรมชลประทาน กับ เทศบาลนครนครราชสีมา กรณี กรมชลประทาน เรียกค่าใช้น้ำชลประทานจากเทศบาลนครราชสีมา เป็นเงิน 76,462,150.84 บาท

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติให้ฝ่ายเลขานุการฯ ตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมบางประการ แล้วนำเสนอต่อที่ประชุมในการประชุมครั้งต่อไป

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องเพื่อพิจารณา

4.1 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการสื่อสารแห่งประเทศไทย กับ องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย กรณีค่าใช้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศ จำนวน 457,166.82 บาท

คดีนี้การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือที่ กสท.603(คต.3)/3131 ลงวันที่ 26 ตุลาคม 2544 ถึงอัยการสูงสุด ขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีพิพาทกับองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย เรื่องการเรียกเก็บเงินค่าใช้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศ จำนวน 457,166.82 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2541 ได้มีผู้แอบอ้างว่าเป็นนางสาวสรินธร วรกุล ขอเช่าโทรศัพท์หมายเลข 01-210-3217 จากสำนักงานบริการโทรศัพท์นครหลวง 1.2.3 (พหลโยธิน) ซึ่งเป็นหน่วยงานขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย และได้มีการใช้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศของการสื่อสารแห่งประเทศไทย ในระหว่างวันที่ 31 มีนาคม 2541 ถึงวันที่ 28 เมษายน 2541 เรียกออกจากต้นทางประเทศไทยไปยังปลายทางต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา จีน ญี่ปุ่น เป็นต้น จำนวนหลายครั้ง คิดเป็นเงินค่าบริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศ จำนวนทั้งสิ้น 457,166.82 บาท แต่ไม่ได้รับชำระหนี้จากผู้เช่าใช้บริการโทรศัพท์หมายเลขดังกล่าว

การสื่อสารแห่งประเทศไทย (กสท.) ได้ฟ้องดำเนินคดีกับนางสาวสรินธร วรกุล ผู้เช่าใช้บริการโทรศัพท์หมายเลข 01-210-3217 ต่อศาลแพ่ง เป็นคดีหมายเลขคำที่ 3739/2543 เพื่อให้ชำระค่าบริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศข้างต้น แต่นางสาวสรินธร วรกุล (จำเลย) ได้มีหนังสือปฏิเสธหนี้ถึงการสื่อสารแห่งประเทศไทย ว่าไม่เคยเป็นผู้เช่าหมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าว และไม่เคยอาศัยหรือมีภูมิลำเนาอยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่ 1784/6 ซอยร่วมพัฒนา ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางบำหรุ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ตามสำเนาทะเบียนบ้านเอกสารประกอบการทำสัญญาเช่าแต่อย่างใด

การสื่อสารแห่งประเทศไทย จึงมีหนังสือขอตรวจสอบสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ 1784/6 ซอยร่วมพัฒนา ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางบำหรุ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร จากสำนักงานเขตบางพลัด และแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎรบ้านเลขที่ 54 ซอยลาดพร้าว 53 (โชคชัย 4) แขวงวังทองหลาง เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นที่อยู่ตามทะเบียนบ้านในปัจจุบันของนางสาวสรินธร วรกุล

ผลการตรวจสอบเอกสารพบว่า ตามสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ 1784/6 ซอยร่วมพัฒนา ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางบำหรุ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ฉบับที่นำมาใช้เป็นเอกสารประกอบการทำสัญญาเช่า มีชื่อนางสาวสิรินธร วรกุล หมายเลขประจำตัวประชาชน 3-1006-01761-67-1 อาศัยอยู่ในอันดับที่ 1 ในฐานะเจ้าบ้าน มารดาชื่อ พิมพ์จันทร์ บิดาชื่อ อำนวย ย้ายมาจากบ้านเลขที่ 54 ซอยลาดพร้าว 53 (โชคชัย 4) แขวงวังทองหลาง เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2540 ขณะที่สำเนาทะเบียนบ้านที่แท้จริงฉบับที่คัดจากสำนักงานเขตบางพลัด ไม่ปรากฏว่ามีชื่อ นางสาวสิรินธร วรกุล อาศัยอยู่ นอกจากนี้ ความแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎรของนางสาวสิรินธร วรกุล ยังได้ความว่า นางสาวสิรินธร วรกุล มีมารดาชื่อ อรพร บิดาชื่อ ประดิษฐ์ และมีภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ 54 ซอยลาดพร้าว 53 (โชคชัย 4) แขวงวังทองหลาง เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2520 จนถึงปัจจุบัน โดยไม่เคยย้ายไปอยู่บ้านเลขที่ 1784/6 ซอยร่วมพัฒนา ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางบำหรุ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ตามเอกสารที่ใช้ในการประกอบการทำสัญญาเช่าโทรศัพท์แต่อย่างใด ที่อยู่ตามที่ส่งใบแจ้งหนี้กับภูมิลำเนาที่แท้จริงของนางสาวสิรินธร วรกุล จึงอยู่คนละที่กันด้วย การสื่อสารแห่งประเทศไทยจึงถอนฟ้องการดำเนินคดีกับนางสาวสิรินธร วรกุล

การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่บุคคลอื่นอ้างว่าเป็น นางสาวสิรินธร วรกุล มาทำสัญญาเช่าโทรศัพท์หมายเลขดังกล่าว และได้ใช้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศของการสื่อสารแห่งประเทศไทย จนทำให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยไม่สามารถเรียกเก็บเงินค่าใช้บริการดังกล่าวข้างต้นได้ เกิดจากความประมาทเลินเล่อของลูกจ้างหรือตัวแทนขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ซึ่งได้กระทำไปในทางการที่อ้างหรือตามที่ได้รับมอบหมายจากองค์การ โทรศัพท์แห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นนายจ้างหรือตัวการ ดังนั้นองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยจึงต้องร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้างหรือตัวแทน ซึ่งได้กระทำการที่อ้างหรือตามที่ได้รับมอบหมายดังกล่าวด้วย การสื่อสารแห่งประเทศไทยจึงได้มีหนังสือ ทวงถามไปยังองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ให้ชดเชยค่าเสียหายจำนวน 457,166.82 บาท แต่องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเพิกเฉยไม่ยอมชำระให้แก่การสื่อสารแห่งประเทศไทย การสื่อสารแห่งประเทศไทยจึงได้มีหนังสือ ที่ กสท. 603 (คต.3)/3131 ลงวันที่ 26 ตุลาคม 2544 ถึงอัยการสูงสุดเพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

ต่อมาหลังจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยได้ส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีแล้ว บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) (องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย) ได้แย้งว่า เจ้าหน้าที่ไม่ได้ประมาทเลินเล่อตามที่การสื่อสารแห่งประเทศไทยกล่าวอ้างแต่อย่างใด กล่าวคือ วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการให้บริการโทรศัพท์ของบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ผู้ขอใช้บริการโทรศัพท์จะต้องแนบสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนหรือสำเนาทะเบียนบ้านพร้อมแบบคำขอ ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจะตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนในแบบคำขอและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ในกรณีพิพาทซึ่งนายทิพมล คงเพชรศักดิ์

ได้นำเอกสารการได้รับมอบอำนาจจากนางสาวสรินธร วรกุล มายื่นขอใช้บริการโทรศัพท์ นั้น พนักงานของบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ก็ได้ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนของเอกสารตามขั้นตอนวิธีปฏิบัติแล้ว ซึ่งการตรวจสอบไม่สามารถที่จะตรวจสอบได้ว่าเอกสารและลายมือในเอกสารต่าง ๆ นั้น ปลอมหรือไม่ การดำเนินการดังกล่าว เป็นการปฏิบัติตามแนวทางที่ถือปฏิบัติตามปกติทั่วไป ดังนั้นการดำเนินการของพนักงานของบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) จึงเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องครบถ้วนตามหน้าที่ปกติ มีขึ้นเป็นการกระทำประมาทเลินเล่อตามที่การสื่อสารแห่งประเทศไทยกล่าวอ้างแต่อย่างใด ทั้งผลการพิสูจน์ยังไม่ถึงที่สุดว่าผู้เช่ารายนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปลอมแปลงเอกสารหรือไม่ ซึ่งเป็นการละสิทธิเรียกร้องและการพิสูจน์หลักฐานทางศาล ตามที่การสื่อสารแห่งประเทศไทยมีสิทธิตามกฎหมายอยู่แล้วแต่หาได้ใช้สิทธิดังกล่าวไม่ แต่ในวันที่ 16 ธันวาคม 2546 ผู้แทนคดีบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ได้แจ้งว่าขณะนี้ทั้งสองฝ่ายกำลังประนีประนอมหาทางตกลงในข้อพิพาทกันอยู่

บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) (องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย) อ้างว่าการที่การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้เปิดให้บริการโทรศัพท์ทางไกลต่างประเทศ โดยมีได้ให้ผู้ขอใช้บริการโทรศัพท์ทางไกลต่างประเทศทำสัญญาขอใช้บริการดังกล่าวกับการสื่อสารแห่งประเทศไทยโดยตรง แต่การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้อาศัยเอกสารหลักฐานสัญญาต่าง ๆ ที่ผู้ใช้บริการโทรศัพท์ได้ทำไว้กับบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) เป็นหลักฐานในการให้บริการโทรศัพท์ทางไกลต่างประเทศของการสื่อสารแห่งประเทศไทยด้วย เท่ากับว่าการสื่อสารแห่งประเทศไทยได้ยอมรับผลของการทำสัญญาของบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ที่มีต่อผู้ขอใช้บริการด้วย และบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ก็ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบเอกสารหลักฐานของผู้ขอใช้บริการโทรศัพท์ที่ให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยเป็นพิเศษ นอกเหนือจากการดำเนินการตามปกติของบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ทั้งการสื่อสารแห่งประเทศไทยมีหน้าที่ต้องควบคุมตรวจสอบการใช้โทรศัพท์ระหว่างประเทศของผู้ใช้บริการ เมื่อมีรายการใช้โทรศัพท์เกิดขึ้นผิดปกติในระยะเวลาสั้น ๆ การสื่อสารแห่งประเทศไทยจะต้องติดต่อผู้ให้บริการในทันที หากติดต่อไม่ได้จะต้องระงับการให้บริการชั่วคราวและติดต่อผู้ขอใช้บริการให้ได้ แต่การสื่อสารแห่งประเทศไทยหาได้กระทำการดังกล่าวไม่ กลับปล่อยให้ผู้ใช้บริการใช้โทรศัพท์ต่อไป นอกจากนี้ตามข้อตกลงการให้ผู้ใช้บริการโทรศัพท์ทางไกลต่างประเทศ ระหว่างบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) กับการสื่อสารแห่งประเทศไทย ก็ได้กำหนดหน้าที่ของบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ว่าต้องกลั่นกรองตรวจสอบลูกค้าผู้ใช้บริการโทรศัพท์อย่างไรบ้าง การสื่อสารแห่งประเทศไทยต้องเฝ้าดูการใช้บริการโทรศัพท์ทางไกลต่างประเทศของ ดังนั้น การสื่อสารแห่งประเทศไทย จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากบริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) แต่อย่างใด

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ในการตรวจสอบเอกสารใบมอบอำนาจ สำเนาทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัวประชาชนของนางสาวสรินธร วรกุล ผู้ขอเช่าใช้บริการโทรศัพท์ และหลักฐานของผู้รับมอบอำนาจ เจ้าหน้าที่บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) หรือ ทศท ได้ใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์

ที่จัดตั้งมีในการทำธุรกิจเช่นนั้นเพียงพอแล้ว เพราะได้ปฏิบัติตามระเบียบของ บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ครบถ้วน จึงไม่เป็นการทำละเมิดต่อบริษัท ทศท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) หรือ การสื่อสารแห่งประเทศไทย บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) จึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายจำนวน 457,166.82 บาท ให้แก่การสื่อสารแห่งประเทศไทย

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้ง หนึ่งแต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาดัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) (องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย) มีหน้าที่ต้องใช้ความระมัดระวังในการพิจารณาตรวจสอบถึงความมีอยู่จริงของบุคคลที่จะเข้าทำสัญญาเช่าใช้บริการโทรศัพท์กับตน เพื่อมิให้มีผู้แอบอ้างใช้ชื่อบุคคลอื่นที่ไม่รู้เห็นเกี่ยวข้องมาเป็นคู่สัญญา และแสวงหาประโยชน์จากการใช้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศ ทำให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้รับความเสียหายเพราะไม่สามารถเรียกเก็บค่าใช้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศได้ การที่เจ้าหน้าที่ขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยตรวจสอบแต่เพียงให้มีเอกสารต่าง ๆ ตามที่องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยกำหนดให้ครบถ้วนโดยมิได้พิจารณาถึงความถูกต้องแท้จริงของเอกสาร ข้อความในเอกสาร และพฤติการณ์ประกอบตามรูปเรื่องที่จะมีโอกาสทำให้มีการแอบอ้างชื่อบุคคลอื่นได้เช่นในคดีนี้ จึงเป็นการมิได้ใช้ความระมัดระวังให้เพียงพอตามวิสัยและพฤติการณ์ เป็นการกระทำโดยประมาท เมื่อเป็นเหตุให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้รับความเสียหายเพราะไม่อาจเรียกร้องให้ผู้เช่าใช้บริการโทรศัพท์กับองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยรับผิดชอบชำระเงินค่าใช้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศจำนวน 457,166.82 บาท เพราะสำเนาทะเบียนบ้านเอกสารที่ใช้ประกอบการทำสัญญาเป็นเอกสารปลอม จึงเป็นการกระทำละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยผู้เป็นนายจ้างจึงต้องร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้างในผลแห่งการกระทำละเมิดที่ลูกจ้างได้กระทำไปในทางการที่จ้างตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 425 จึงตัดสินชี้ขาดให้บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) (องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย) ชดใช้ค่าเสียหาย จำนวน 457,166.82 บาท ให้แก่ บริษัท ทศท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) (การสื่อสารแห่งประเทศไทย)

4.2 เรื่องข้อพิพาทระหว่างองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย กับ กรมสรรพากร กรณีเรียกให้ชำระหนี้ค่าเช่าเวลาออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 พร้อมภาษีมูลค่าเพิ่ม รวม จำนวน 558,600 บาท

คดีนี้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (อ.ส.ม.ท.) ได้มีหนังสือที่ นร 6404 (2) /4378 ลงวันที่ 30 กันยายน 2545 ถึงอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีพิพาทกับกรมสรรพากร เรื่อง เรียกหนี้ค่าเช่าเวลาออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 จำนวน 525,000 บาท และภาษีมูลค่าเพิ่ม จำนวน 33,600 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2534 รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย วีระไวทยะ) ได้มีบันทึกข้อความถึงผู้อำนวยการ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ความว่า ตามที่ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ได้ออกอากาศรายการ “ปี 2535 ภาษีมูลค่าเพิ่ม” เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2534 โดยเปิดโอกาสให้ผู้ชมซักถามปัญหาต่าง ๆ ซึ่งปรากฏว่าได้มีประชาชน จำนวนมากโทรศัพท์เข้าไปซักถามนั้น เนื่องจากยังมีปัญหาที่น่าสนใจอีกจำนวนมาก และเพื่อให้เกิดความกระฉ่งในเรื่องภาษีมูลค่าเพิ่ม กรมสรรพากรจึงใคร่ขอจัดรายการเผยแพร่ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว เป็นรายการสั้น ๆ ประมาณ 5 นาที ช่วงเวลาถึงช่วงภาค 20.00 น. วันจันทร์ถึงวันเสาร์ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 23 ธันวาคม 2534 ถึงเดือนมีนาคม 2535 และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีพิจารณาแล้วเห็นว่าควรสนับสนุนเป็นอย่างยิ่งเพราะภาษีมูลค่าเพิ่ม เป็นนโยบายที่สำคัญของรัฐบาล จึงขอให้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้โปรดดำเนินการต่อไป

ต่อมาวันที่ 27 ธันวาคม 2534 องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ได้มีหนังสือที่ นร 3411/810 แจ้งให้อธิบดีกรมสรรพากรทราบว่าเป็นการสนับสนุนการประชาสัมพันธ์เรื่องภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลโดยกรมสรรพากรขอจัดรายการ 5 นาที ภาษีมูลค่าเพิ่มออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย หลังช่วงเวลาประมาณ 20.50 น. ทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์นั้น องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยพร้อมให้การสนับสนุนในการผลิตและเผยแพร่รายการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ชื่อรายการ “5 นาที ภาษีมูลค่าเพิ่ม”

กำหนดออกอากาศ หลังช่วงเวลาประมาณ 20.50 น. ทุกวันจันทร์ – ศุกร์

เริ่มออกอากาศ วันที่ 28, 29 และ 30 ธันวาคม 2534 สำหรับปี 2535

เริ่มตั้งแต่วันพฤหัสบดีที่ 2 มกราคม ถึง 31 มีนาคม 2535 รวมทั้งสิ้น 67 ครั้ง คิดเป็นเงิน 1,005,000 บาท (ในอัตราพิเศษ) พร้อมกันนี้ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย อ้างว่า ได้จัดทำค้นฉบับสัญญาเลขที่ ก 008959 ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2534 ไปให้กรมสรรพากรเพื่อลงนาม โดยมีรายละเอียดการออกอากาศและค่าใช้จ่าย วันที่ 28, 29, 30 ธันวาคม 2534 เป็นเงิน 45,000 บาท (ไม่คิดภาษีมูลค่าเพิ่ม) วันที่ 2, 3, 6 – 10, 13 – 17, 20 – 24, 27 – 31 มกราคม 2535 (คิดภาษีมูลค่าเพิ่ม) วันที่ 3 – 7, 10 – 14,

17 - 21 , 24 - 28 กุมภาพันธ์ 2535 (คิดภาษีมูลค่าเพิ่ม) วันที่ 2 - 6 , 9 - 13 , 16 - 20 , 23 - 27 , 30 - 31 มีนาคม 2535 (คิดภาษีมูลค่าเพิ่ม) แต่ปรากฏว่าในช่วงเวลาต่อมาได้เกิดเหตุการณ์เพลิงไหม้กรมสรรพากร (บริเวณถนนราชดำเนิน) เป็นเหตุให้มีได้มีการลงนามในสัญญาฉบับดังกล่าว และสัญญาถูกส่งกลับคืนมายัง องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย และต่อมากรมสรรพากรได้มีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ กค 0815/จัดซื้อ 03329 ลงวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2535 แจ้งว่า มีความประสงค์จะทำการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ เรื่อง ภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยจะขอจัดรายการ “5 นาที ภาษีมูลค่าเพิ่ม” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 9 อ.ส.ม.ท. หลังข่าวเวลาประมาณ 20.50 น. ทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ เริ่มออกอากาศตั้งแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ถึง 31 มีนาคม 2535 โดยนายประสิทธิ์ หิตะนันท์ ผู้อำนวยการองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ในขณะนั้น ได้สั่งการในหนังสือถึงหัวหน้าฝ่ายการตลาด มีใจความว่า “เข้าใจว่าทาง อ.ส.ม.ท. ได้ออกอากาศตั้งแต่ มกราคม 35 แล้ว จึงขอให้ความเห็นด้วย”

กรมสรรพากรได้ชำระหนี้ค่าออกอากาศช่วงวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2535 จำนวน 32 ครั้ง เป็นเงินทั้งสิ้น 513,600 บาท เรียบร้อยแล้ว ส่วนหนี้ค่าออกอากาศช่วงระหว่างวันที่ 28 ธันวาคม 2534 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 จำนวน 35 ครั้ง เป็นเงินที่ค้างชำระรวมภาษีมูลค่าเพิ่มแล้ว จำนวน 558,600 บาท นั้น ยังไม่มีการชำระให้แต่อย่างใด

องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือที่ นร 6404(2)/298 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2544 แจ้งให้กรมสรรพากรชำระหนี้ดังกล่าว แต่กรมสรรพากรมีหนังสือแจ้งตอบว่ากรมสรรพากรได้ขอซื้อเวลาออกอากาศเฉพาะช่วงเวลาวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2535 เท่านั้น ส่วนช่วงเวลาตามที่องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยกล่าวอ้างนั้น น่าจะเป็นการขอความร่วมมือระหว่างหน่วยงานราชการด้วยกันโดยมีนายสนธิ อิชยาวิโรจน์ หัวหน้าส่วนคดี องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย และนายกิตติพล สิงห์ทน นักประชาสัมพันธ์ 6 ว. กรมสรรพากรให้การว่าพยานเพิ่งมา รับงานเรื่องนี้เมื่อปลายปี พ.ศ. 2544 การทำสัญญาซื้อเวลาออกอากาศ กรมสรรพากรจะเป็นผู้แจ้งให้ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย หรือสถานีอื่น ๆ มาทำสัญญาที่กรมสรรพากร ซึ่งในการซื้อเวลา ออกอากาศครั้งแรกกับองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ทางกรมสรรพากรไม่ได้เรียกให้้องค์การ สื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย มาทำสัญญาและไม่ได้รับสัญญาฉบับหมายเลข ก 008959 ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2534 ตามที่องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย แจ้งและส่งมาให้พนักงานอัยการ ต่อมาหลังจากได้รับหนังสือทวงถามจากองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยแล้ว จึงได้ไปขอข้อมูล เอกสารสัญญาดังกล่าว ซึ่งจากการตรวจดูไม่พบว่ามีมีการลงลายมือชื่อเป็นคู่สัญญากับองค์การสื่อสารมวลชน แห่งประเทศไทย แต่อย่างใด สำหรับกรณีการซื้อเวลาออกอากาศ จำนวน 32 ครั้ง ระหว่างวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2535 กรมสรรพากรได้เรียกให้้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยมาทำสัญญาที่ กรมสรรพากร ปรากฏหลักฐานตามสำเนาใบสั่งซื้อสั่งจ้างของกรมสรรพากร กระทรวงการคลัง ฉบับลงวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 เอกสารซึ่งนำมามอบให้แก่พนักงานอัยการ ด้วยเหตุนี้กรมสรรพากรจึงเข้าใจว่าการออกอากาศ

ในครั้งแรกระหว่างวันที่ 28 ธันวาคม 2534 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 เป็นไปตามคำสั่งของรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ตามบันทึกข้อความ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2534 เรื่องการจัดรายการเผยแพร่ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 9 กรมสรรพากรเพื้งทราบว่ามีหนี้ต้องชำระสำหรับการซื้อเวลาออกอากาศช่วงแรกดังกล่าวข้างต้น ซึ่งเมื่อได้รับแจ้งจากองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ตามหนังสือ ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2544 กรมสรรพากรได้มีหนังสือ ลงวันที่ 23 มกราคม 2545 แจ้งตอบอธิบายให้ทราบว่า การซื้อเวลาระหว่างวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2535 ได้ชำระเงินให้แล้ว ส่วนการออกอากาศในช่วงระหว่างวันที่ 28 ธันวาคม 2534 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 กรมสรรพากรเข้าใจว่าเป็นความร่วมมือระหว่างภาครัฐ

องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยจึงได้มีหนังสือ ที่ นร 6404(2)/4378 ลงวันที่ 30 กันยายน 2545 ถึงอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่า กรมสรรพากรได้จ้างองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ให้ออกอากาศรายการ “5 นาที่ ภาษีมูลค่าเพิ่ม” ที่ได้ออกอากาศระหว่าง วันที่ 28 ธันวาคม 2534 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ ไทยทีวีสีช่อง 9 องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย โดยกรมสรรพากรเข้าใจว่าเป็นการขอความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐ และคดีปรากฏหลักฐานว่า เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2534 รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย วีระไวทยะ) ได้มีบันทึกถึงผู้อำนวยการองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยแจ้งว่า กรมสรรพากรขอจัดรายการเผยแพร่เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง 9 เริ่มตั้งแต่วันที่ 23 ธันวาคม 2534 ถึงเดือนมีนาคม 2535 ซึ่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีเห็นควรสนับสนุน ต่อมาองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย จึงได้มีหนังสือลงวันที่ 27 ธันวาคม 2534 ถึงอธิบดีกรมสรรพากร แจ้งว่าพร้อมที่จะสนับสนุนการผลิตและเผยแพร่รายการประชาสัมพันธ์ ภาษีมูลค่าเพิ่มเพื่อออกอากาศทาง สถานีโทรทัศน์ ช่อง 9 องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย โดยเสนอราคาการออกอากาศตั้งแต่วันที่ 28 ธันวาคม 2534 – วันที่ 31 มีนาคม 2535 รวม 67 ครั้ง เป็นเงิน 1,005,000 บาท ต่อมากรมสรรพากรได้ออกใบสั่งซื้อเวลาให้กับองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย เพื่อออกอากาศประชาสัมพันธ์เรื่องภาษีมูลค่าเพิ่ม ตั้งแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2535 – 31 มีนาคม 2535 รวม 32 ครั้ง เป็นเงิน 513,600 บาท แต่ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่าองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้บรรจุรายการและออกอากาศเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่มไปก่อนแล้วตั้งแต่วันที่ 28 ธันวาคม 2534 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 จำนวน 35 ครั้ง และได้ออกอากาศตามใบสั่งซื้อเวลาของกรมสรรพากรอีก 32 ครั้ง รวมทั้งหมด 67 ครั้ง กรมสรรพากรได้ชำระค่าออกอากาศเฉพาะการออกอากาศจำนวน 32 ครั้ง ตามใบสั่งซื้อเวลา แต่การออกอากาศก่อนใบสั่งซื้อเวลาจำนวน 35 ครั้ง กรมสรรพากรเข้าใจว่าเป็นความร่วมมือของหน่วยงานภาครัฐ จึงไม่ได้ชำระเงินให้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย

เมื่อการออกอากาศระหว่างวันที่ 28 ธันวาคม 2534 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 จำนวน 35 ครั้ง ที่องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยทวงถามให้กรมสรรพากรชำระหนี้ค่าออกอากาศ

เป็นการดำเนินการให้แก่กรมสรรพากรตามที่รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีขอความสนับสนุนตามบันทึกลงวันที่ 27 ธันวาคม 2534 จึงเป็นไปเพื่อประโยชน์ของกรมสรรพากร แต่เมื่อไม่มีหลักฐานว่ากรมสรรพากรเป็นผู้แจ้งให้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ดำเนินการออกอากาศ กรมสรรพากรย่อมไม่สามารถจ่ายเงินให้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้ กรมสรรพากรไม่ต้องรับผิดชอบชำระค่าออกอากาศ จำนวน 558,600 บาท ให้แก่องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อพิเคราะห์ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ปรากฏในทางพิจารณาแล้ว เชื่อว่า องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้ตกลงให้กรมสรรพากรเช่าเวลาออกอากาศรายการ “5 นาฬิกา ภาษีมูลค่าเพิ่ม” ในระหว่างวันที่ 28 ธันวาคม 2534 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 ที่พิพาทกันจริง และไม่มีกฎหมายกำหนดให้การทำสัญญาเช่าเวลาออกอากาศต้องทำเป็นหนังสือ หรือมีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อฝ่ายที่ต้องรับผิดชอบไว้ การที่ได้มีการลงนามในสัญญาเป็นหนังสือระหว่างกันย่อมไม่กระทบต่อความสมบูรณ์ของสัญญาที่เกิดขึ้นแล้วแต่อย่างใด เมื่อองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการออกอากาศรายการตามจำนวนครั้งที่ตกลงกันในช่วงเวลาดังกล่าวจนครบถ้วนแล้ว องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย จึงมีสิทธิเรียกร้องให้กรมสรรพากรชำระค่าเช่าเวลาออกอากาศที่ค้างชำระอยู่จำนวน 35 ครั้ง พร้อมภาษีมูลค่าเพิ่มรวมจำนวน 558,600 บาท ได้ อย่างไรก็ตามเนื่องจากการใช้สิทธิเรียกร้องค่าเช่าเวลาออกอากาศดังกล่าวขององค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยเป็นกรณีผู้ประกอบการค้าเรียกค่าการทำงานที่ได้ทำ ซึ่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 165(1) อันเป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น กำหนดอายุความไว้ 2 ปี (เทียบตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ 96/2522) เมื่อนับถึงวันที่ 30 กันยายน 2545 ซึ่งองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยส่งเรื่องนี้มายังสำนักงานอัยการสูงสุดคดีได้ขาดอายุความแล้ว จึงตัดสินใจขาดให้ยุติการดำเนินคดีนี้

4.3 เรื่องข้อพิพาทระหว่างองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย กับ บริษัทการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย จำกัด (มหาชน) กรณี เรียกให้ชำระหนี้ค่าโฆษณาออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 พร้อมภาษีมูลค่าเพิ่มรวม จำนวน 101,864 บาท

คดีนี้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (อ.ส.ม.ท.) ได้มีหนังสือ ที่ นร 6404(2)/4379 ลงวันที่ 30 กันยายน 2545 ถึงอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (ปตท.) ค้างชำระหนี้ค่าออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 9 องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย จำนวน 95,200 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม 6,664 บาท รวมเป็นเงิน 101,864 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยอ้างว่า เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2536 การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (ปตท.) ได้ทำสัญญาโฆษณากับ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย

เพื่อโฆษณา “ผลิตภัณฑ์ การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย” ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ ไทยทีวีสี ช่อง 9 องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ในรายการพิเศษ “สัมภาษณ์เอกอัครราชทูตญี่ปุ่น” วันที่ 14 มกราคม 2536 เวลาประมาณ 20.30 – 20.50 น. ราคา 136,000 บาท ซึ่งองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้ให้ส่วนลดการค้า 30% คงเหลือค่าโฆษณาสุทธิ 95,200 บาท (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) มีเงื่อนไขในการชำระเงินภายใน 45 วัน หลังจากวันขึ้นเดือนที่ออกอากาศ หากผิคนัดยินยอมให้คิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และค่าปรับเป็นรายวันในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี การคำนวณเวลาคิดดอกเบี้ยและค่าปรับ ให้คำนวณระยะเวลาที่ให้เครดิต 45 วัน รวมด้วย ตามสัญญาเลขที่ ข. 16302 ลงวันที่ 14 มกราคม 2536 และองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการโฆษณา “ผลิตภัณฑ์ การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย” ตามความประสงค์ของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย แล้ว จึงมีใบแจ้งหนี้ ที่ ข.73ก/มค/215 ลงวันที่ 31 มกราคม 2536 ให้การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ชำระเงินค่าโฆษณา จำนวน 95,200 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม 6,664 บาท รวมจำนวนเงิน 101,864 บาท แต่การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยเพิกเฉยไม่ชำระหนี้ ต่อมา องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือ ที่ นร 6404(2)/5 ลงวันที่ 2 ตุลาคม 2544 แจ้งการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยให้ชำระหนี้ตามสัญญาเป็นเงิน 95,200 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม 6,664 บาท ภายในกำหนด 7 วัน นับแต่วันได้รับหนังสือ การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยได้รับหนังสือแล้วแต่มิได้ชำระหนี้ให้แก่องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย โดยอ้างว่าการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริง โดยสอบถามไปตามหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับงานประชาสัมพันธ์ของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย เช่น สำนักงานใหญ่ หน่วยงานธุรกิจน้ำมัน และหน่วยงานธุรกิจก๊าซ แล้วไม่พบข้อมูลเกี่ยวกับการจ้างองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ให้โฆษณา “ผลิตภัณฑ์ การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย” ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ ไทยทีวีสี ช่อง 9 ในรายการพิเศษ “สัมภาษณ์เอกอัครราชทูตญี่ปุ่น” เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2536 เวลา 20.30 – 20.50 น. แต่อย่างไรก็ดี ซึ่งตามระเบียบปฏิบัติในการว่าจ้างโฆษณา นั้น หลังจากที่มีการอนุมัติเรียบร้อยแล้ว จะมีการทำสัญญาจ้างหรือใบสั่งจ้างแล้วแต่กรณี ซึ่งผู้รับจ้างจะต้องมาลงนามในสัญญาจ้างหรือรับใบสั่งจ้าง จากการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย และหลังจากมีการออกโฆษณาไปตามเงื่อนไขการจ้างแล้ว ผู้รับจ้างจะต้องนำใบแจ้งหนี้พร้อมหลักฐานการออกอากาศ รวมทั้งสำเนาใบสั่งจ้าง หรือสัญญาเพื่อมาขอเรียกเก็บเงิน ในกรณีนี้หากมีการจ้างเกิดขึ้น และยังไม่ได้รับเงิน จะยังคงมีใบสั่งจ้างค้างอยู่ และได้ทำการตรวจใบสั่งจ้างในปี 2536 แล้ว ปรากฏว่าไม่มีใบสั่งจ้างขององค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย และสำเนาใบแจ้งหนี้ขององค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ทั้งหากมีการส่งมาแจ้งหนี้จริง จะต้องมีการลงนามรับของผู้ที่รับใบแจ้งหนี้ไว้ด้วย ซึ่งตามหลักฐานก็ไม่มีมีการลงนามรับของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยแต่อย่างใด จึงไม่สามารถทราบว่าจะส่งใบแจ้งหนี้มาที่หน่วยงานใด

องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยจึงได้มีหนังสือ ที่ นร 6404(2)/4379 ลงวันที่ 30 กันยายน 2545 ถึงอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้ออกอากาศแพร่ภาพโฆษณา “ผลิตภัณฑ์การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย” ในรายการพิเศษเทปการสัมภาษณ์เอกอัครราชทูตญี่ปุ่น ออกอากาศ เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2536 และได้เรียกเก็บเงินค่าออกอากาศจากการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นบริษัท การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย จำกัด (มหาชน)) เป็นเงิน 101,864 บาท การออกอากาศโฆษณาผลิตภัณฑ์การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย จึงเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย แต่เมื่อการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยตรวจสอบหลักฐานใบสั่งจ้างแล้วไม่พบหลักฐานในการสั่งจ้าง และองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยไม่มีหลักฐานแสดงการสั่งงานหรือสั่งจ้าง การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยย่อมไม่สามารถจ่ายเงินให้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย จึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระค่าโฆษณา จำนวน 101,864 บาท ให้แก่ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงในคดีจะฟังได้ว่า องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยได้ออกอากาศแพร่ภาพโฆษณา “ผลิตภัณฑ์ การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย” ในรายการพิเศษเทปการสัมภาษณ์เอกอัครราชทูตญี่ปุ่นซึ่งออกอากาศเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2536 ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 9 ก็ตาม แต่เมื่อองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยไม่มีหลักฐานแสดงการสั่งงานหรือสั่งจ้าง หรือพยานหลักฐานอื่นใด อันจะมีน้ำหนักที่เพียงพอให้รับฟังได้ว่า การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน)) เป็นผู้ว่าจ้างให้ออกอากาศโฆษณาในรายการพิเศษดังกล่าวจริง ในขณะที่ตามคำพยานของฝ่ายการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ก็ได้ความว่าจากการตรวจสอบไม่พบหลักฐานในการว่าจ้างที่กล่าวแล้วเช่นกัน พยานหลักฐานในคดีจึงยังรับฟังไม่ได้ว่า การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยตกลงว่าจ้างให้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยออกอากาศแพร่ภาพโฆษณาข้างต้น การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยจึงไม่มีนิติสัมพันธ์ ในอันที่จะต้องชำระหนี้ตามที่องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยเรียกร้อง จึงตัดสินชี้ขาดให้ยุติการดำเนินคดีนี้

4.4 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการประปาส่วนภูมิภาค กับ เทศบาลตำบลคู้งสำเภา กรณีการรับโอนกิจการประปาสุขาภิบาลคู้งสำเภา ทุนทรัพย์ที่พิพาท จำนวน 19,493,417.70 บาท

คดีนี้การประปาส่วนภูมิภาคมีหนังสือ ที่ มท 55042/3203 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2546 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีเทศบาลตำบลคู้งสำเภา (เดิมคือสุขาภิบาลคู้งสำเภา) อำเภอมนโธรมย์ จังหวัดชัยนาท ไม่ยอมโอนกิจการประปาสุขาภิบาลคู้งสำเภาให้การประปาส่วนภูมิภาค

ข้อเท็จจริงได้ความว่า การประปาส่วนภูมิภาคจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ การประปาส่วนภูมิภาค พ.ศ. 2522 มีวัตถุประสงค์ในการประกอบและส่งเสริมธุรกิจการประปา โดยการสำรวจจัดหาแหล่งน้ำดิบ และจัดให้ได้มาซึ่งน้ำดิบ เพื่อใช้ในการผลิต จัดส่ง และจำหน่ายน้ำประปา ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวและเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากรด้วย

ประปาสุขาภิบาลคู้งสำเภเปิดดำเนินการให้บริการระบบประปาแก่ประชาชนในเขตสุขาภิบาล และชุมชนใกล้เคียงมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516 โดยมีระบบประปามีขนาดกำลังผลิต 30 ลบ.ม./ชม แต่ขาดแคลนงบประมาณในการขยายกิจการ ดังนั้น สุขาภิบาลคู้งสำเภจึงมีหนังสือ ที่ ชน 6101/403 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2537 แจ้งผู้อำนวยการสำนักงานประปา เขต 2 ว่า สุขาภิบาลคู้งสำเภจะโอนกิจการประปาให้แก่การประปาส่วนภูมิภาค การประปาส่วนภูมิภาคจึงได้ดำเนินการสำรวจข้อมูลเพื่อจัดทำแผนงานปรับปรุงระบบผลิตน้ำเดิมก่อสร้างระบบประปากรองเร็ว ขนาด 50 ลบ.ม./ชม ปรับปรุงระบบท่อเมนหลักท่อเมนรอง มาตรฐานน้ำและขยายเขตจำหน่ายน้ำให้สามารถบริการประชาชนโดยได้รับจัดสรรงบประมาณอุดหนุนจากรัฐบาลในปี 2541 วงเงิน 18,459,000 บาท และได้เข้าดำเนินการก่อสร้างปรับปรุงระบบประปาตามแผนงานที่กำหนดไว้ ระหว่างดำเนินการก่อสร้างระบบประปาดังกล่าว สุขาภิบาลคู้งสำเภมีหนังสือ ที่ ชน 61001/27 ลงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2542 ยืนยันกับการประปาส่วนภูมิภาคว่าสุขาภิบาลยังมีความประสงค์ที่จะโอนกิจการประปาสุขาภิบาลให้อยู่ในความรับผิดชอบของการประปาส่วนภูมิภาค ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการสุขาภิบาลคู้งสำเภ ต่อมาเมื่อพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 มีผลใช้บังคับทำให้สุขาภิบาลคู้งสำเภเปลี่ยนฐานะเป็นเทศบาลตำบลคู้งสำเภ การประปาส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือ ที่ มท 57333/231 ลงวันที่ 21 มกราคม 2543 รายงานความก้าวหน้าของงานก่อสร้างระบบประปาเทศบาลตำบลคู้งสำเภให้จังหวัดชัยนาททราบ และแจ้งด้วยว่าการประปาส่วนภูมิภาคยินยรับโอนกิจการประปาเทศบาลตำบลคู้งสำเภตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังนี้

- (1) จะรับโอนที่ดินประมาณ 47 ตารางวา พร้อมสิ่งปลูกสร้างระบบประปาเดิม อาทิเช่น โรงกรองน้ำ หอดึงสูง ถังน้ำใส
- (2) จะรับโอนผู้ใช้น้ำจำนวน 1,106 ราย (รับโอนตามความเป็นจริง)
- (3) จะรับโอนบุคลากรที่จะปฏิบัติงานด้านการประปา จำนวน 1 คน
- (4) ขอจังหวัดชัยนาทให้การสนับสนุนในการขอใช้ที่ดินสาธารณะประโยชน์ จำนวน 7 ไร่ 77 ตารางวา เพื่อใช้ในการก่อสร้างระบบผลิต

หากเห็นชอบขอได้ยืนยันให้การประปาส่วนภูมิภาคทราบ พร้อมทั้งแต่งตั้งคณะกรรมการส่งมอบกิจการประปาเทศบาลตำบลคู้งสำเภให้การประปาส่วนภูมิภาคต่อไปด้วย

พร้อมกันนี้ การประปาส่วนภูมิภาค ได้มีหนังสือ ที่ มท 57333/230 ลงวันที่ 21 มกราคม 2543 ขอให้เทศบาลตำบลคู้งสำเภแจ้งยืนยันการโอนกิจการประปาเทศบาลตำบลคู้งสำเภ ตามเงื่อนไขที่การประปาส่วนภูมิภาคแจ้งจังหวัดชัยนาท ให้การประปาส่วนภูมิภาคทราบด้วย เทศบาลตำบลคู้งสำเภ มีหนังสือ ที่ ชน 52201/153 ลงวันที่ 26 เมษายน 2543 แจ้งนายอำเภอมนโธรมย์ว่าสมาชิกสภาเทศบาลตำบลคู้งสำเภ มีมติเป็นเอกฉันท์ไม่ให้โอนกิจการประปาเทศบาลให้แก่การประปาส่วนภูมิภาค ส่วนจังหวัดชัยนาท มีหนังสือ ที่ ชน 0018/6222 ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2543 แจ้งการประปาส่วนภูมิภาค ว่าการพิจารณายืนยัน

เงื่อนไขการรับโอนกิจการประปาเทศบาลตำบลคู้งลำเภอยู่ในระหว่างพิจารณาหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการรับโอนกิจการประปาของเทศบาลยังไม่แล้วเสร็จ

การประปาส่วนภูมิภาคมีหนังสือ ที่ มท 57333/1746 ลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2543 ขอให้กรมการปกครองประสานงานกับเทศบาลตำบลคู้งลำเภอโอนกิจการประปาให้แก่การประปาส่วนภูมิภาคต่อไป และการประปาส่วนภูมิภาคมีหนังสือ ที่ มท 57333/2841 ลงวันที่ 5 กันยายน 2543 แจ้งเทศบาลตำบลคู้งลำเภอว่า การประปาส่วนภูมิภาคได้ใช้เงินลงทุนเพื่อปรับปรุงการก่อสร้างระบบประปาจำนวน 18.459 ล้านบาท ในการก่อสร้างตามสัญญาจ้าง มีการก่อสร้างอาคารผลิตน้ำใหม่ และเชื่อมผู้ใช้น้ำเดิมเข้ากับเส้นท่อที่วางใหม่ ซึ่งขณะนี้น้ำก่อสร้างได้แล้วเสร็จ 97% งานก่อสร้างที่เหลืออีก 3% เป็นการเชื่อมผู้ใช้น้ำเดิมเข้ากับเส้นท่อที่วางใหม่ แต่ไม่สามารถดำเนินการก่อสร้างงานส่วนที่เหลือได้เนื่องจากสำนักงานเทศบาลตำบลคู้งลำเภอยืนยันไม่โอนกิจการประปาให้แก่การประปาส่วนภูมิภาค การประปาส่วนภูมิภาคยินดีโอนทรัพย์สินที่ได้ก่อสร้างไปแล้วทั้งหมดให้แก่เทศบาลตำบลคู้งลำเภอ โดยขอให้เทศบาลตำบลคู้งลำเภอชดเชยค่าเงินลงทุนเพื่อปรับปรุงระบบประปา จำนวน 18.459 ล้านบาท และค่าใช้จ่ายดำเนินการ จำนวน 0.70 ล้านบาท เป็นเงินทั้งสิ้น 19.159 ล้านบาท ให้การประปาส่วนภูมิภาคด้วย

เทศบาลตำบลคู้งลำเภอ มีหนังสือ ที่ ชน 52201/358 ลงวันที่ 22 กันยายน 2543 แจ้งการประปาส่วนภูมิภาคว่า เทศบาลได้พิจารณาเห็นชอบรับโอนระบบประปาที่การประปาส่วนภูมิภาคก่อสร้างใหม่ โดยชดเชยค่าการลงทุนและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามที่การประปาส่วนภูมิภาคแจ้ง แต่เทศบาลไม่สามารถจ่ายเงินชดเชยหมดทั้งจำนวนในคราวเดียวได้ ขอให้การประปาส่วนภูมิภาคแจ้งเงื่อนไขการจ่ายเงินดังกล่าว เพื่อเทศบาลจะได้เสนอให้ที่ประชุมสภาเทศบาลพิจารณา การประปาส่วนภูมิภาคจึงมีหนังสือ ที่ มท 57333/3835 ลงวันที่ 10 พฤศจิกายน 2543 แจ้งเงื่อนไขการชำระหนี้โครงการดังกล่าวให้เทศบาลตำบลคู้งลำเภอทราบดังนี้

- 1) ค่าใช้จ่ายในการลงทุน (เงินต้น) เป็นเงิน 19.159 ล้านบาท
- 2) อัตราดอกเบี้ยเท่ากับ $MLR + 1\%$ ซึ่งเท่ากับ $7.51\% + 1\%$ หรือ 8.51%
- 3) ระยะเวลาผ่อนชำระรวม 3 ปี โดยต้องชำระเงินต้นพร้อมดอกเบี้ยทุก 6 เดือนรวม 6 งวด

เทศบาลตำบลคู้งลำเภอ มีหนังสือ ที่ ชน 52201/24 ลงวันที่ 15 มกราคม 2544 แจ้งการประปาส่วนภูมิภาคว่า เทศบาลไม่สามารถจ่ายเงินชดเชยตามเงื่อนไขที่การประปาส่วนภูมิภาคแจ้งมาได้ โดยเทศบาลขอจ่ายเงินชดเชยการก่อสร้างระบบประปาในอัตราปีละไม่เกิน 1 ล้านบาท แต่ไม่ต่ำกว่า 6 แสนบาท และขอจ่ายเงินชดเชยโดยไม่มีการคิดดอกเบี้ยตลอดเวลาการชำระหนี้ เนื่องจากฐานะการคลังของเทศบาลมีเงินไม่เพียงพอที่จะจ่ายเงินชดเชยตามเงื่อนไขของการประปาส่วนภูมิภาคได้ การประปาส่วนภูมิภาคมีหนังสือ ที่ มท 57333/492 ลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2544 แจ้งเทศบาลตำบลคู้งลำเภอว่าการประปาส่วนภูมิภาคเห็นด้วยในหลักการ แต่การที่เทศบาลเสนอขอผ่อน

ชำระเงินชดเชยค่าใช้จ่ายในอัตราปีละไม่เกิน 1 ล้านบาทแต่ไม่ต่ำกว่า 6 แสนบาทอาจใช้เวลานานถึง 36 ปี เป็นเหตุให้การประปาส่วนภูมิภาคไม่อาจนำเงินจำนวนดังกล่าวไปก่อสร้างปรับปรุงกิจการประปาให้กับท้องถิ่นอื่น ๆ เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระด้านการเงินของเทศบาล จึงขอเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาดังนี้

1. ค่าก่อสร้างระบบประปา จำนวน 18.459 ล้านบาท ที่การประปาส่วนภูมิภาคได้ลงทุนไปแล้วนั้น ขอเสนอให้เทศบาลตั้งงบประมาณเป็นเงินอุดหนุนจากรัฐบาลมาชดเชยในปี 2545 – 2546

2. ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ (ค่าสำรวจ, ออกแบบ, ควบคุมงานก่อสร้าง) ซึ่งเป็นเงินรายได้ของการประปาส่วนภูมิภาค วงเงิน 0.7 ล้านบาท ขอให้เทศบาลชำระให้แก่การประปาส่วนภูมิภาคเพียงครั้งเดียวในปี 2545

เทศบาลตำบลคู้งสำเภาได้รับหนังสือดังกล่าวแล้ว แต่มิได้แจ้งผลการพิจารณาไปให้การประปาส่วนภูมิภาคทราบ การประปาส่วนภูมิภาคจึงมีหนังสือ ที่ มท 57333/2201 ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2544 แจ้งเทศบาลตำบลคู้งสำเภาว่า ขอให้เทศบาลตั้งงบประมาณอุดหนุนจากรัฐบาลมาชดเชยการลงทุนให้การประปาส่วนภูมิภาค เป็นรายปี ๆ ละไม่ต่ำกว่า 1,000,000 บาท หากเทศบาลไม่สามารถชำระค่าชดเชยการลงทุนได้ การประปาส่วนภูมิภาคมีความจำเป็นจะต้องย้ายมาตรวัดน้ำของผู้ใช้น้ำที่ใช้ท่อของการประปาส่วนภูมิภาคไปเชื่อมกับท่อเดิมของเทศบาลต่อไป

เทศบาลตำบลคู้งสำเภามีหนังสือ ที่ ชน 52201/590 ลงวันที่ 22 พฤศจิกายน 2544 แจ้งการประปาส่วนภูมิภาคว่า การที่จะผ่อนชำระค่าชดเชยการลงทุนให้กับการประปาส่วนภูมิภาคเป็นรายปี ๆ ละไม่ต่ำกว่า 1,000,000 บาท นั้น เทศบาลไม่สามารถกระทำได้ ขอผ่อนชำระในปีงบประมาณปี 2545 เป็นจำนวนเงิน 600,000 บาท และในส่วนของการขอตั้งงบประมาณอุดหนุนจากรัฐบาลเพื่อชำระเงินชดเชยการลงทุนให้การประปาส่วนภูมิภาคอีกทางหนึ่งเทศบาลได้ดำเนินการแล้ว แต่ยังไม่ได้รับการตอบรับแต่อย่างใด

เมื่อเทศบาลตำบลคู้งสำเภาไม่สามารถตกลงตามเงื่อนไขการชำระค่าชดเชยการลงทุนให้การประปาส่วนภูมิภาคได้ จังหวัดชัยนาทจึงแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อพิจารณาแก้ไขปัญหาการน้ำประปาของเทศบาลตำบลคู้งสำเภา สรุปผลการประชุมมี 3 ทางเลือก คือ

1. เทศบาลดำเนินการกิจการประปาต่อไปเอง โดยจ่ายค่าชดเชยการลงทุนให้การประปาส่วนภูมิภาค
2. เทศบาลเช่าทรัพย์สินจากการประปาส่วนภูมิภาคไปดำเนินการ
3. ดำเนินการตามมติเดิมของสภากิจการตำบลคู้งสำเภา ให้โอนกิจการประปาให้การประปาส่วนภูมิภาค

การประปาส่วนภูมิภาคเลือกดำเนินการให้เทศบาลตำบลคู้งสำเภาโอนกิจการประปาให้การประปาส่วนภูมิภาค จึงได้มีหนังสือ ที่ มท 57333/2173 ลงวันที่ 11 กรกฎาคม 2545 และ หนังสือ ค่วน ที่ มท 57333/2699 ลงวันที่ 6 กันยายน 2545 แจ้งจังหวัดชัยนาทขอให้จังหวัดได้ประสานงานทำความเข้าใจ

กับเทศบาลตำบลคิ่งสำเภเพื่อโอนกิจการประปาให้การประปาส่วนภูมิภาคต่อไป จังหวัดชัยนาทมีหนังสือที่ มท 0823.3/2593 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2546 แจ้งการประปาส่วนภูมิภาคว่าจังหวัดได้ดำเนินการประสานงานเพื่อพิจารณาให้เทศบาลตำบลคิ่งสำเภโอนกิจการประปาให้การประปาส่วนภูมิภาคแล้ว ปรากฏว่า เทศบาลตำบลคิ่งสำเภได้ยืนยันที่จะดำเนินการกิจการประปาเอง จึงขอให้การประปาส่วนภูมิภาคได้ติดต่อประสานงานกับเทศบาลตำบลคิ่งสำเภต่อไป

การประปาส่วนภูมิภาคได้แจ้งปัญหาข้อพิพาทการรับโอนกิจการประปาของเทศบาลตำบลคิ่งสำเภให้กระทรวงมหาดไทยทราบ กระทรวงมหาดไทยจึงมีบันทึกข้อความ ที่ มท 0808.2/12668 ลงวันที่ 29 ตุลาคม 2546 ให้การประปาส่วนภูมิภาคดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 โดยส่งเรื่องให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการส่งเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาตัดสินชี้ขาดต่อไป

การประปาส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ มท 55042/3117 ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2546 ให้เทศบาลตำบลคิ่งสำเภย้ายมาตรวัดน้ำของผู้ใช้น้ำของเทศบาลที่ประสานเข้ากับท่อของการประปาส่วนภูมิภาคแล้วคืนไปประสานกับท่อของเทศบาล และแยกทรัพย์สินของเทศบาลกับการประปาส่วนภูมิภาคในเรื่องระบบประปาที่เชื่อมต่อกัน จากการก่อสร้างโครงการปรับปรุงประปาสุขาภิบาลคิ่งสำเภที่การประปาส่วนภูมิภาคได้ดำเนินการตามมติเดิมที่ตกลงโอนกิจการประปาให้การประปาส่วนภูมิภาคออกจากกันให้เสร็จภายใน 30 วัน นับถัดจากวันได้รับหนังสือ และมีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ มท 55042/3116 ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2546 แจ้งจังหวัดชัยนาทให้ช่วยประชาสัมพันธ์ทำความเข้าใจกับประชาชนในพื้นที่ถึงเหตุผลความจำเป็นในการใช้มาตรการนี้ด้วย

การประปาส่วนภูมิภาคสรุปค่าใช้จ่ายในการดำเนินการก่อสร้างระบบประปา นอกจากค่าใช้จ่ายในการลงทุนจำนวน 18,459,000 ล้านบาท และค่าดำเนินการ จำนวน 700,000 บาท แล้ว ยังมีค่าใช้จ่ายในการจ้างลูกจ้างเฝ้าทรัพย์สินระบบประปา จำนวน 195,800 บาท ค่ากระแสไฟฟ้า จำนวน 33,791.07 บาท ค่าซ่อมแซมตู้ควบคุมไฟฟ้า จำนวน 14,026.63 บาท และค่าซ่อมแซมคานคอนกรีตรับท่อทางคูدنน้ำแรงดันต่ำ จำนวน 90,800 บาท รวมเป็นเงิน 334,417.70 บาท อีกด้วย

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้เป็นเรื่องพิพาทกันทางสัญญาทางปกครอง เมื่อปรากฏหลักฐานจากหนังสือของสุขาภิบาลคิ่งสำเภแสดงเจตนามอบหมายกิจการประปาที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตนให้แก่ การประปาส่วนภูมิภาค และเมื่อการประปาส่วนภูมิภาคแสดงเจตนารับมอบโอนกิจการดังกล่าวด้วยการแจ้งเป็นหนังสือและเข้าสำรวจก่อสร้างระบบและสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ เกี่ยวกับระบบประปาจนแล้วเสร็จประมาณ 97% ของงานทั้งระบบ โดยที่สุขาภิบาลคิ่งสำเภไม่เคยทักท้วงห้ามปราม จึงย่อมเกิดข้อผูกพันระหว่างคู่กรณีจะต้องปฏิบัติตาม การที่สุขาภิบาลคิ่งสำเภ ซึ่งต่อมาเปลี่ยนฐานะเป็นเทศบาลตำบลคิ่งสำเภเปลี่ยนใจไม่ยอมโอนกิจการให้แก่การประปาส่วนภูมิภาค โดยที่สามารถคาดเห็นได้ว่าจะเกิดความเสียหาย

แก่การประปาส่วนภูมิภาค จึงเป็นการใช้สิทธิของเทศบาลตำบลคู้งสำเภโดยไม่สุจริต เทศบาลตำบลคู้งสำเภ เป็นฝ่ายผิดสัญญาต้องรับผิดชอบชำระค่าใช้จ่ายในการลงทุน ค่าดำเนินการโครงการ และค่าเสียหายให้แก่ การประปาส่วนภูมิภาค จึงชี้ขาดให้เทศบาลตำบลคู้งสำเภชดใช้เงินค่าใช้จ่ายในการลงทุน ค่าดำเนินการในโครงการ ค่าเสียหาย จำนวน 19,493,417.70 บาท ให้แก่การประปาส่วนภูมิภาค

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาดัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่เทศบาลตำบลคู้งสำเภซึ่งเปลี่ยนฐานะมาจากสุขาภิบาล คู้งสำเภ โดยพลแห่งพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 ได้แสดงเจตนา มอบโอนกิจการประปาที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตนให้แก่การประปาส่วนภูมิภาค และการประปาส่วนภูมิภาค แสดงเจตนารับโอนกิจการดังกล่าว กับได้ดำเนินการต่าง ๆ ตามแผนงานเพื่อรองรับการรับโอนกิจการ การประปาจากเทศบาลตำบลคู้งสำเภแล้ว ย่อมเกิดข้อผูกพันระหว่างคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามที่ได้แสดงเจตนาไว้ การที่ต่อมาเทศบาลตำบลคู้งสำเภปฏิเสธไม่ยอมโอนกิจการประปาในความรับผิดชอบให้แก่การประปา ส่วนภูมิภาค ย่อมทำให้การประปาส่วนภูมิภาคได้รับความเสียหายจากการต่าง ๆ ที่ได้ดำเนินการไปรวมถึง ความเสียหายอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นจากการนี้ จึงตัดสินชี้ขาดให้เทศบาลตำบลคู้งสำเภชดใช้เงินค่าใช้จ่ายในการลงทุน ค่าดำเนินการในโครงการและค่าเสียหาย รวมจำนวน 19,493,417.70 บาท ให้แก่การประปาส่วนภูมิภาค ตามที่อัยการสูงสุดเสนอ

4.5 เรื่องข้อพิพาทระหว่างสถาบันการบินพลเรือน กับ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) กรณีผิดข้อตกลงตามบันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับความร่วมมือการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization ให้ชำระค่าเสียหายรวมจำนวน 128,549,403.77 บาท

คดีนี้ สถาบันการบินพลเรือน (สบพ.) ได้มีหนังสือ ที่ สบพ 130(1) 30 ลงวันที่ 21 มีนาคม 2545 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด ขอให้จัดพนักงานอัยการดำเนินคดีแพ่งกับ บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) (บกท.) เรื่อง ผิดข้อตกลงตามบันทึกความเข้าใจ ระหว่าง สถาบันการบินพลเรือน และ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) เกี่ยวกับความร่วมมือการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization ลงวันที่ 4 กันยายน 2543 ที่ยกเลิกการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization เป็นเหตุให้ สถาบันการบินพลเรือนได้รับความเสียหาย โดยที่เป็นกรณีพิพาทระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกัน สำนักงานคดีแพ่ง สำนักงานอัยการสูงสุด จึงส่งเอกสารหลักฐานดังกล่าวมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

ข้อเท็จจริงได้ความว่า สถาบันการบินพลเรือน (สบพ.) จัดตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกา จัดตั้งสถาบันการบินพลเรือน พ.ศ. 2535 มีวัตถุประสงค์ในการจัดดำเนินการผลิตบุคลากรทางด้านการบิน โดยในคณะกรรมการสถาบันการบินพลเรือน มีผู้แทนบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) เป็นกรรมการอยู่ด้วย ตามมาตรา 10 แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว

บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) (บกท.) ได้ส่งศิษย์การบินเข้ารับการฝึกอบรมกับ สถาบันการบินพลเรือน เริ่มตั้งแต่รุ่น AP3 ปี พ.ศ. 2509 จนถึงปัจจุบัน รวมเป็นจำนวน 560 คน ต่อมาในปี พ.ศ. 2540 ฝ่ายปฏิบัติการบิน บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ได้เริ่มโครงการฝึกอบรมนักบินใหม่ใน หลักสูตร Airline Transition Training (ATT) หลังจากนั้นได้พัฒนาหลักสูตรโดยจัดให้มีหลักสูตร Jet Familiarization ซึ่งเป็นการฝึกบินเครื่องบินไอพ่น รวมอยู่ด้วย และกรรมการบินพาณิชย์ได้รับรองหลักสูตรฝึกอบรมนักบินดังกล่าวแล้ว ซึ่งต่อมาคณะกรรมการ สบพ. อนุมัติให้ สบพ. บรรจุโครงการ Airline Transition Training ไว้ในแผนวิสาหกิจ สบพ. งบประมาณค่าใช้จ่าย ปี 2543

คณะกรรมการสถาบันการบินพลเรือนได้พิจารณาให้ความเห็นชอบตามที่กรรมการผู้แทน บกท. เสนอให้ สบพ. พิจารณาดำเนินโครงการ Airline Transition Training (ATT) ซึ่งส่วนหนึ่งมีหลักสูตร Jet Familiarization รวมอยู่ด้วย เพื่อจัดฝึกอบรมให้กับนักบินของ บกท. โดย บกท. ให้ความร่วมมือ ในการประสานเพื่อจัดหาครูการบินและเครื่องบินแบบ Executive Jet ให้ด้วย และเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่าย ในการฝึกศิษย์การบินของ บกท.

ภายหลังจากที่ สบพ. ได้ทำบันทึกความเข้าใจ (MOU Indicative Terms And Condition) กับ บริษัท ALG Transportation Inc. เพื่อเช่าเครื่องบิน Beechjet 400A มาใช้ในการฝึกบิน Jet Familiarization ตามโครงการ ATT แล้ว ผู้แทน บกท. ได้เสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการสถาบันการบินพลเรือน เรื่องการคิดคำนวณค่าใช้จ่าย เกี่ยวกับค่าเช่าเครื่องบิน ค่าประกันภัย ค่าบำรุงรักษาอากาศยาน ค่าครูฝึกจาก บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) และค่าน้ำมันเชื้อเพลิง คิดเป็นราคาต้นทุน 1,900 เหรียญสหรัฐอเมริกา ต่อ 1 ชั่วโมง ซึ่งเป็นตัวเลขต้นทุนสำหรับศิษย์การบินของบริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) เท่านั้น ส่วนกำไร สบพ. จะต้องเป็นผู้ดำเนินการหารายได้จากลูกค้าที่มีใช้บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) คณะกรรมการ สถาบันการบินพลเรือนเห็นชอบอัตราต้นทุนของ หลักสูตร Jet Familiarization ตามเสนอ

ต่อมา สบพ. มีหนังสือ ค่วนมาก ที่ สบพ 120/071 ลงวันที่ 29 สิงหาคม 2543 ถึงกรรมการผู้อำนวยการใหญ่บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ส่งบันทึกความเข้าใจระหว่าง สถาบันการบินพลเรือน และ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) เกี่ยวกับความร่วมมือการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization ไปให้ และแจ้งด้วยว่า สบพ. จะจัดให้มีพิธีลงนามบันทึกความเข้าใจในวันจันทร์ที่ 4 กันยายน 2543 เวลา 10.00 น. ณ ห้องประชุมใหญ่ อาคารหอประชุม สถาบันการบินพลเรือน โดยเรียนเชิญ นายอิทธิ ศิริลัทธยากร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม เป็นประธาน

เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2543 สบพ. โดยรองศาสตราจารย์ ดร. สุธี อักษรกิตติ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ รักษาการ ผู้ว่าการสถาบันการบินพลเรือน และ บกท. โดยนาวาอากาศตรี ประดิษฐ์ วุฒิเวทย์ ผู้อำนวยการใหญ่ฝ่ายพัฒนาบุคลากรการบิน โดยอนุมัติของรองกรรมการผู้อำนวยการใหญ่ฝ่ายปฏิบัติการ ได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจ ระหว่าง สถาบันการบินพลเรือน และ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) เกี่ยวกับความร่วมมือการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization โดยมีข้อสาระสำคัญว่า บกท. จะจัดส่งนักบินเข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตร Jet Familiarization ที่ สบพ. ประมาณปีละ 1,440 ชั่วโมงบิน โครงการความร่วมมือดังกล่าวมีระยะเวลา 6 ปี โดย สบพ. จะรับผิดชอบในการจัดหาอากาศยานประเภทเครื่องบินไอพ่นขนาดเล็ก บุคลากรผู้ฝึกสอน ตลอดจนอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกอบรม

เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2543 สบพ. ได้ตรวจรับเครื่องบิน Beechjet 400A ที่โรงงานผู้ผลิตในประเทศสหรัฐอเมริกา และลงนามในสัญญาเช่าเครื่องบิน (Operating Lease Agreement) กับบริษัท RK - 294 (UK) จำกัด เพื่อเช่าเครื่องบิน Beechjet 400A เพื่อนำเข้ามาใช้ในการฝึกบินหลักสูตร Jet Familiarization บกท. ได้ส่งนักบินเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization ที่ สบพ. รวม 3 รุ่น คือ

1. 15 มกราคม 2544 ฝึกนักบินรุ่นที่ 1 (AP-53) จำนวน 13 คน ใช้เวลา 293 :28 ชั่วโมงบิน
2. 23 เมษายน 2544 ฝึกนักบินรุ่นที่ 2 (AP-54) จำนวน 15 คน ใช้เวลา 286 :35 ชั่วโมงบิน
3. 27 กันยายน 2544 ฝึกนักบินรุ่นที่ 3 (AP-55) จำนวน 11 คน ใช้เวลา 25 :07 ชั่วโมงบิน

เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2544 บกท. ได้แจ้งทางโทรศัพท์ให้ สบพ. หยุดการฝึกบิน ต่อมา บกท. มีหนังสือ ที่ กบ.05/040 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2544 แจ้ง สบพ. ขอยกเลิกการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization ตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม 2544 เป็นต้นไป สบพ. จึงมีหนังสือ ที่ สบพ 101.1/126 ลงวันที่ 8 ตุลาคม 2544 ขอให้ บกท. ทบทวนการยกเลิกการฝึกนักบินหลักสูตร Jet Familiarization ว่า สบพ. ได้จ่ายเพื่อเตรียมการฝึกนักบินรุ่นที่ 3 ไปแล้ว และจะต้องจ่ายเป็นค่าเสียหาย หากบริษัทผู้ให้เช่าเครื่องบินจะเรียกเก็บจาก สบพ. ในฐานะที่แจ้งยกเลิกการเช่ากระชั้นชิด โดยมีได้แจ้งเตือนล่วงหน้า ต่อมาวันที่ 12 ตุลาคม 2544 สบพ. นำเรียนให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมทราบ เพื่อพิจารณาแก้ปัญหาข้อขัดแย้ง หลังจากนั้นในวันที่ 18 ตุลาคม 2544 ได้มีการประชุมร่วมกันระหว่าง สบพ. และ บกท. โดยผู้แทน บกท. แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า การที่ บกท. ยกเลิกการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization เนื่องจากบริษัท ฯ ได้รับผลกระทบจากกรณีการก่อวินาศกรรมในสหรัฐอเมริกาและมีแนวโน้มที่จะต้องรับภาระหนักเพิ่มขึ้นตามลำดับ จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่บริษัทฯ จะต้องลดค่าใช้จ่ายทุก ๆ ด้าน เพื่อรักษาองค์กรให้สามารถอยู่ได้ในภาวะไม่ปกติเช่นนี้ ซึ่ง สบพ. เสนอแนะให้ดำเนินการฝึกนักบิน รุ่นที่ 3 (AP-55) ต่อไปให้ครบตามหลักสูตร เพื่อจะได้มีเวลาพิจารณาดำเนินการแก้ไขปัญหา และมีเวลาเจรจากับผู้ให้เช่าเครื่องบิน เพื่อหาแนวทางลดผลกระทบจากการยกเลิกสัญญาให้เสียหายน้อยที่สุด

การที่ บกท. ยกเลิกการฝึกนักบินหลักสูตร Jet Familiarization สบพ. ได้ประเมินความเสียหายไว้ ดังนี้

1. ค่าใช้จ่ายของ สบพ. ตั้งแต่เริ่มโครงการจนถึงปัจจุบัน (เดือนกรกฎาคม 2543 – เดือนมีนาคม 2545) คิดเป็นเงินทั้งสิ้น 106,683,017.06 บาท ซึ่ง บกท. ได้ชำระค่าใช้จ่ายบางส่วนให้ สบพ. จำนวน 2 งวด ได้แก่ เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2544 จำนวน 28,325,804.55 บาท และเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2544 จำนวน 6,378,147.43 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 34,703,951.98 บาท และเมื่อหักภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่ง สบพ. ได้นำส่งกรมสรรพากรแล้ว จำนวน 2,270,349.99 บาท จึงคงเป็นรายได้สุทธิ 32,433,601.99 บาท ดังนั้น สบพ. จึงยังคงขาดทุนสะสมจนถึงเดือนมีนาคม 2545 คิดเป็นจำนวนเงิน 74,249,415.01 บาท

2. ค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นกับ สบพ. ในอนาคต

3. ค่าใช้จ่ายที่ สบพ. ยังมีอาจประเมินราคาได้

รายละเอียดปรากฏตามหนังสือของสถาบันการบินพลเรือน ที่ สบพ 130(1) 30 ลงวันที่ 21 มีนาคม 2545 ข้อ 3.1 , 3.2 และ 3.3 สบพ. จึงส่งข้อพิพาทนี้มายังสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

ต่อมา สถาบันการบินพลเรือน มีหนังสือ สบพ ที่ 130(7) /7 ลงวันที่ 19 พฤศจิกายน 2546 แจ้งความคืบหน้าเพิ่มเติมและจำนวนเงินค่าเสียหายเพื่อประกอบการพิจารณาคำดำเนินการให้แก่ สบพ. ดังนี้

1. บกท. ได้ชำระค่าเสียหายบางส่วนให้แก่ สบพ. โดยได้ชำระเงินค่าใช้จ่ายที่ค้างชำระจากการส่งนักบินเข้ารับการฝึกอบรมโครงการดังกล่าว เป็นเงิน 407,699.90 เหรียญสหรัฐอเมริกา (ประมาณ 18.4 ล้านบาท) ให้แก่ สบพ. เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 2546

2. การแก้ไขปัญหามาเพื่อบรรเทาความเสียหายบริษัทผู้ให้เช่าเครื่องบินได้มีข้อเสนอแทนการฟ้องร้องดำเนินคดีคือ หาก สบพ. ยินยอม จ่ายเงินเท่าจำนวนค่าเช่าที่เหลืออยู่ บริษัทผู้ให้เช่าจะโอนกรรมสิทธิ์ในเครื่องบินให้แก่ สบพ.

สบพ. มีหนังสือลงวันที่ 25 มีนาคม 2546 เสนอกระทรวงคมนาคมเพื่อพิจารณานำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติให้สบพ. ซื้อเครื่องบินลำดังกล่าว ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2546 อนุมัติในหลักการตามที่กระทรวงคมนาคมเสนอ กล่าวคือ ให้ สบพ. ซื้อเครื่องบินลำดังกล่าว ดังนั้น สบพ. จึงได้ซื้อเครื่องบินลำดังกล่าว เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2546 ตามสัญญาซื้อขายเลขที่ 89/2546 ลงวันที่ 28 สิงหาคม 2546 โดยการกู้เงินจากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน)

สรุปค่าเสียหายส่วนที่เหลือที่ บกท. ต้องรับผิดชอบและชำระให้แก่ สบพ. ปัญหาเรื่องการเช่าเครื่องบินได้ยุติแล้ว โดยที่ สบพ. ได้ซื้อเครื่องบินลำดังกล่าวเป็นกรรมสิทธิ์ของ สบพ. ดังนั้น ค่าเสียหายที่ บกท. จะต้องรับผิดชอบและชำระให้แก่ สบพ. เนื่องจากการที่ บกท. ผิดข้อตกลง ๑ คิดคำนวณถึงวันที่ 28 สิงหาคม 2546 (วันที่ซื้อเครื่องบิน) จำนวนค่าเสียหายที่สามารถคำนวณได้เป็นที่ยุติแน่นอนแล้ว มีจำนวนทั้งสิ้น ดังนี้

ค่าใช้จ่ายตั้งแต่เริ่มโครงการจนถึงวันที่ 28 สิงหาคม 2546

1) ค่าเช่าเครื่องบิน	126,104,200.00 บาท
2) ค่าจ้างครูภายนอก	1,380,349.00 บาท
3) ค่าเบี้ยประกันภัย	4,755,715.85 บาท
4) ค่าซ่อมบำรุงเครื่องบิน	33,201,248.87 บาท
5) ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง	5,300,328.98 บาท
6) ค่าล่วงเวลา	141,959.00 บาท
7) ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ	7,325,147.04 บาท

รวมเป็นค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 178,208,948.74 บาท และ บกท. ได้ชำระค่าใช้จ่ายแล้วบางส่วน ได้แก่ค่าฝึกอบรมนักบินที่ได้ส่งเข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่เริ่มโครงการ รวมทั้งส่วนที่ได้นำมาชำระค่าสุทธรวมเป็นเงิน 49,659,544.97 บาท (หักภาษีแล้ว) ดังนั้น คงเหลือเงินส่วนที่ บกท. ต้องชดใช้เพื่อให้การดำเนินโครงการคุ้มทุนตามที่กำหนดในข้อตกลง ฯ เป็นเงิน $178,208,948.74 - 49,659,544.97 = 128,549,403.77$ บาท

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามบันทึกความเข้าใจระหว่างสถาบันการบินพลเรือน และ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) เกี่ยวกับความร่วมมือการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization ลงวันที่ 4 กันยายน 2543 เป็นนิติกรรม ก่อให้เกิดนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคล ผูกพัน สบพ. และ บกท. คู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามพันธะที่มีต่อกัน การที่ บกท. ได้ยกเลิกข้อตกลงการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization กับ สบพ. โดยส่งนักบินไปฝึกอบรมเพียง 605.10 ชั่วโมงบิน ไม่ครบ 1,440 ชั่วโมงบินตามที่ตกลงกันไว้ ย่อมทำให้ สบพ. ได้รับความเสียหาย ซึ่ง บกท. จะต้องรับผิดชอบในความเสียหายนั้น โดยต้องชำระค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมสำหรับชั่วโมงบินที่เหลือ จำนวน 834.50 ชั่วโมงบิน ให้แก่ สบพ. แต่บันทึกความเข้าใจดังกล่าวไม่ได้กำหนดให้บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ต้องรับผิดชอบ ต่อสถาบันการบินพลเรือนในความเสียหายที่เกิดขึ้นแต่ประการใด เพียงแต่บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) จะสนับสนุนและช่วยเหลือสถาบันการบินพลเรือน ในการดำเนินการเบื้องต้นของการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization ทั้งผลของการไม่ประสบความสำเร็จในโครงการสถาบันการบินพลเรือนมีส่วนที่ก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นด้วย เนื่องจากสถาบันการบินพลเรือนอาศัยข้อมูลเบื้องต้นจาก บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) เพียงอย่างเดียวและมีได้ดำเนินการธุรกิจตามแผนการที่ได้วางไว้ ซึ่งบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ไม่ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินการดังกล่าว เมื่อพิจารณาจากการที่บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมสำหรับชั่วโมงบินที่เหลืออีกจำนวน 834.50 ชั่วโมงบิน ให้แก่สถาบันการบินพลเรือน นับว่าเพียงพอกับความรับผิดชอบที่บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ได้ยกเลิกบันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับความร่วมมือ การฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization กับ สถาบันการบินพลเรือนแล้ว

ดังนั้นสถาบันการบินพลเรือนจึงไม่อาจอ้างเอาค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายที่จ่ายไปเพื่อนำมาคิดค่าเสียหาย ทั้งโครงการกับบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ได้อีก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 223 จึงให้ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) รับผิดชอบใช้เฉพาะค่าเสียหายในการฝึกอบรมสำหรับชั่วโมงบินที่เหลือจำนวน 834.50 ชั่วโมงบิน ให้แก่สถาบันการบินพลเรือน โดยไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่สถาบันการบินพลเรือนจ่ายไปแล้ว ตั้งแต่เริ่มโครงการจนถึงวันที่สถาบันการบินพลเรือนซื้อเครื่องบินเป็นเงิน 128,549,403.77 บาท

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้ว เห็นว่า บันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับความร่วมมือการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization ฉบับลงวันที่ 4 กันยายน 2543 ซึ่งบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) เป็นฝ่ายริเริ่มหลักสูตรดังกล่าว และเสนอให้สถาบันการบินพลเรือนเข้ามาทำหน้าที่ฝึกอบรมนักบินในหลักสูตรที่กล่าวนี้ให้ประกอบด้วยหลังจากมีการลงนามในบันทึกความเข้าใจข้างต้นแล้ว บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ก็ได้ส่งนักบินเข้ารับการฝึกอบรมกับสถาบันการบินพลเรือนในเวลาต่อมา ย่อมมีผลเป็นสัญญาผูกพันคู่กรณีทั้งสองฝ่ายให้ต้องปฏิบัติต่อกันแล้ว เมื่อสถาบันการบินพลเรือนได้ดำเนินการต่าง ๆ เพื่อรองรับการฝึกอบรมนักบินของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ในหลักสูตร Jet Familiarization แล้ว บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) จึงมีหน้าที่ต้องส่งนักบินเข้าฝึกอบรมไม่น้อยกว่าประมาณปีละ 1,440 ชั่วโมงบิน มีกำหนดระยะเวลา 6 ปี ตามที่ตกลงกัน การที่บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) แจ้งขอยกเลิกการฝึกอบรมหลักสูตร Jet Familiarization โดยมีสาเหตุจากพฤติการณ์ที่สถาบันการบินพลเรือนต้องรับผิดชอบ และเป็นเหตุให้สถาบันการบินพลเรือนได้รับความเสียหายจากการที่ต้องจ่ายค่าใช้จ่ายไปอันเกี่ยวเนื่องจากการจัดทำโครงการฝึกอบรมดังกล่าว บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นฝ่ายปฏิบัติผิดข้อตกลงบันทึกความเข้าใจ ฯ จึงต้องรับผิดชอบใช้บรรดาค่าเสียหายต่าง ๆ อันเป็นค่าใช้จ่ายที่สถาบันการบินพลเรือนได้จ่ายไปเพื่อใช้ในการดำเนินโครงการค้ำทุ่นตามที่กำหนดในข้อตกลง ซึ่งคำนวณถึงเพียงวันที่ 28 สิงหาคม 2546 ที่สถาบันการบินพลเรือนแก้ปัญหาด้วยการซื้อเครื่องบินที่เข้ามาใช้ในการฝึกอบรม เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 128,549,403.77 บาท จึงตัดสินชี้ขาดให้ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ชำระเงินจำนวน 128,549,403.77 บาท ให้แก่สถาบันการบินพลเรือน

4.6 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งระหว่างกองทัพเรือ กับ บริษัท พี.ที.อาร์.อีควิปเมนต์ จำกัด กรณีพิสดารสัญญา เรียกให้ชำระเงินค่าปรับเป็นเงิน 750,400 บาท

คดีนี้กองทัพเรือมีหนังสือที่ กห 0500/2623 ลงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2546 ขอให้สำนักงานอัยการสูงสุดว่าต่างฟ้องเรียกเงินบริษัทพี.ที.อาร์.อีควิปเมนต์ จำกัด กรณีบริษัทฯ ไม่ส่งมอบสิ่งของตามสัญญาให้แก่กองทัพเรือ และกองทัพเรือโดยกรมอู่ทหารเรือได้บอกเลิกสัญญาและเรียกร้องให้บริษัทฯ ชำระเงินค่าปรับตามสัญญาจำนวนเงิน 750,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่าเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2544 กองทัพเรือได้ทำสัญญาซื้อขายเครื่องไฮดรอลิคจากบริษัท พี.ที.อาร์.อีควิปเมนต์ จำกัด จำนวน 1 เครื่อง ราคา 1,400,000 บาท (หนึ่งล้านสี่แสนบาทถ้วน) ตามสัญญาซื้อขายเครื่องไฮดรอลิค สัญญาเลขที่ 178/งป.2544 ลงวันที่ 28 กันยายน 2544 ตามสัญญาข้อ 3 จะต้องส่งมอบสิ่งของและทำการทดลองใช้ได้ภายในวันที่ 27 มีนาคม 2545 ในการทำสัญญานี้บริษัทฯ ได้นำหลักประกันเป็นเช็คเชียร์เช็คของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาอยุธยา-นครนายก คลอง 4 เลขที่ 0000047 ลงวันที่ 27 กันยายน 2544 เป็นจำนวนเงิน 140,000 บาท (หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถ้วน) มามอบให้แก่กองทัพเรือเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา ตามสัญญาข้อ 8 แต่ปรากฏว่าบริษัทฯ ไม่สามารถส่งมอบสิ่งของให้แก่กองทัพเรือได้ตามสัญญา กองทัพเรือจึงได้มีหนังสือแจ้งให้บริษัทฯ ส่งมอบสิ่งของและแจ้งใช้สิทธิปรับตามสัญญา ปรากฏตามหนังสือกรมอู่ทหารเรือ ที่ กห 0521/843 ลงวันที่ 2 เมษายน 2545 ต่อมาได้มีการแจ้งเตือนอีก 2 ครั้ง แต่บริษัทฯ ก็เพิกเฉย กองทัพเรือจึงได้มีหนังสือกรมอู่ทหารเรือ ที่ กห 0521/3261 ลงวันที่ 20 ธันวาคม 2545 แจ้งขอบอกเลิกสัญญา และริบหลักประกันจำนวนเงิน 140,000 บาท และให้บริษัทฯ ชำระค่าปรับเป็นรายวันในอัตราร้อยละ 0.2 ของราคาส่งของที่บอกเลิกตามสัญญาข้อ 10 นับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันครบกำหนดในสัญญา จนถึงวันบอกเลิกสัญญา รวม 268 วัน เป็นเงินค่าปรับรวม 750,400 บาท

หลังจากกองทัพเรือได้บอกเลิกสัญญากับบริษัทฯ แล้ว กองทัพเรือได้ทำสัญญาซื้อขายเครื่องไฮดรอลิคกับบริษัท เซเวนไคส์ จำกัด ตามสัญญาเลขที่ 25/งป.2546 ลงวันที่ 11 มีนาคม 2546 ซึ่งเป็นเวลาภายใน 3 เดือนนับแต่วันบอกเลิกสัญญา (ตามสัญญาข้อ 9) กับบริษัท พี.ที.อาร์.อีควิปเมนต์ จำกัด ในราคา 1,400,000 บาท บริษัท เซเวนไคส์ จำกัด ได้ส่งมอบสิ่งของให้แก่กองทัพเรือตามกำหนดในสัญญา และปรากฏตามหนังสือกองทัพเรือที่ กห 0500/1081 ลงวันที่ 23 เมษายน 2547 ซึ่งกองทัพเรือโดยผู้บัญชาการทหารเรือตอบอัยการพิเศษฝ่ายคดีแพ่งธนบุรี หลังจากที่ถูกบอกเลิกสัญญาว่ากองทัพเรือตรวจสอบความเสียหายจากการที่ บริษัท พี.ที.อาร์.อีควิปเมนต์ จำกัด พิดสัญญาไม่ส่งมอบเครื่องไฮดรอลิค ในช่วงเวลาที่กำหนดให้ส่งมอบคือวันที่ 27 มีนาคม 2545 จนถึงวันที่บริษัท เซเวนไคส์ จำกัด ส่งมอบเครื่องไฮดรอลิคให้แก่กองทัพเรือเห็นว่า “ไม่มีผลกระทบจากการบอกเลิกสัญญากับบริษัท พี.ที.อาร์.อีควิปเมนต์ จำกัด แต่อย่างใด” และการสั่งซื้อเครื่องไฮดรอลิคกับบริษัท เซเวนไคส์ จำกัด ราคาก็มิได้เพิ่มขึ้น

และปรากฏว่ากองทัพอากาศได้ใช้สิทธิริบหลักประกัน จำนวน 140,000 บาท ส่งเป็นรายได้แผ่นดินไปแล้ว แต่บริษัทฯ ไม่ชำระค่าปรับ กองทัพอากาศจึงขอให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินคดีฟ้องบริษัทฯ ให้ชำระค่าปรับ จำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีแพ่งธนบุรี 1 ได้แจ้งฐานะคดีตามหนังสือ ที่ อส (สฝพธ.1) 0005/137 ลงวันที่ 18 พฤษภาคม 2547 ว่าการพิพาทของบริษัทฯ ไม่มีผลกระทบต่อกองทัพอากาศ แสดงว่า กองทัพอากาศไม่ได้รับความเสียหาย ประกอบกับกองทัพอากาศได้รับหลักประกันจำนวน 140,000 บาทไปแล้ว ถือว่า กองทัพอากาศได้รับชดเชยค่าเสียหายไปโดยสมควรและเป็นธรรมแล้ว จึงเห็นว่าไม่ควรฟ้องเรียกเบี้ยปรับ จากบริษัทฯ อีก

ต่อมากองทัพอากาศได้มีหนังสือถึงอัยการสูงสุด ตามหนังสือ ที่ กท 1500/1349 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2547 ยืนยันว่า การที่กองทัพอากาศเรียกร้องให้บริษัทฯ ชำระเงินค่าปรับเป็นการฟ้องตามสัญญาซื้อขายที่กำหนดให้เรียกเบี้ยปรับจากบริษัทฯ ฐานผิดสัญญาตามเงื่อนไขที่กำหนดในสัญญา ซึ่งถือเป็น ค่าเสียหายที่กองทัพอากาศมีสิทธิได้รับ จึงยืนยันให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินคดีฟ้องบริษัทฯ ให้ชำระเงินค่าปรับ ฐานผิดสัญญาต่อไป อธิบดีอัยการฝ่ายคดีแพ่งธนบุรีจึงได้ส่งเรื่องนี้มายังอัยการสูงสุด เพื่อวินิจฉัยชี้ขาด ตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2538 ข้อ 24

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า บริษัท พี.ที.อาร์. อีควิปเมนต์ จำกัด ไม่ปฏิบัติตามสัญญาเป็นเหตุให้กองทัพอากาศต้องทำสัญญาซื้อขายเครื่องไสแนวตั้งใหม่กับบริษัท เซเวน โอ๊คส์ จำกัด ในราคาเท่าเดิม และไม่สามารถใช้ประโยชน์เครื่องไสแนวตั้งดังกล่าวเป็นเวลาประมาณ 1 ปี 6 เดือน (27 มีนาคม 2545 ถึง 7 กันยายน 2546) ทั้งกองทัพอากาศไม่ได้รับความเสียหายอื่นใดอีก ดังนั้น เมื่อกองทัพอากาศบอกเลิกสัญญาและใช้สิทธิริบเงินประกันจำนวน 140,000 บาท และใช้สิทธิเรียกให้บริษัท พี.ที.อาร์.อีควิปเมนต์ จำกัด ชำระค่าปรับเป็นรายวันในอัตราร้อยละ 0.2 ของราคาสั่งของนับตั้งแต่วันถัดจาก วันครบกำหนดในสัญญาจนถึงวันบอกเลิกสัญญา บริษัท พี.ที.อาร์. อีควิปเมนต์ จำกัด จึงต้องรับผิดชอบเบี้ยปรับ ตามสัญญาที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้า ซึ่งเมื่อกองทัพอากาศได้รับเงินประกันจำนวน 140,000 บาท คิดเป็นเงิน ร้อยละ 10 ของราคาสั่งของทั้งหมด จึงเป็นจำนวนค่าเสียหายที่สมควรแล้ว เมื่อกองทัพอากาศไม่สามารถพิสูจน์ ค่าเสียหายใด ๆ ได้อีก ย่อมเป็นค่าเสียหายที่เหมาะสม จึงชี้ขาดไม่รับว่าต่างให้กองทัพอากาศ

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้ว ตัดสินชี้ขาดให้สำนักงานอัยการสูงสุดรับว่าต่างคดีนี้ให้แก่กองทัพอากาศ ฟ้อง บริษัท พี.ที.อาร์. อีควิปเมนต์ จำกัด ให้ชำระค่าปรับเป็นรายวันในอัตราร้อยละ 0.2 ของราคาสั่งของที่บอกเลิก ตามสัญญาข้อ 10 นับตั้งแต่วันถัดจากวันครบกำหนดในสัญญาจนถึงวันบอกเลิกสัญญา รวม 268 วัน เป็นเงิน ค่าปรับรวม 750,400 บาท ตามที่กองทัพอากาศขอให้ดำเนินการ

4.7 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งระหว่างกองทัพเรือกับ นาวาเอกอัษฎนุรณ เช็นพานิช
ฐานละเมิด เรียกค่าเสียหาย จำนวน 4,350,439.50 บาท

คดีนี้กองทัพเรือได้มีหนังสือด่วนมาก ที่ กท 0500/564 ลงวันที่ 1 มีนาคม 2547 ถึงอัยการสูงสุดขอให้ฟ้องนาวาเอกอัษฎนุรณ เช็นพานิช เรียกเงินกรณีละเมิดเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งผู้บังคับการเรือหลวงสิมิลัน กระทำการด้วยความจงใจสั่งการให้ผู้ที่บังคับบัญชาจ่ายน้ำมันโดยไม่ถูกต้องตามหลักปฏิบัติของทางราชการและโดยไม่มีอำนาจ เป็นเหตุให้น้ำมันดีเซลหลุมเรือขาดบัญชี จำนวน 305,294 ลิตร คิดเป็นเงิน 4,350,439.50 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่าเรือหลวงสิมิลัน เป็นเรือส่งกำลังบำรุง ปัจจุบันกองทัพเรือได้ใช้เป็นเรือบรรทุกน้ำมันดีเซลเพื่อนำไปเติมให้กับเรือหลวงอื่น ๆ ที่แล่นอยู่ในน่านน้ำ มีระวางบรรทุกน้ำมัน (คลังน้ำมัน) จำนวน 8 ถัง มีความจุน้ำมัน 10,163.38 กิโลลิตร (1 กิโลลิตรเท่ากับ 1,000 ลิตร) ตามระเบียบของกองทัพเรือว่าด้วยวิธปฏิบัติในการเบิกจ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงของเรือและอากาศยาน หมวด ก. การที่จะสูบน้ำมันจากถังระวาง (คลังน้ำมัน) ของเรือหลวงสิมิลันจำนวน 8 ถัง ดังกล่าว จะกระทำได้อต่อเมื่อได้รับคำสั่งจากผู้บัญชาการกองเรือยุทธบริการก่อน กองทัพเรือได้มีคำสั่งกองทัพเรือที่ 47/2545 ลงวันที่ 1 เมษายน 2545 แต่งตั้งนาวาเอกอัษฎนุรณ เช็นพานิช เป็นผู้บังคับการเรือหลวงสิมิลัน หมวดเรือที่ 1 กองเรือยุทธบริการ ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2545 ระหว่างปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้บังคับการเรือหลวงสิมิลัน นาวาเอกอัษฎนุรณ เช็นพานิช ได้มีคำสั่งให้ผู้บังคับบัญชาสูบน้ำมันจากถังคลังน้ำมันไปยังถังใช้การเครื่องไฟฟ้าทุกครั้งตลอดมา และนาวาเอกอัษฎนุรณ เช็นพานิช ได้ตั้งจ่ายน้ำมันจากถังใช้การเครื่องไฟฟ้าไปให้บุคคลภายนอก ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนต่อระเบียบของกองทัพเรือว่าด้วยวิธปฏิบัติในการเบิกจ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงของเรือและอากาศยาน หมวด ก.

ต่อมากองทัพเรือได้มีคำสั่งที่ 156/2545 ลงวันที่ 8 ตุลาคม 2545 เรื่องให้นายทหารรับราชการสั่งให้นาวาเอกอัษฎนุรณ เช็นพานิช พ้นจากตำแหน่งผู้บังคับการเรือหลวงสิมิลัน และได้มีคำสั่งแต่งตั้งนาวาเอกธานี แก้วแก้ว เป็นผู้บังคับการเรือหลวงสิมิลัน นาวาเอกธานี แก้วแก้ว ได้สั่งการให้แผนกส่งกำลังบำรุงทำการตรวจสอบน้ำมันดีเซลหลุมเรือของเรือหลวงสิมิลัน ปรากฏว่าน้ำมันขาดบัญชีไปจำนวน 305,294 กิโลลิตร จึงได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ และต่อมาได้มีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้สรุปผลการสอบสวน เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2545 ว่าน้ำมันดีเซลหลุมเรือของเรือหลวงสิมิลันได้สูญหายและขาดบัญชีไปจริง เป็นจำนวน 305,294 กิโลลิตร คิดเป็นจำนวนเงิน 4,350,439.50 บาท สมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการทางอาญา และตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ต่อไป

คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด เสนอความเห็นต่อผู้บัญชาการทหารเรือ เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 2546 ว่า การที่นาวาเอกอัษฎนุรณ เช็นพานิช ขณะดำรงตำแหน่งผู้บังคับการเรือหลวงสิมิลันได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่แผนกส่งกำลังบำรุงสูบและจ่ายน้ำมันดีเซลหลุมเรือจากถังระวางบรรทุกของเรือไปยังถังใช้การของแผนกช่างกลเรือหลวงสิมิลัน โดยไม่มีหลักฐานการเบิกจ่าย แต่การสูบน้ำมันดังกล่าว

เพื่อสนับสนุนหน่วยงานต่าง ๆ และเรือในกองเรือยุทธการบางลำรวมทั้งบุคคลภายนอก (ข้าราชการต่างหน่วย) และเพื่อเป็นสวัสดิการกำลังพลประจำเรือที่มีรถยนต์ ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการที่กำหนดไว้และตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา กรณีนี้ถือว่านาวาเอกอัชฌมนูญ์ เซ็นพานิช เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐที่สังกัดอยู่ โดยจงใจให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ นาวาเอกอัชฌมนูญ์ เซ็นพานิช จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่กองทัพเรือ เป็นจำนวนเงิน 4,350,439.50 บาท

เจ้ากรมสารบรรณทหารเรือได้บันทึกเสนอผู้บัญชาการทหารเรือเพื่อสั่งการให้นาวาเอกอัชฌมนูญ์ เซ็นพานิช รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ทางราชการ และแจ้งกระทรวงการคลังเพื่อตรวจสอบตามระเบียบ ตามบันทึกที่ สบ.พร. ถับ เลขรับ 242/46 ลงวันที่ 2 กันยายน 2546 พลเรือเอกสุทัศน์ ขิ่อม รองผู้บัญชาการทหารเรือ ทำการแทนผู้บัญชาการทหารเรือได้เห็นชอบ เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2546

ระหว่างการพิจารณาของกระทรวงการคลังตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 กองทัพเรือได้มีหนังสือที่ กท 0500/365 ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2547 แจ้งให้นาวาเอกอัชฌมนูญ์ เซ็นพานิช นำเงินจำนวน 4,350,439.50 บาท ชำระให้แก่กองทัพเรือภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือโดยกรมสารบรรณทหารเรือได้ส่งหนังสือดังกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับเมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2547 ตามหลักฐานใบนำส่งสิ่งของทางไปรษณีย์ที่ชำระค่าบริการเป็นเงินเชื่อ แต่ปรากฏว่าใบตอบรับไม่มีการส่งกลับมาให้กรมสารบรรณทหารเรือ ขณะนี้อยู่ในระหว่างการไต่สวนเจ้าหน้าที่นำส่งอยู่ จึงไม่ทราบแน่ชัดว่านาวาเอกอัชฌมนูญ์ เซ็นพานิช ได้รับหนังสือฉบับนี้ทางไปรษณีย์เมื่อใด ดังนั้นนาวาตรีประสพ สงค์ประเสริฐ ผู้ประสานงานในคดีนี้ จึงได้นำเอาสำเนาหนังสือ ที่ กท 0500/365 ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2547 ไปส่งให้แก่นาวาเอกอัชฌมนูญ์ เซ็นพานิช เพื่อทราบอีกครั้งเมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2547 และส่งเรื่องมายังอัยการสูงสุดเพื่อขอให้ฟ้องนาวาเอกอัชฌมนูญ์ เซ็นพานิช

สำนักงานคดีปกครอง เห็นว่ากองทัพเรือมีอำนาจที่จะดำเนินการตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ประกอบกับกฎกระทรวง ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2542) ออกตามความในพระราชบัญญัติดังกล่าวให้นาวาเอกอัชฌมนูญ์ เซ็นพานิช ชำระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนด ถ้าไม่ปฏิบัติตามก็มีอำนาจใช้มาตรการบังคับทางปกครอง โดยยึดหรืออายัดทรัพย์สินของนาวาเอกอัชฌมนูญ์ เซ็นพานิช ขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้ให้ครบถ้วนโดยไม่จำเป็นต้องฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และกองทัพเรือไม่อาจฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ตามนัยคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 113/2545 และคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 157/2546 สำนักงานคดีปกครองจึงส่งเรื่องคืนกองทัพเรือเพื่อดำเนินการกับนาวาเอกอัชฌมนูญ์ เซ็นพานิช

ต่อมากองทัพเรือได้มีหนังสือที่ กท 0500/1053 ลงวันที่ 20 เมษายน 2547 ถึงอัยการสูงสุด ยืนยันให้ฟ้องนาวาเอกอัชฌณูรณ์ เช้นพานิช เป็นคดีแพ่ง โดยกองทัพเรือเห็นว่าการกระทำของ นาวาเอกอัชฌณูรณ์ เช้นพานิช เป็นการเบียดบังน้ำมันไปใช้เป็นประโยชน์แก่ส่วนตัวหรือแก่ผู้อื่นมิใช่เป็นการ กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ จึงไม่อาจนำมาตราการทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาใช้บังคับได้ สำนักงานคดีปกครองจึงได้มีบันทึกที่ อส (สฟป.5)/241 ลงวันที่ 27 เมษายน 2547 ถึงอัยการสูงสุด เพื่อวินิจฉัยชี้ขาดตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่ง ของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2538 ข้อ 24

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 12 เมื่อกองทัพเรือเห็นว่านาวาเอกอัชฌณูรณ์ เช้นพานิช ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่ง ผู้บังคับการเรือหลวงสิมิลัน หมวดเรือที่ 1 กองเรือยุทธการ สั่งจ่ายน้ำมันจากถังใช้การเครื่องไฟฟ้า โดยไม่มี หลักฐานการเบิกจ่ายไปให้บุคคลภายนอก อันเป็นการฝ่าฝืนต่อระเบียบของกองทัพเรือว่าด้วยวิธีปฏิบัติ ในการเบิกจ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงของเรือและอากาศยาน ผนวก ง. และเป็นการกระทำละเมิดต่อกองทัพเรือ ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่กองทัพเรือ จำนวน 4,350,349.50 บาท แล้ว กองทัพเรือย่อมมีอำนาจออกคำสั่ง ให้นาวาเอกอัชฌณูรณ์ เช้นพานิช นำเงินจำนวน 4,350,349.50 บาท มาชำระให้แก่กองทัพเรือภายใน 7 วัน และ เมื่อไม่ปรากฏว่านาวาเอกอัชฌณูรณ์ เช้นพานิช ได้ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว กองทัพเรือก็สามารถใช้ มาตรการบังคับทางปกครองตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 โดยมีคำสั่งทางปกครองให้นาวาเอกอัชฌณูรณ์ เช้นพานิช ชำระเงินจำนวนที่กล่าวแล้ว และเมื่อถึงกำหนดแล้ว ไม่มีการชำระเงินโดยถูกต้องครบถ้วน ให้มีหนังสือเตือนนาวาเอกอัชฌณูรณ์ เช้นพานิช ชำระภายในระยะเวลา ที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่า 7 วัน ถ้าไม่มีการปฏิบัติตามคำเตือนอีกเจ้าหน้าที่ของกองทัพเรือก็สามารถใช้มาตรการ บังคับทางปกครอง โดยยึดหรืออายัดทรัพย์สินของนาวาเอกอัชฌณูรณ์ เช้นพานิช และขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้ ให้ครบถ้วนได้ จึงชี้ขาดไม่รับว่าต่างให้แก่กองทัพเรือฟ้องนาวาเอกอัชฌณูรณ์ เช้นพานิช

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้ว ตัดสินชี้ขาดว่าคำชี้ขาดของอัยการสูงสุดที่ไม่รับว่าต่างคดีนี้ให้แก่กอง ทหารเรือฟ้องนาวาเอกอัชฌณูรณ์ เช้นพานิช ชอบด้วยเหตุผลและข้อกฎหมายแล้ว

ระเบียบวาระที่ 5 เรื่องอื่น ๆ (ถ้ามี)

ประธานกรรมการฯ กำหนดให้มีการประชุมครั้งที่ 10/2547 ในวันศุกร์ที่ 12 พฤศจิกายน 2547 เวลา 13.30 น. ณ ห้องประชุมชั้น 28 กระทรวงยุติธรรม

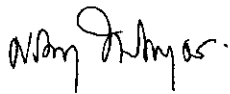
ปิดประชุมเวลา 12.00 น.

(นายธีระวุฒิ พรหมหันท์)
ผู้ช่วยจกรายงานการประชุม

(นายนิติ สุขเจริญ)
ผู้ช่วยจกรายงานการประชุม

(นางศรีนิตา พรหมหิตาธร)
ผู้จกรายงานการประชุม

นรม นสว
(นายบรรณ ศรีสุข)

ผู้ตรวจจกรายงานการประชุม

รายงานการประชุม
คณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ครั้งที่ 10 / 2547
วันศุกร์ที่ 12 พฤศจิกายน 2547
เวลา 13.30 น.
ณ ห้องประชุมชั้น 28 กระทรวงยุติธรรม

.....

กรรมการผู้มาประชุม

1. นายพงศ์เทพ เทพกาญจนา	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม	ประธานกรรมการ
2. นางสาวอัมพวัน ฉันทาภิรมย์สุข	แทนปลัดกระทรวงการคลัง	กรรมการ
3. นางสาวรีนวดี สุวรรณมงคล	แทนปลัดกระทรวงยุติธรรม	กรรมการ
4. นายสาธิต อนันตสมบูรณ์	แทนเลขาธิการคณะรัฐมนตรี	กรรมการ
5. นายชูเกียรติ รัตนชัยชาญ	แทนเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา	กรรมการ
6. นายทวีศักดิ์ วรพิบูลย์	แทนอัยการสูงสุด	กรรมการและเลขานุการ
7. นายทรงชัย ประสารน์วนิช	แทนอธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด	ผู้ช่วยเลขานุการ
8. นางศรีนิดา พรหมพิตร	อัยการพิเศษฝ่ายการยุติในการดำเนินคดีแพ่งฯ	ผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

1. นายปิยะนันท์ พันธุ์ชะวางนิช	ผู้ช่วยเลขานุการรองอัยการสูงสุด
2. นายนิติ สุขเจริญ	อัยการจังหวัดประจำกรม
3. นายมนูญ จรูญพร	อัยการอาวุโส
4. นายประวิทย์ พิพัฒน์กุลสวัสดิ์	อัยการอาวุโส
5. นายนิติ เมฆสวรรค์	อัยการอาวุโส
6. นายศรีทัช มุสิกธรรม	อัยการอาวุโส
7. นายประนาม เพชรภาพ	อัยการอาวุโส
8. นายสมเพาะ บุญสวัสดิ์	อัยการอาวุโส

9. นางวิไล	แสงแก้วสุก	เจ้าพนักงานธุรการ 5
10. นายธีระวุฒิ	พราหมณ์	นิติกร 3
11. นายสุปรีดา	ชื่นชม	นิติกร 3
12. นางสาวมณฑยา	โตสุวรรณ	นิติกร 3
13. นางสาวเฉลิมขวัญ	แสงสว่าง	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 2
14. นางสาวมาลี	กระแสนิธิ	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 1

เปิดประชุม เวลา 13.30 น.

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานกรรมการฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ประธานกรรมการฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า ตามที่ประธานกรรมการฯ ได้มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการฯ ตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณีกองทัพบกส่งเอกสารเพิ่มเติมในคดีระหว่างบริษัทไทยเดินเรือทะเล จำกัด กับกองบัญชาการทหารสูงสุด ซึ่งพิพาทกันในเรื่องสัญญาให้บริการขนส่งสิ่งอุปกรณ์ FMS และคณะกรรมการฯ ได้ตัดสินใจไปแล้วในการประชุมครั้งที่ 8/2547 เมื่อวันที่จันทร์ที่ 20 กันยายน 2547 วาระที่ 4.1 นั้น ฝ่ายเลขานุการฯ ได้รายงานให้ทราบว่าได้ตรวจสอบดูเอกสารดังกล่าวแล้ว ไม่มีข้อเท็จจริงอื่นใดเพิ่มเติมจากที่คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาไว้แล้ว ที่ประชุมรับทราบ

ระเบียบวาระที่ 2 รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ 9/2547

ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ 9/2547 โดยไม่มีการแก้ไข

ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องสืบเนื่อง

3.1 เรื่องข้อพิพาทระหว่างกรมธนารักษ์ (การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย) กับ กรุงเทพมหานคร กรณีการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน บริเวณสนามบินดอนเมือง ปี 2538 ถึงปี 2546

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติให้ฝ่ายเลขานุการฯ ตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมบางประการ แล้วนำเสนอต่อที่ประชุมในการประชุมครั้งต่อไป

3.2 เรื่องข้อพิพาทระหว่างกรมชลประทาน กับ เทศบาลนครนครราชสีมา กรณี กรมชลประทาน เรียกค่าน้ำชลประทานจากเทศบาลนครนครราชสีมา เป็นเงิน 76,462,150.84 บาท

คดีนี้ กรมชลประทานได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ กษ 0303/6902 ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2546 ส่งเอกสารหลักฐานดังกล่าวมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีเทศบาลนครนครราชสีมาค้างชำระค่าน้ำชลประทาน เป็นเงิน 76,462,150.84 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่ากรมชลประทานได้สร้างเขื่อนลำตะคอง ในท้องที่ตำบลคลองไผ่ อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา เมื่อปี พ.ศ. 2507 แล้วเสร็จเมื่อปี พ.ศ. 2512 ด้วยเงินงบประมาณแผ่นดิน มีวัตถุประสงค์เพื่อกักเก็บน้ำในลำตะคองเพื่อการเกษตรและอุปโภคบริโภค เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2532 เทศบาลเมืองนครราชสีมา โดยนายนิวัติชัย สุขาจารย์รัตน์ นายกเทศมนตรี และกรมชลประทานโดยนายทวนทอง เรืองโกสินทร์ หัวหน้าโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาลำตะคองเจ้าพนักงานผู้รับมอบหมายได้ลงนามในหนังสืออนุญาตให้ก่อสร้างอาคาร วางท่อ และใช้น้ำชลประทาน โดยกรมชลประทานอนุญาตให้เทศบาลเมืองนครราชสีมาวางท่อและก่อสร้างอาคารระบบการประปาของเทศบาลเมืองนครราชสีมา และอนุญาตให้สูบน้ำจากอ่างเก็บน้ำลำตะคองไปใช้ปริมาณวันละ 100,000 ลูกบาศก์เมตร ในข้อ 9 ของหนังสืออนุญาตดังกล่าว กำหนดว่า “เมื่อทางราชการเก็บค่าชลประทานในภายหน้า ผู้รับอนุญาตจะต้องยินยอมชำระค่าชลประทานให้แก่ทางราชการ ตามอัตราค่าชลประทานที่จะได้กำหนดขึ้นต่อไปนี้ด้วย” นอกจากนี้เทศบาลเมืองนครราชสีมา ยังได้สูบน้ำในลำตะคองหน้าเขื่อนระบายน้ำมะขามเฒ่า อำเภอเมืองนครราชสีมา เพื่อใช้ในการผลิตน้ำประปา ณ โรงกรองน้ำบ้านมะขามเฒ่า

วันที่ 16 ธันวาคม 2540 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ออกกฎกระทรวง ฉบับที่ 51 (พ.ศ.2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช 2485 กำหนดให้ทางน้ำชลประทานอ่างเก็บน้ำลำตะคอง ในท้องที่ตำบลคลองไผ่ อำเภอสีคิ้ว และตำบลจันทึก อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายกฎกระทรวง เป็นทางน้ำชลประทานที่จะเรียกเก็บค่าชลประทาน กฎกระทรวงฉบับดังกล่าวประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2540

ต่อมาวันที่ 28 ตุลาคม 2541 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ออกกฎกระทรวง ฉบับวันที่ 57 (พ.ศ. 2541) ออกตามความในพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช 2485 ข้อ 2 กำหนดให้ทางน้ำชลประทานลำตะคอง จากฝิ่งซ้ายฝายโคงระในท้องที่ตำบลขามทะเลสอ อำเภอขามทะเลสอ จังหวัดนครราชสีมา และฝิ่งขวาในท้องที่ตำบลโคกกรวด อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมาถึงแม่น้ำมูล ในท้องที่ตำบลท่าช้าง อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา ตามแนวเขตแผนที่ท้ายกฎกระทรวงเป็นทางน้ำชลประทานที่จะเรียกเก็บค่าชลประทาน กฎกระทรวงฉบับดังกล่าวประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2541 ผลของกฎกระทรวง ฉบับที่ 51 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 57 (พ.ศ. 2541) ทำให้เทศบาลเมืองนครราชสีมา ซึ่งสูบน้ำจากหน้าเขื่อนลำตะคอง อำเภอสีคิ้ว และหน้าเขื่อนระบายน้ำมะขามเฒ่า อำเภอเมืองนครราชสีมา จะต้องถูกเรียกเก็บค่าชลประทาน

สำนักชลประทานเขต 6 ได้เคยมีหนังสือ ที่ กษ 0317/348 ลงวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2541 ถึงนายกเทศมนตรีเทศบาลนครนครราชสีมา แจ้งการดำเนินการจัดเก็บค่าน้ำชลประทานจากเทศบาลนครนครราชสีมา ตามประกาศกฎกระทรวง ในอัตราลูกบาศก์เมตรละ 50 สตางค์ ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 42 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช 2485 ลงวันที่ 12 มิถุนายน 2540

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา ได้มีหนังสือด่วนมาก ที่ นม 0018/13038 ลงวันที่ 21 เมษายน 2541 ถึงอธิบดีกรมชลประทาน ขอให้พิจารณาขออนุญาตการชำระค่าน้ำชลประทาน เนื่องจากกิจการประปาเทศบาลนครนครราชสีมาเป็นกิจการสาธารณูปโภคที่มีได้ดำเนินการเพื่อค้ำกำไร และขณะนี้การประปาเทศบาลฯ ยังมีภาระหนี้สินจำนวนมาก หากมีการจัดเก็บค่าน้ำดิบเพื่อการผลิตน้ำประปา ประชาชนจะเดือดร้อน ต้องรับภาระจ่ายค่าน้ำประปาที่สูงขึ้น กรมชลประทานได้มีหนังสือที่ กษ 0334/3177 ลงวันที่ 15 พฤษภาคม 2541 ถึงนายกเทศมนตรีนครนครราชสีมาแจ้งว่า กิจการประปาเทศบาลฯ ได้ดำเนินการไปในลักษณะการค้า จึงมิใช่กิจการสาธารณประโยชน์ ตามความในข้อ 4 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 42 (พ.ศ.2540) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช 2485 กรมชลประทานจึงไม่อาจยกเว้นค่าชลประทานให้ตามที่ขอมาได้ และมีหนังสือ ที่ กษ 0334/4237 ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2541 ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา แจ้งว่าไม่อาจยกเว้นค่าชลประทานให้เทศบาลนครนครราชสีมาได้

โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาลำตะคองได้มีหนังสือทวงถามความคืบหน้าในการชำระค่าน้ำดิบ ตามหนังสือที่ กษ 0317.06/768 ลงวันที่ 27 สิงหาคม 2541 และหนังสือที่ กษ 0317.06/328 ลงวันที่ 31 มีนาคม 2542 แต่เทศบาลนครนครราชสีมาได้มีหนังสือถึงนายช่างหัวหน้าโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาลำตะคอง รวม 2 ฉบับ ความว่าเทศบาลนครนครราชสีมาได้ดำเนินการขอยกเว้นการชำระค่าน้ำดิบไปยังนายกรัฐมนตรี ต่อมาโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาลำตะคองได้มีหนังสือที่ กษ 0317.06/101 ลงวันที่ 31 มกราคม 2544 ถึงนายกเทศมนตรีนครนครราชสีมา แจ้งให้เทศบาลนครนครราชสีมาดำเนินการขออนุญาตใช้น้ำชลประทานให้ถูกต้อง เทศบาลนครนครราชสีมาได้มีหนังสือที่ นม 52005/677 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2545 ถึงนายช่างหัวหน้าโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาลำตะคอง ขอใช้น้ำชลประทานลำตะคอง บริเวณอ่างเก็บน้ำลำตะคอง ตำบลคลองไผ่ อำเภอสีคิ้ว และบริเวณลำน้ำลำตะคอง ตำบลบ้านใหม่ อำเภอเมืองนครราชสีมา เพื่อใช้ในการผลิตและบริการประชาชนผู้ใช้น้ำในเขตเทศบาล

กรมชลประทานโดยนายกฤษฎา ภาณุพิณฑุ หัวหน้าฝ่ายจัดสรรน้ำและปรับปรุงระบบชลประทาน นายณรงค์ชัย มงคลกุลศักดิ์ หัวหน้าสายงานเงินทุนหมุนเวียนเพื่อการชลประทานและนางสุพรรณิ พ่วงทองคำ หัวหน้างานเงินทุนหมุนเวียนเก็บค่าน้ำชลประทานได้ให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเกี่ยวกับการคิดจำนวนปริมาณน้ำที่การประปาเทศบาลนครนครราชสีมา นำน้ำจากอ่างเก็บน้ำลำตะคอง ตำบลคลองไผ่ อำเภอสีคิ้ว และบริเวณลำตะคอง ตำบลบ้านใหม่ อำเภอเมืองนครราชสีมา ในแต่ละวันว่าการประปาเทศบาลนครนครราชสีมาจะนำน้ำจากทั้งสองจุดไปรวมที่โรงกรองน้ำบ้านมะขามเฒ่าของเทศบาลนครนครราชสีมาเพื่อทำการผลิตน้ำประปา จุดที่ดูดน้ำจากอ่างเก็บน้ำลำตะคองจะมีการติดตั้งมาตรวัดน้ำไว้ สามารถอ่านปริมาณน้ำที่

ชุดไปใช้ได้ทุกวัน ส่วนน้ำที่คูดจากลำตะคอง หน้าเขื่อนระบายน้ำมะขามเฒ่า ตำบลบ้านใหม่ อำเภอเมือง นครราชสีมา ไม่ได้ติดตั้งมาตรวัดน้ำ แต่จะคิดคำนวณจากน้ำประปาที่โรงกรองน้ำมะขามเฒ่าผลิตได้ในแต่ละวัน ซึ่งเจ้าหน้าที่ของการประปาเทศบาลนครนครราชสีมา และเจ้าหน้าที่กรมชลประทานจะประสานในการเก็บข้อมูล น้ำปริมาณน้ำประปาที่ผลิตได้ในแต่ละวันหักลบด้วยปริมาณน้ำที่คูดจากอ่างเก็บน้ำลำตะคองในแต่ละวัน ส่วนที่เหลือจะเป็นยอดปริมาณน้ำที่คูดจากลำตะคองหน้าเขื่อนระบายน้ำมะขามเฒ่า

เงินค่าชลประทานที่เก็บได้ตามพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช 2485 นี้ จะนำส่งเข้าบัญชีกองทุนหมุนเวียนเพื่อการชลประทาน มีกรมบัญชีกลางเป็นผู้ดูแล กองทุนดังกล่าวได้จดทะเบียน ภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2542 การคิดค่าชลประทานที่เรียกเก็บจากเทศบาลนครนครราชสีมา ตามบัญชียอดค่าชลประทานกรมชลประทานได้คิดคำนวณเป็น 2 ช่วง ช่วงแรกตั้งแต่วันที่ 26 ธันวาคม 2540 จนถึงวันที่ 17 พฤษภาคม 2542 ในส่วนนี้มิได้คิดคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มเข้าไว้ หากเทศบาลฯจะชำระค่าชลประทาน ณ ปัจจุบันจะต้องเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่มเข้าด้วย ตามประมวลรัษฎากรมาตรา 78/1 ช่วงที่ 2 นับตั้งแต่วันที่ 18 พฤษภาคม 2542 จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2545 ได้คิดคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มรวมไว้แล้ว ในส่วนของ เทศบาลนครนครราชสีมา ปลัดเทศบาล ปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรีนครนครราชสีมาได้มีคำสั่งให้ นายบุญชู พูนคล้าย เข้าพนักงานธุรการ 6 (หัวหน้างานธุรการ) สำนักงานประปา และนายกิตติศักดิ์ พิลาศเอมอร นิติกร 5 มาชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติม นายบุญชู พูนคล้าย ให้การว่าเทศบาลนครนครราชสีมาขอรับปริมาณน้ำดิบ ที่เทศบาลฯ นำไปใช้ทำประปาตามที่เจ้าหน้าที่กรมชลประทานได้แจ้งไป เหตุที่ทางเทศบาลฯ ไม่ได้ชำระ ค่าชลประทานตามที่กรมชลประทานเรียกเก็บ เพราะเทศบาลฯ ไม่ได้ตั้งงบประมาณเกี่ยวกับค่าชลประทานไว้ และกิจการประปาของเทศบาลฯ ไม่มีกำไรมากพอที่จะจ่ายค่าชลประทานได้

กรมชลประทานได้มีหนังสือ ที่ กษ 0303/3062 ลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2546 ถึง นายกเทศมนตรีนครนครราชสีมาแจ้งหนี้ค้างชำระค่าชลประทานจำนวน 76,462,150.84 บาท ตามบัญชี รายละเอียดค่าชลประทานที่ส่งไปด้วย และขอให้เทศบาลนครนครราชสีมาชำระค่าชลประทานให้เสร็จสิ้น ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ แต่เทศบาลนครนครราชสีมาเพิกเฉยไม่ได้ชำระค่าชลประทานให้แก่ กรมชลประทาน กรมชลประทานจึงได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ กษ 0303/6902 ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2546 ถึงอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า กรมชลประทานได้อนุญาตให้เทศบาลนครนครราชสีมา ใช้พื้นที่เพื่อก่อสร้างอาคารระบบประปา วางท่อ สูบน้ำใช้จากอ่างเก็บน้ำลำตะคองผลิตเป็นน้ำประปา ตามหนังสืออนุญาตลงวันที่ 8 มิถุนายน 2532 ข้อ 9 ระบุว่า “เมื่อทางราชการเก็บค่าชลประทานในภายหน้า ผู้รับอนุญาตจะต้องยินยอมชำระค่าชลประทานให้แก่ทางราชการ ตามอัตราค่าชลประทานที่จะได้กำหนดขึ้น ต่อไปนั้นด้วย” ต่อมาได้มีกฎกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ฉบับที่ 42 พ.ศ.2540 ให้กรมชลประทานเรียกเก็บ ค่าชลประทานจากผู้ใช้น้ำจากทางน้ำชลประทานเพื่อกิจการโรงงาน การประปา หรือกิจการอื่นในหรือนอกเขต ชลประทานในอัตราลูกบาศก์เมตรละ 50 สตางค์ และกฎกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ฉบับที่ 51 พ.ศ. 2540

กำหนดให้อ่างเก็บน้ำลำตะคองเป็นทางน้ำชลประทานที่จะเรียกเก็บค่าชลประทาน และกฎกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ฉบับที่ 57 พ.ศ. 2541 กำหนดให้น้ำดิบที่เทศบาลนครนครราชสีมารับเข้า โรงกรองน้ำบ้านมะขามเฒ่าถูกเรียกเก็บค่าน้ำดิบ ทั้งกรณีกิจการของการประปาเทศบาลนครราชสีมาไม่ได้เป็นกิจการสาธารณประโยชน์ที่ได้รับยกเว้นเป็นหนังสือจากอธิบดีกรมชลประทาน ตามข้อ 4 ของกฎกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ฉบับที่ 42 พ.ศ.2540 ประกอบกับเมื่อได้รับแจ้งให้ชำระค่าชลประทานจำนวน 76,462,150.84 บาทแล้ว เทศบาลนครนครราชสีมาไม่ได้แย้งค่าชลประทานจึงควรให้เทศบาลนครนครราชสีมาชำระค่าชลประทาน จำนวน 76,462,150.84 บาท และค่าภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่กรมชลประทาน

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาตัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้ว ตัดสินชี้ขาดให้เทศบาลนครนครราชสีมาชำระค่าชลประทานจำนวน 76,462,150.84 บาท พร้อมภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่กรมชลประทาน ตามเหตุผลที่อัยการสูงสุดเสนอ

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องเพื่อพิจารณา

4.1 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้านครหลวง กับ กรุงเทพมหานคร กรณีละเมิดเรียกค่าเสียหายจำนวน 24,451.82 บาท

คดีนี้การไฟฟ้านครหลวงได้มีหนังสือที่ มท 5211.113/175/45 ลงวันที่ 5 เมษายน 2545 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีพนักงานขับรถขนส่งมูลฝอยของกรุงเทพมหานครขับรถโดยประมาทเฉี่ยวชนเสาไฟฟ้าของการไฟฟ้านครหลวง ทำให้เสาไฟฟ้าพร้อมอุปกรณ์ไฟฟ้าเสียหายเป็นเงินรวม 24,451.82 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 15 เมษายน 2544 เวลาประมาณ 17.00 น. เจ้าหน้าที่ของการไฟฟ้านครหลวงได้รับแจ้งว่า เกิดเหตุรถยนต์เฉี่ยวชนเสาไฟฟ้าที่บริเวณปากซอยแสมดำ 17 แขวงแสมดำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร จึงออกไปตรวจที่เกิดเหตุ พบว่ามีรถยนต์บรรทุกขยะของกรุงเทพมหานครคันหมายเลขทะเบียน 5 ฒ - 2336 กรุงเทพมหานคร ของสำนักงานเขตคลองสาน เฉี่ยวชนเสาไฟฟ้าแรงสูงหักจำนวน 2 ต้น อุปกรณ์ไฟฟ้า ถูกถ่วงและโค่นไฟฟ้าสาธารณะที่ติดตั้งไว้ซึ่งเป็นทรัพย์สินของการไฟฟ้านครหลวงชำรุดเสียหาย แต่ไม่พบผู้ขับรถคันดังกล่าวในที่เกิดเหตุ จึงไปแจ้งความลงบันทึกประจำวันเป็นหลักฐานที่สถานีตำรวจนครบาลแสมดำ ปรากฏตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีของสถานีตำรวจ

นครบาลแสมดำ คดี จร. ที่ 124/2544 วันที่ 15 เมษายน 2544 ต่อมาการไฟฟ้านครหลวงได้ดำเนินการซ่อมแซมเสาไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ชำรุดเสียหาย คิดเป็นเงินรวม 24,451.82 บาท และได้แจ้งทวงถามให้สำนักงานเขตคลองสานและกรุงเทพมหานครชดใช้ค่าเสียหายจำนวนข้างต้นแล้ว แต่ยังไม่ได้รับชำระ ในส่วนของกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตคลองสานได้มีคำสั่งที่ 120/2544 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2544 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและตีราคาค่าเสียหาย ได้ความจากการสอบสวนว่ารถยนต์คันเกิดเหตุมีนายอุดม รอดสาดี ถูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งพนักงานขับเครื่องจักรขนาดเบา (รีไซเคิล) ปฏิบัติหน้าที่ขับรถยนต์เก็บขนมูลฝอยรอบกลางคืน รับผิดชอบบริเวณซอยเจริญนคร 25 ถึงซอยเจริญนคร 37 เป็นผู้ขับได้เกิดอุบัติเหตุรถเฉี่ยวชนเสาไฟฟ้าบริเวณปากซอยแสมดำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 15 เมษายน 2544 เวลาประมาณ 17.00 น. ในวันเกิดเหตุนายอุดม รอดสาดี ได้มาลงชื่อแล้วไม่อยู่ปฏิบัติงาน และไม่ได้ขออนุญาตจากผู้บังคับบัญชาในการนำรถเก็บขนมูลฝอยออกนอกพื้นที่จนทำให้เกิดความเสียหายแก่รถยนต์ทรัพย์สินของกรุงเทพมหานครคันดังกล่าวเป็นเงิน 174,338 บาท ถือว่าจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ถูกจ้าง พ.ศ. 2535 ข้อ 19(13) (16) และเนื่องจากนายอุดม รอดสาดี ไม่ได้มาทำงานอีกตั้งแต่เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2544 ต่อมาสำนักงานเขตคลองสานจึงมีคำสั่งที่ 122/2544 ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2544 ลงโทษไล่ออกเพราะทำผิดวินัยร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร และมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ในวันเกิดเหตุ นายอุดม รอดสาดี ซึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวของกรุงเทพมหานคร ตำแหน่งพนักงานขับเครื่องจักรขนาดเบา (รีไซเคิล) ได้มาลงชื่อเพื่อปฏิบัติงานแล้ว แม้จะได้รับความจากการสอบสวนของกรุงเทพมหานครว่า นายอุดม รอดสาดี ได้นำรถยนต์ขนขยะ คันหมายเลขทะเบียน 5 ฌ-2336 กรุงเทพมหานคร ออกนอกพื้นที่จนเกิดเหตุเฉี่ยวชนเสาไฟฟ้าของการไฟฟ้านครหลวงได้รับความเสียหาย ก็เป็นเรื่องการปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ไม่ชอบระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง ซึ่งกรุงเทพมหานครในฐานะนายจ้างจะกล่าว ดักเตือน หรือลงโทษนายอุดม รอดสาดี ลูกจ้างของตนเป็นการภายในได้ แต่สำหรับการไฟฟ้านครหลวงซึ่งเป็นบุคคลภายนอกนั้น ถือได้ว่าการกระทำของนายอุดม รอดสาดี เป็นการกระทำในทางการที่จ้างแล้ว ดังนั้นเมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นที่ยุติว่า นายอุดม รอดสาดี ได้ขับรถยนต์ขนขยะ คันหมายเลขทะเบียน 5 ฌ - 2336 กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นของกรุงเทพมหานครไปชนเสาไฟฟ้าของการไฟฟ้านครหลวงได้รับความเสียหาย โดยไม่ปรากฏว่าการไฟฟ้านครหลวงมีส่วนร่วมในการกระทำละเมิดดังกล่าว กรุงเทพมหานครจึงต้องร่วมรับผิดชอบกับนายอุดม รอดสาดี ในเหตุแห่งการกระทำละเมิดนั้น และเมื่อพิจารณานับทั้งข้อความของการไฟฟ้านครหลวง เลขที่ ขฟทบ 32/306/2544 ลงวันที่ 20 มิถุนายน 2544 ประกอบกับเอกสารใบสั่งงานประเภทเปลี่ยนแปลงทรัพย์สิน (เลขที่ 684-80085) สำหรับการติดตั้งเสาไฟฟ้าพร้อมอุปกรณ์ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิดที่กล่าวแล้วพบว่า การไฟฟ้านครหลวงได้รับ

ความเสียหายทั้งสิ้น 24,451.82 บาท จึงวินิจฉัยให้กรุงเทพมหานครใช้ค่าเสียหายแก่ การไฟฟ้านครหลวง จำนวน 24,451.82 บาท

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้ว คัดสินชี้ขาดให้กรุงเทพมหานครใช้ค่าเสียหายแก่ การไฟฟ้านครหลวง จำนวน 24,451.82 บาท ตามเหตุผลที่อัยการสูงสุดเสนอ

4.2 เรื่องข้อพิพาทระหว่างองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ กับ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กรณี ละเมิด เรียกให้ชดใช้ค่าเสียหาย จำนวน 9,500 บาท

คดีนี้ องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้มีหนังสือที่ ขสมก 721/2546 ลงวันที่ 2 พฤษภาคม 2546 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณี รถยนต์ตู้ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมทำละเมิด เรียกให้ชดใช้ค่าเสียหาย จำนวน 9,500 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2544 เวลาประมาณ 13.10 น. ได้เกิดเหตุรถชนกัน จำนวน 4 คัน บนทางด่วนบริเวณเนินเพชรบุรีขาลงมาจากดินแดงไปบางนา แขวงฉะบอง เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ในท้องที่สถานีตำรวจทางด่วน 1 โดยตามวันเวลาเกิดเหตุขณะที่รถยนต์โดยสารปรับอากาศขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ สาย 23 หมายเลขทะเบียน 12-1210 กรุงเทพมหานครซึ่งแล่นรับส่งผู้โดยสารระหว่างจังหวัดนนทบุรีไปยังท่าพระประแดง มีนายประกอบ วันชนาภรณ์ เป็นผู้ขับได้แล่นมาถึงบริเวณที่เกิดเหตุในช่องเดินรถที่ 2 จากซ้าย และชะลอความเร็วเนื่องจากมีรถยนต์โดยสารประจำทาง (รถร่วม) สาย 139 ทะเบียน 11-6448 กรุงเทพมหานคร ซึ่งแล่นมาจากทางด่านเก็บเงิน (ช่องเดินรถที่ 1) ได้ล้ำเข้ามาในช่องเดินรถที่ 2 ทำให้รถยนต์โดยสารปรับอากาศคันหมายเลขทะเบียน 12-1210 กรุงเทพมหานครดังกล่าวถูกรถยนต์ตู้หมายเลขทะเบียน 5ฝ-9785 กรุงเทพมหานคร ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ขับโดย นายจรัส หิมพานต์ ถูกข้างประจำ ตำแหน่งพนักงานขับรถของสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมในครอบครัว และหัตถกรรม หน่วยงานในสังกัดกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ซึ่งแล่นตามหลังมาเฉี่ยวชนทางด้านหลัง เป็นเหตุให้รถยนต์ตู้คันดังกล่าวแล่นมาโดนเข้าที่ด้านขวาของรถยนต์โดยสารประจำทาง(รถร่วม)สาย 139 คันข้างต้นซึ่งแล่นอยู่ทางด่านซ้าย และทำให้รถยนต์คันหมายเลขทะเบียน พม 3815 กรุงเทพมหานคร ขับโดย นายกิตติชัย พงษ์เพชร ซึ่งแล่นตามหลังมาชนเข้าที่ด้านท้ายของรถยนต์ตู้ที่นายจรัส หิมพานต์ ขับเป็นเหตุให้รถยนต์ทั้ง 4 คัน ได้รับความเสียหาย และนายพรศิลป์ แสงพลสิทธิ์ นายช่างเทคนิคอุตสาหกรรม 6 ข้าราชการ

ในสังกัดสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรมที่เป็นผู้ขอใช้รถยนต์ผู้ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมคันดังกล่าวและนั่งมาในรถด้วยได้รับบาดเจ็บ โดยในส่วนของรถยนต์โดยสารขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้รับความเสียหายบริเวณด้านท้ายรถ คือ กันชนหัก ไฟเบอร์ดับท้าย (บริเวณส่วนกลางของท้ายรถ) แตก ฝาครอบไฟท้ายด้านขวาหัก ไฟเบอร์ดับขวาแตกและท่อไอเสียหัก หลังเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจทางด่วน 1 ได้มายังที่เกิดเหตุจัดทำแผนที่เกิดเหตุ และลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานแล้ว ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ฉบับลงวันที่ 10 ตุลาคม 2544 พร้อมแผนที่สังเขป

ต่อมาวันที่ 3 ธันวาคม 2544 นายจรัล หิมพานต์ ผู้ขับรถยนต์ผู้คันหมายเลขทะเบียน 5ฝ-9785 กรุงเทพมหานคร นายกิตติชัย พงษ์เพชร ผู้ขับรถยนต์คันคันหมายเลขทะเบียน พม 3815 กรุงเทพมหานคร และนายอนันต์ คำเหลื่อง ผู้ขับรถยนต์โดยสารประจำทางสาย 139 ได้ไปพบพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนเห็นว่า เหตุดังกล่าวเกิดจากนายจรัล หิมพานต์ ขับรถมาด้วยความเร็วและหยุดไม่ทัน จึงชนท้ายรถยนต์โดยสารปรับอากาศขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ และนายกิตติชัย พงษ์เพชร ขับรถมาด้วยความเร็วชนท้ายรถยนต์คันที่นายจรัล หิมพานต์ ขับ เหตุดังกล่าวเกิดจากความประมาทของนายกิตติชัย พงษ์เพชร และนายจรัล หิมพานต์ ที่ขับด้วยความเร็วและไม่เว้นระยะห่างจากคันหน้า จึงเกิดการเฉี่ยวชนกันขึ้น จึงแจ้งข้อหาแก่บุคคลทั้งสองฐานขับรถประมาทเป็นเหตุให้ทรัพย์สินผู้อื่นได้รับความเสียหาย ผู้ต้องหาทั้งสองให้การรับสารภาพ พนักงานสอบสวนได้ทำการเปรียบเทียบปรับ นายจรัล หิมพานต์ และนายกิตติชัย พงษ์เพชร ฐานขับรถประมาทชนรถผู้อื่นได้รับความเสียหาย คนละ 500 บาท ตามคดีเปรียบเทียบปรับที่ 3382/44 ลงวันที่ 3 ธันวาคม 2544 คดีอาญาจึงเป็นอันยุติ

นอกจากนี้ ตามคำให้การของนายจรัล หิมพานต์ ซึ่งให้ถ้อยคำไว้กับพนักงานอัยการเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2546 นายจรัล หิมพานต์ ให้การว่า ขับรถยนต์ผู้ด้วยความเร็วประมาณ 70-80 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ตามหลังรถยนต์โดยสารปรับอากาศ สาย 23 หมายเลขทะเบียน 12 - 1210 กรุงเทพมหานคร ไปตามช่องทางเดินรถช่องที่ 2 จากซ้าย เว้นระยะห่างกันประมาณ 5 - 7 เมตร ขณะที่ขับรถอยู่บนทางด่วน ช่วงเนินเพชรบุรี มีรถยนต์โดยสารสาย 139 ขึ้นมาจากด่านเก็บเงินเพชรบุรี ทันใดนั้นรถยนต์โดยสารปรับอากาศ สาย 23 ได้เบรคชะลอความเร็วกะทันหัน นายจรัล หิมพานต์ ได้ยินเสียงดังบั้ง ๆ 2 ครั้ง ติดต่อกัน จึงรู้ว่ารถเกิดเฉี่ยวชนกันแล้ว เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วมาก นายจรัล หิมพานต์ ไม่อาจบอกได้ว่าเสียงดังครั้งแรกเป็นเสียงที่เกิดจากรถคันไหนชนรถคันไหน และเสียงดังครั้งที่สองก็บอกไม่ได้เช่นกัน เพราะเสียงดังเกิดขึ้นเกือบพร้อม ๆ กัน หลังจากเกิดเหตุแล้วจึงทราบว่าหัวรถด้านขวาและซ้ายได้รับความเสียหาย กระจกบังลมหน้าแตก กันชนหน้าหลุด ไฟหน้าแตกทั้งสองข้าง ไฟท้ายด้านขวาแตก กันชนท้ายแตก กระโปรงท้ายบุบ ท่อไอเสียคดงอไปทางด้านขวา นายจรัล หิมพานต์ให้ถ้อยคำว่าหัวรถด้านขวาพุ่งชนท้ายรถโดยสารบริเวณส่วนกลาง แล้วเลี้ยวไปชนด้านข้างของรถยนต์โดยสาร สาย 139 จึงทำให้หัวรถด้านซ้ายได้รับความเสียหาย ส่วนความเสียหายด้านท้ายของรถนั้น เกิดจากรถยนต์คันคัน หมายเลข

ทะเบียน พม 3815 กรุงเทพมหานคร ซึ่งนายกิตติชัย พงษ์เพชร ขับตามหลังมา และพุ่งชนท้ายรถที่ นายจรัล หิมพานต์ ขับ นายกิตติชัย พงษ์เพชร ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่ส่วนท้ายของรถที่นายจรัล หิมพานต์ ขับเรียบร้อยแล้ว

ในส่วนการดำเนินการของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม นั้น กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้มี คำสั่ง ที่ 518/44 ลงวันที่ 31 ตุลาคม 2544 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ซึ่งคณะกรรมการได้ทำการสอบสวนและรายงานให้กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมทราบ เมื่อวันที่ 3 มกราคม 2545 สรุปความเห็น ว่า จากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น ถึงแม้ว่าเหตุเกิดจากนายจรัล หิมพานต์ ไม่ใช่ความระมัดระวังให้เพียงพอ แต่การขับรถยนต์ในอัตรา 70-80 กิโลเมตร ต่อชั่วโมง การชะลอความเร็วหรือหยุดรถยนต์โดยกะทันหันนั้น ไม่สามารถทำได้ทันที และการที่รถยนต์เก๋งมาชนท้ายทำให้เกิดกำลังส่งทำให้รถยนต์ตู้ไม่สามารถชะลอความเร็ว ได้ทำให้รถยนต์พุ่งไปชนท้ายรถยนต์คันหน้า ดังนั้น การที่รถยนต์ตู้ของทางราชการได้รับความเสียหาย ไม่ได้เกิดจากการขาดความระมัดระวัง หรือจากความประมาทของนายจรัล หิมพานต์ แต่เพียงฝ่ายเดียว หากแต่เกิดจากการที่รถยนต์เก๋งคันหลังมาชนท้าย ทำให้รถยนต์ตู้พุ่งไปชนท้ายรถยนต์โดยสารของ องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพซึ่งอยู่ด้านหน้า ในขณะที่กำลังชะลอความเร็ว และจากการที่รถยนต์โดยสาร ขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพชะลอความเร็วทำให้ไม่สามารถชะลอความเร็วได้ทัน ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าว เกิดขึ้นในขณะที่นายจรัล หิมพานต์ ปฏิบัติหน้าที่ แต่ไม่ได้ตั้งใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ทำให้ เกิดความเสียหายขึ้น จึงไม่สมควรต้องรับผิดชอบตามจำนวนค่าเสียหายที่เกิดขึ้น ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทาง ละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมเห็นด้วยกับความเห็นดังกล่าวและ ส่งสำนวนให้กรมบัญชีกลางตรวจสอบตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ข้อ 17 แต่ขณะนี้ยังไม่ทราบผลการพิจารณาของกรมบัญชีกลาง

องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ได้เคยมีหนังสือที่ ขสมก 5-15/2545 ลงวันที่ 17 มกราคม 2545 และหนังสือที่ ขสมก 5-16/2545 ลงวันที่ 17 มกราคม 2545 ถึงนายจรัล หิมพานต์ ผู้ขับรถยนต์ตู้และ ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาครอบครัว กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ตามลำดับ ทวงถามให้ชำระค่าสินไหมทดแทน เป็นเงิน 12,000 บาท แต่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม อ้างว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นดังกล่าว เกิดจาก นายกิตติชัย พงษ์เพชร ผู้ขับรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน พม - 3815 กรุงเทพมหานคร ประมาทเลินเล่อขับรถ พุ่งชนท้ายรถยนต์ตู้หมายเลขทะเบียน 5ฝ - 9785 กรุงเทพมหานคร ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมทำให้ รถยนต์ตู้พุ่งชนท้ายรถขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้รับความเสียหาย ซึ่งกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม อยู่ระหว่างดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด และขอให้องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนความรับผิดชอบทางละเมิดร่วมกัน ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย หลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ข้อ 11 ตามหนังสือ ที่ ออก 0601/413 ลงวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2545

องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้ดำเนินการซ่อมแซมรถยนต์โดยจัดจ้างบริษัทธนบุรี ประกอบรถยนต์ จำกัด เป็นเงิน 9,500 บาท ต่อมาจึงได้มีหนังสือที่ ขสมก. 721/2546 ลงวันที่ 2 พฤษภาคม 2546 ถึงอัยการสูงสุด ขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540,

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่านายจรัล หิมพานต์ ถูกจ้างประจำใน ตำแหน่งพนักงานขับรถของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ได้ขับรถยนต์ตู้ในขณะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเร็วสูงไม่เว้นระยะห่างตามที่กฎหมายกำหนด ทำให้หยุดรถยนต์ไม่ทัน เป็นเหตุให้รถยนต์ตู้ชนท้ายรถยนต์โดยสารขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้รับความเสียหาย เป็นการกระทำโดยละเมิด ซึ่งมีอายุความ 1 ปี องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้มีหนังสือที่ ขสมก. 5-15/2545 ลงวันที่ 17 มกราคม 2545 และที่ ขสมก. 5-16/2545 ลงวันที่ 17 มกราคม 2545 แจ้งให้นายจรัล หิมพานต์ และกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ชดเชยค่าเสียหาย กรณีละเมิด ตั้งแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2545 องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้อนุมัติจ่ายเงินที่ได้ว่าจ้างบริษัทธนบุรีประกอบรถยนต์ จำกัด ให้ซ่อมแซมความเสียหาย กรณีจึงถือว่าองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้รู้ตัวผู้ทำละเมิดและรู้ตัวผู้พึงใช้ค่าสินไหมทดแทนแล้ว แต่เมื่อองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพส่งเรื่องให้สำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 และ สำนักงานอัยการสูงสุดได้รับเรื่องไว้เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2546 เกินระยะเวลา 1 ปี คดีจึงขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 วรรคหนึ่งแล้ว ดังนั้นกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม จึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระหนี้จำนวน 9,500 บาท ให้แก่องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้ผู้กรณิทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีปรากฏข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานในจำนวนคดีฟังได้ว่า คดีขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 วรรคหนึ่งแล้ว ดังนั้นกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระหนี้จำนวน 9,500 บาท ให้แก่องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ตามเหตุผลที่อัยการสูงสุดเสนอ

4.3 เรื่องข้อพิพาทระหว่างองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย กับ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ กระทรวงมหาดไทย กรณีเรียกหนี้ค่าโฆษณาค้างชำระ จำนวน 104,270 บาท

คดีนี้้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (อ.ส.ม.ท.) ได้มีหนังสือ ที่ นร 6404(2)/4380 ลงวันที่ 30 กันยายน 2545 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติ

คณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ กระทรวงมหาดไทย ค้างชำระหนี้ค่าออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 9 จำนวน 104,270 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม)

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ หรือ สอบต. เป็นส่วนราชการสังกัดกระทรวงมหาดไทย ก่อตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2523 เพื่อการแก้ไขปัญหาการบริหารราชการในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งต่อมานายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ 8/2524 ลงวันที่ 20 มกราคม 2524 ให้กระทรวงมหาดไทยจัดตั้งศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ขึ้น มีหน้าที่ประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ มีข้าราชการระดับสูงในสังกัด กระทรวงมหาดไทยซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของนายกรัฐมนตรี เป็นผู้อำนวยการศูนย์ และมีการปรับปรุงโครงสร้างองค์กรและมาตรการในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ 56/2539 ลงวันที่ 23 เมษายน 2539 แต่ปัจจุบันนี้ได้ยกเลิกแล้วตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ 123/2545 ลงวันที่ 30 เมษายน 2545

คดีนี้สืบเนื่องจากนายนิพนธ์ บุญญฤทธิ์ รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทนปลัด กระทรวงมหาดไทย ได้มีหนังสือ ที่ มท 0201/41410 ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2535 และ หนังสือ ที่ มท 0201/42734 ลงวันที่ 13 สิงหาคม 2535 แจ้ง องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ว่า กระทรวงมหาดไทยขอความร่วมมือในการประชาสัมพันธ์งาน “ของดีเมืองนรา และเบิกฟ้าใหม่ชายแดนใต้” โดยจัดทำเป็นเทปโทรทัศน์ออกอากาศ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ ไทยทีวีสี ช่อง 9 ในวันที่ 21 กันยายน 2535 เวลา 23.30 น. - 24.00 น. โดยศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ยินดีปฏิบัติตามเงื่อนไขการจ่ายค่าเวลาออกอากาศของ สถานีวิทยุโทรทัศน์ทุกประการ ซึ่งองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ นร 6411/3253 ลงวันที่ 10 กันยายน 2535 แจ้งปลัดกระทรวงมหาดไทยว่า เนื่องจากในวันที่ 21 กันยายน 2535 เวลา 22.00 น. - 24.00 น. สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 9 มีรายการถ่ายทอดสดผ่านดาวเทียมการแข่งขัน กอล์ฟจากประเทศสหรัฐอเมริกา จึงไม่สามารถให้การสนับสนุนการถ่ายทอดครั้งนี้ได้ ต่อมาศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ มีหนังสือที่ มท 1507.2/1818 ลงวันที่ 16 กันยายน 2535 ขอให้ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย สนับสนุนเวลาออกอากาศเพื่อแพร่ภาพพิธีเปิดงาน รวมทั้งกิจกรรมของงานต่าง ๆ ในวันที่ 22 กันยายน 2535 เวลาตั้งแต่ 23.00 น - 24.30 น. โดยจะส่งเทปบันทึกภาพที่จะออกอากาศถึงสถานีวิทยุโทรทัศน์สีช่อง 9 ก่อนเวลา 12.00 น. ในวันเดียวกัน สำหรับค่าใช้จ่ายในการแพร่ภาพออกอากาศ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ยินดีรับผิดชอบตามอัตราที่สถานีโทรทัศน์กำหนด แต่ต่อมาทางผู้จัดงานได้แจ้งให้องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยทราบว่าไม่สามารถส่งเทปดังกล่าวได้ทัน จึงขอเลื่อนกำหนดการส่งเทปออกไป

ต่อมาองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยอ้างว่า เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2535 ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ตกลงทำสัญญาเช่าเวลาจัดรายการ ชื่อรายการ “ของดีเมืองนรา และเบิกฟ้าใหม่ชายแดนใต้” ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 9 ในวันที่ 29 กันยายน

2535 เวลาประมาณ 23.00 น. ถึงวันที่ 30 กันยายน 2535 เวลา 00.30 น. ราคา 104,270 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) โดยมีเงื่อนไขการชำระเงินว่า ถ้าผู้เช่าเวลาจัดรายการผิคนัดไม่ชำระหนี้ทั้งหมด หรือส่วนใดส่วนหนึ่ง เมื่อถึงกำหนดชำระตามสัญญาผู้เช่าเวลาจัดรายการต้องรับผิดชอบยินยอมชำระหนี้ที่ค้าง พร้อมทั้งดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และค่าใช้จายอื่น ๆ ทั้งหมดที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับกรณีนี้ทั้งสิ้น พร้อมทั้งยินยอมให้ปรับเป็นรายวันในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของหนี้ที่ค้างชำระอีกส่วนหนึ่งด้วย ตามสัญญาเลขที่ ก.009462 แต่ไม่ปรากฏว่า คู่สัญญาได้มีการลงลายมือชื่อในสัญญาดังกล่าวแต่อย่างใด องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ได้ดำเนินการออกอากาศรายการดังกล่าวแล้ว แต่ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ กระทรวงมหาดไทย มิได้ชำระหนี้ให้ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย จึงมีหนังสือ ที่ นร 6404/(2) /46 ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2544 แจ้งให้ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ชำระหนี้ที่ค้างชำระ จำนวน 97,448.60 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม เป็นเงิน 6,821.40 บาท แต่ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ กระทรวงมหาดไทย มิได้ชำระหนี้ให้ องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยจึงส่งเรื่องมายังสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน และธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่องหรือใกล้เคียงกัน หรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการสื่อสารมวลชน เมื่อองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยเรียกร้องให้กระทรวงมหาดไทยชำระหนี้ค่าแพร่ภาพออกอากาศรายการ “ของดีเมืองนราและบิกฟ้าใหม่ชายแดนใต้” เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2535 ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 จึงเป็นกรณีที่ผู้ประกอบการค้าเรียกค่างานที่ได้ทำ สิทธิในการเรียกร้องเอาค่าตอบแทนการแพร่ภาพออกอากาศมีกำหนดอายุความ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 (1) นับแต่วันที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/12 เมื่อองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยส่งเรื่องไปและสำนักงานอัยการสูงสุดได้รับในวันที่ 4 ตุลาคม 2545 เป็นระยะเวลาล่วงเลยกว่า 10 ปี ดังนั้นสิทธิเรียกร้อง ในหนีดังกล่าวจึงขาดอายุความแล้ว กระทรวงมหาดไทยไม่ต้องรับผิดชอบชำระหนี้จำนวน 104,270 บาท ให้แก่องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วตัดสินชี้ขาดว่าสิทธิเรียกร้องขององค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ในคดีนี้ขาดอายุความแล้ว กระทรวงมหาดไทยจึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระหนี้จำนวน 104,270 บาท ให้แก่องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ตามเหตุผลที่อัยการสูงสุดเสนอ

4.4 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กับ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กรณีเรียกค่าเสียหายจากการผลิตสัญญาซื้อขาย ไฟฟ้า รวมเป็นเงิน 2,217,532.49 บาท

คดีนี้ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือที่ มท 5309.1/4-7824 ลงวันที่ 10 เมษายน 2546 ถึงอัยการสูงสุด ขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีเรียกร้องให้ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) รับผิดชอบในความเสียหายตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้า เนื่องจากแรงดันไฟฟ้า ที่จำหน่ายให้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสูงเกินมาตรฐาน เป็นเหตุให้อุปกรณ์ไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค และของผู้ใช้ไฟฟ้า รวมจำนวนทั้งสิ้น 232 ราย ได้รับความเสียหาย คิดเป็นจำนวนค่าเสียหายรวม 2,217,532.49 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กับ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ได้ทำ สัญญาซื้อขายไฟฟ้า ลงวันที่ 21 มกราคม 2515 และตามข้อสัญญาข้างต้น ตกกลงให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ขาย มีหน้าที่ต้องส่งมอบกระแสไฟฟ้า (ตามสัญญา ข้อ 3) รวมทั้งรักษาระดับแรงดันพลังไฟฟ้า และพลังงานไฟฟ้า ณ จุดส่งมอบทุกจุดให้อยู่ภายในระดับสูงหรือต่ำไม่เกินร้อยละ 5 ของระดับแรงดันที่ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ผู้ซื้อ จะแจ้งให้ทราบว่าการระดับแรงดันสำหรับวันหนึ่ง ๆ ในรอบสัปดาห์ และ สำหรับชั่วโมงต่าง ๆ ในแต่ละวันเท่าใด และในกรณีที่ผู้ขายไม่สามารถรักษาระดับแรงดันดังกล่าวได้ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้ขาย จะต้องแจ้งเหตุผลการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ผู้ซื้อ ทราบล่วงหน้า มิฉะนั้น จะต้องรับผิดชอบความเสียหายใด ๆ ที่เกิดแก่ผู้ซื้อเนื่องจากระดับแรงดันไม่ตรงตามที่กำหนด (ตามสัญญาฯ ประกอบเอกสารแนบท้ายสัญญาหมายเลข ข. ข้อ 3) เว้นแต่ในกรณีที่เกิดจากเหตุนอกอำนาจ ซึ่งหมายความว่า การนัดหยุดงาน ซึ่งกระทบถึงการผลิต การส่ง หรือการจ่ายไฟฟ้าของคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือ เหตุการณ์ที่นอกเหนืออำนาจของคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งซึ่งทำให้ระบบการผลิต การส่ง หรือการจ่ายไฟฟ้า ของคู่สัญญาขัดข้อง เสียหาย หรือถูกทำลายลง โดยคู่สัญญาฝ่ายนั้นไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ แม้ได้ใช้ความ อุตสาหะพยายามตามควรแล้วก็ตาม จึงจะไม่ต้องรับผิดชอบ (ตามสัญญาฯ ข้อ 7)

เนื่องจาก เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2543 เวลาประมาณ 14.14 น. ได้เกิดเหตุฟ้าผ่าลงที่ Main Bus 230 kV. No.2 (จุดเชื่อมโยงของระบบแรงดันไฟฟ้า 230 กิโลโวลต์) ซึ่งติดตั้งอยู่ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูง (สฟ.) สุราษฎร์ธานี ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ทำให้อุปกรณ์เบรกเกอร์ อันเป็นอุปกรณ์ป้องกันกระแสเกิน (Over Current)) ระบบไฟฟ้า 230 กิโลโวลต์ ทำหน้าที่ปิด-เปิดวงจรด้วยรีเลย์ (Relay Control) โดยเมื่อใดที่มีกระแสไฟฟ้าที่มีค่าแรงดันไฟฟ้าสูงถึงค่าที่กำหนดไว้ เช่น มีกระแสลัดวงจร ดังเหตุการณ์เกิดจากฟ้าผ่าทำให้ กระแสฟ้าผ่า Main Bus 230 kV. No.2 ลงสู่พื้นดินในคดีนี้ เป็นผลทำให้เกิดไฟฟ้าลัดวงจร (Fault Current) ที่เกิดมีค่าแรงดันไฟฟ้าสูงขึ้นกว่าค่าที่กำหนดตั้ง หรือ Setting ไว้ อุปกรณ์รีเลย์จะสั่งให้เบรกเกอร์ Trip ออก (เปิดวงจรออก) โดยอัตโนมัติ หลังจากนั้นเบรกเกอร์ 230 kV. จะทำหน้าที่ปิดกลับวงจรเข้าไป (Reclose) โดยการควบคุมจากอุปกรณ์รีเลย์ หลังเกิดเหตุฟ้าผ่าข้างต้นปรากฏว่า เบรกเกอร์อันเป็นอุปกรณ์ป้องกัน กระแสเกินที่ติดตั้งเชื่อมต่อกับ Main Bus 230 kV. No.2 ซึ่งมีจำนวน 6 ชุด Trip ออก จำนวน 5 ชุด ยกเว้น

เบรกเกอร์ 230 kV. รหัส SRT 80632 จำนวน 1 ชุด ไม่ Trip ออก มีผลทำให้ระบบไฟฟ้าภาคใต้บางส่วนเกิดเหตุการณ์ต่อเนื่องทำให้ปลายทางบางแห่งที่ไฟฟ้าไม่ดับมีระดับแรงดันกระแสไฟฟ้าสูงเกินมาตรฐานชั่วคราว ได้แก่ ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงหาดใหญ่ (หม้อแปลง KT 1 A) สถานีไฟฟ้าแรงสูงสงขลา (หม้อแปลง KT 1 A และ KT 2 A) ทำให้เกิดความเสียหายแก่อุปกรณ์ไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคและของผู้ใช้ไฟฟ้าในเขตพื้นที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเขต 3 (ภาคใต้) จังหวัดยะลา คือ ในเขตพื้นที่สถานีไฟฟ้าหาดใหญ่ จำนวนผู้เสียหาย 31 ราย (รวมค่าเสียหายของสำนักงานการไฟฟ้าอำเภอหาดใหญ่ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค) คิดเป็นค่าเสียหายจำนวน 1,549,195.49 บาท ในเขตพื้นที่สถานีไฟฟ้าจังหวัดสงขลา จำนวนผู้เสียหาย 81 ราย ค่าเสียหาย 285,840 บาท และในเขตพื้นที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเขต 2 (ภาคใต้) จังหวัดนครศรีธรรมราช ในเขตพื้นที่สถานีไฟฟ้าจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวนผู้เสียหาย 120 ราย ค่าเสียหาย 382,497 บาท รวมจำนวนผู้เสียหายทั้งสิ้น 232 ราย ค่าเสียหาย 2,217,532.49 บาท

ข้อเท็จจริงในคดีปรากฏเพิ่มเติมว่า ในการส่งมอบและรับมอบพลังงานไฟฟ้าของทั้งสองหน่วยงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยจะติดตั้งหม้อแปลงไฟฟ้าที่เรียกว่า หม้อแปลงไฟฟ้ากำลัง หรือ Power Transformer เพื่อแปลงแรงดันไฟฟ้าจากระดับแรงดันไฟฟ้า 230,000 โวลต์ (230 kV.) หรือ 115,000 โวลต์ (115 kV.) แล้วแต่กรณี เป็นระดับแรงดันไฟฟ้า 33,000 โวลต์ (33 kV.) หรือ 22,000 โวลต์ (22 kV.) ตามลำดับ แล้วจึงจ่ายกระแสไฟฟ้าที่มีระดับความดันที่แปลงแล้วแล้วแต่กรณีให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค โดยการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคก็จะติดตั้งหม้อแปลงไฟฟ้าที่เรียกว่า หม้อแปลงระบบจำหน่าย หรือ Distribution Transformer เพื่อแปลงแรงดันไฟฟ้าแรงสูง 33,000 โวลต์ (33 kV.) หรือ 22,000 โวลต์ (22 kV.) ซึ่งรับจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเป็นระดับแรงดันไฟฟ้า 220 โวลต์ (V) หรือ 380 โวลต์ (V) แล้วแต่กรณี แล้วจ่ายกระแสไฟฟ้าให้แก่ลูกค้าผู้ใช้ไฟฟ้าเพื่อใช้กับอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าตามบ้านเรือนหรือโรงงานอุตสาหกรรมทั่วไปต่อไป และในการแปลงระดับความดันไฟฟ้าส่งให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมินั้น จะใช้อุปกรณ์ที่เรียกว่า On Load Tap Change หรือ OLTC ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ทำหน้าที่เลื่อนเปลี่ยนแท็ปหม้อแปลงไฟฟ้ากำลัง หรือ Power Transformer เพื่อควบคุมแรงดันไฟฟ้าของกระแสไฟฟ้าที่ออกจากหม้อแปลงดังกล่าวให้อยู่ในพิกัดมาตรฐานเพื่อจ่ายให้แก่ระบบจำหน่ายของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค อุปกรณ์ในการเลื่อนเปลี่ยนแท็ปหม้อแปลง (OLTC) ที่อยู่ในความควบคุมของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยนี้ สามารถควบคุมด้วยมือ (Manual Control) หรือโดยอัตโนมัติ (Automatic Control) ได้ ในขณะที่หม้อแปลงระบบจำหน่ายของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจะติดตั้งระบบควบคุมแรงดันเป็นแบบ Fixed Tap เพื่อควบคุมแรงดันไฟฟ้าที่จ่ายออกจากหม้อแปลงให้อยู่ในพิกัดมาตรฐาน ซึ่งหากแรงดันที่เข้าหม้อแปลงระบบจำหน่ายสูงขึ้นหรือต่ำลงแต่อยู่ในพิกัดมาตรฐานแรงดันไฟฟ้าที่ออกจากหม้อแปลงระบบจำหน่ายก็จะสูงขึ้นหรือต่ำลง อยู่ในพิกัดมาตรฐานเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ เป็นไปตามอัตราส่วน (Ratio) ของหม้อแปลงนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้ หากมีแรงดันไฟฟ้าเข้าหม้อแปลงระบบจำหน่ายสูงเกินมาตรฐานหรือผิดปกติ แรงดันไฟฟ้าที่ออกจากหม้อแปลงระบบจำหน่ายของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคก็จะสูงเกินมาตรฐานหรือสูงกว่าปกติด้วยเช่นกัน ซึ่งการไฟฟ้าฝ่ายผลิต

แห่งประเทศไทยจะต้องคอยดูแลควบคุมแรงดันไฟฟ้าที่ส่งมอบให้ตามหน้าที่ในสัญญาการซื้อขายไฟฟ้าข้างต้น ประกอบกับหม้อแปลงระบบจำหน่ายของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ใช้ระบบ Fixed Tap โดยในหม้อแปลงระบบจำหน่ายนั้นมีจำนวน 5 Tap การเลื่อนเปลี่ยนแท็ปจะทำได้ในขณะที่ไม่ได้จ่ายไฟ โดยต้องดับไฟก่อน จึงจะเลื่อนเปลี่ยนตั้งแท็ปเพื่อรักษาพิสัยมาตรฐานของแรงดันไฟฟ้าได้ตามที่ต้องการ มิใช่เป็นแบบอัตโนมัติ ดังนั้น หากแรงดันไฟฟ้าที่จ่ายออกจากหม้อแปลงไฟฟ้ากำลังของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสูงเกินมาตรฐานจะเป็นผลให้แรงดันไฟฟ้าที่จ่ายให้แก่ผู้ใช้ไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสูงเกินมาตรฐานด้วย และเป็นเหตุให้อุปกรณ์และเครื่องใช้ไฟฟ้าของผู้ใช้ไฟฟ้าชำรุดเสียหายได้

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอ้างว่า การที่ระดับแรงดันไฟฟ้าสูงเกินมาตรฐานเกิดขึ้นเนื่องจากเหตุฟ้าผ่า ในครั้งนี้ ซึ่งการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยสามารถป้องกันได้ เพราะมีอุปกรณ์ป้องกันกระแสเกิน (Over Current) ระบบแรงดันไฟฟ้า 230 กิโลโวลต์ (เบรคเกอร์ 230 kV.) ทำหน้าที่เปิด-ปิดวงจรไฟฟ้า ซึ่งควบคุมการทำงานด้วยรีเลย์ (Relay Control) เมื่อใดมีกระแสไฟฟ้าที่มีค่าสูงถึงค่าที่กำหนดไว้ (Setting) เช่นกระแสลัดวงจร (Fault Current) เนื่องจากฟ้าผ่ารีเลย์จะสั่งให้เบรคเกอร์ Trip ออก โดยอัตโนมัติและเบรคเกอร์ก็จะปิดกลับวงจรเข้าไป (Reclose) โดยการควบคุมการส่งรีเลย์ที่กำหนดค่าการทำงานไว้ การที่เบรคเกอร์ทำงาน Trip ออก จำนวน 5 ชุด แต่เบรคเกอร์อีก 1 ชุด คือ รหัส SRT 80632 ไม่ Trip ออกนั้น ถือว่าเป็นความผิดพลาดที่ตัวเบรคเกอร์ ไม่เกี่ยวข้องกันฟ้าผ่า ฟ้าผ่าเป็นเพียงตัวที่ทำให้เกิดการลัดวงจร (Fault) เท่านั้น หากเบรคเกอร์ตัวดังกล่าว Trip ออก จะแยกวงจรส่วนที่เกิดการลัดวงจรออกจากระบบไฟฟ้า และการรับภาระแรงดันไฟฟ้าเกินพิกัด (Over Load) ของสายส่งและโรงไฟฟ้าก็จะไม่เกิดขึ้น เมื่อเบรคเกอร์ SRT 80632 ไม่ Trip ออกจึงเกิดปัญหาแรงดันไฟฟ้าสูงเกินกว่ามาตรฐานขึ้นกับอุปกรณ์ของสำนักงานการไฟฟ้า อำเภอลำดวนของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคและของผู้ใช้ไฟฟ้าในท้องที่อำเภอลำดวน อำเภอมืองสงขลา และอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นพื้นที่ไฟฟ้าไม่ดับเท่านั้น สถานีไฟฟ้าแรงสูงที่ไฟฟ้าไม่ดับ เช่น สถานีไฟฟ้าแรงสูงหาดใหญ่ 1, สงขลา, นครศรีธรรมราช มีปัญหา แรงดันไฟฟ้าสูงเกินมาตรฐานเกิดขึ้นในพื้นที่บางแห่งของอำเภอลำดวน อำเภอมืองสงขลา อำเภอลำดวน จังหวัดสงขลา และอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช และสันนิษฐานว่า On Load Tap Change (OLTC) ซึ่งเป็นอุปกรณ์เลื่อนเปลี่ยนแท็ปของหม้อแปลงไฟฟ้ากำลังของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เพื่อควบคุมแรงดันไฟฟ้าที่จ่ายออกจากหม้อแปลงดังกล่าวทำงานผิดพลาดทำให้แท็ปค้างไม่เลื่อนเปลี่ยนแท็ปหรือแท็ปเลื่อนลงแต่ไม่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของแรงดันไฟฟ้าในระบบไฟฟ้าที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ในขณะเกิดเหตุ นั้น ซึ่งผลความเสียหายที่เกิดจากเหตุการณ์ฟ้าผ่าครั้งนี้แสดงว่า เกิดจากอุปกรณ์ป้องกันเบรคเกอร์ชุด SRT 80632 ไม่ Trip ออก และอุปกรณ์ป้องกันที่ใช้เลื่อนเปลี่ยนแท็ปของหม้อแปลงไฟฟ้ากำลังเมื่อควบคุมแรงดันไฟฟ้าที่จ่ายออกจากหม้อแปลงไฟฟ้ากำลังที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตให้แก่ระบบจำหน่ายของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งอุปกรณ์ดังกล่าวชำรุด หรือทำงานผิดพลาด

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคและการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้มีการประชุมร่วมกัน เรื่อง การพิจารณาใช้ค่าเสียหายเนื่องจากแรงดันสูงกว่าปกติ ครั้งที่ 1/2547 เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2545 ผลการประชุม (มีการบันทึกไว้แต่ไม่ได้จัดให้มีการลงนามร่วมกัน) สรุปว่า การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นเพราะเหตุสุดวิสัย แต่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเห็นว่า ความเสียหายครั้งนี้เป็นผลโดยตรงจากการทำงานของอุปกรณ์ป้องกันของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยบางส่วนทำงาน ซึ่งเป็นเหตุอันเนื่องมาจากความผิดพลาดทางระบบเทคนิค เพราะการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมีหน้าที่ควบคุมแรงดันไฟฟ้าให้อยู่ในระดับมาตรฐาน หรือวางระบบป้องกันภัยพิบัติอันเกิดจากเหตุการณ์พายุฝนฟ้าคะนองและเหตุฟ้าผ่าในฤดูกาลปกติในเขตพื้นที่ภาคใต้ซึ่งเป็นเหตุที่สามารถป้องกันได้ หากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมีอุปกรณ์ป้องกันที่ได้มาตรฐานเพียงพอ กรณีจึงไม่ใช่เหตุสุดวิสัย การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงได้มีหนังสือที่ มท 5309.1/4 – 6538 ลงวันที่ 11 เมษายน 2545 แจ้งให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยรับผิดชอบต่อความเสียหายดังกล่าว การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือ ที่ กฟผ. E 4800/18370 ลงวันที่ 13 พฤษภาคม 2545 แจ้งยืนยันว่าการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายซึ่งเกิดขึ้นเพราะเป็นเหตุนอกเหนืออำนาจการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงได้มีหนังสือที่ มท 5309.1/4 – 7824 ลงวันที่ 10 เมษายน 2546 ถึงอัยการสูงสุดเพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้าระหว่างการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ลงวันที่ 20 มกราคม 2515 ข้อ 3 กำหนดว่า “นับแต่วันใช้สัญญานี้เป็นต้นไป ผู้ขายจะส่งมอบและผู้ซื้อจะรับมอบพลังไฟฟ้าและพลังงานไฟฟ้า ณ สถานที่และโดยมีแรงดัน (nominal voltages) แต่ละแห่งตามที่ระบุไว้...” ตามเอกสารแนบท้ายสัญญาหมายเลข ข. ข้อ 3 การรักษา ระดับแรงดัน กำหนดว่า “ผู้ขายจะรักษาระดับแรงดัน ณ จุดส่งมอบทุกจุดให้อยู่ภายในระดับสูงหรือต่ำไม่เกินร้อยละ 5 ของระดับแรงดันที่ผู้ซื้อจะกำหนดในแต่ละชั่วโมงของวันหนึ่ง ๆ ... ในกรณีที่ผู้ขายไม่สามารถรักษาระดับแรงดันตามความในวรรคก่อน ผู้ขายจะต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้ซื้อทราบล่วงหน้า มิฉะนั้นผู้ขายจะต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายใด ๆ ที่เกิดแก่ผู้ซื้อ เนื่องจากระดับแรงดันไม่ตรงตามที่กำหนดไว้นั้น” และตามสัญญาข้อ 7 ระบุว่า “ในกรณีที่เกิดเหตุนอกอำนาจทำให้คู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่อาจจะปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใดได้ ให้ถือว่าคู่สัญญาฝ่ายนั้นไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายซึ่งเกิดขึ้นเพราะเหตุ นอกอำนาจนั้น... คำว่า เหตุนอกอำนาจ ในที่นี้ หมายถึง...เหตุการณ์ที่นอกอำนาจของคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง...แม้จะได้ใช้ความอุตสาหะพยายามตามควรแล้วก็ตาม”

ข้อเท็จจริงปรากฏจากคำให้การของนายรังสรรค์ อัฐมโนลาภ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายระบบควบคุมและป้องกัน การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย และนายวิบูลย์ชัย นวมทอง ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายควบคุมระบบไฟฟ้า ฝ่ายควบคุมระบบไฟฟ้า การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ยืนยันตรงกันว่าเหตุความเสียหายเกิดจากเบรคเกอร์ 230 KV. รหัส SRT 80632 ไม่สามารถควบคุมแรงดันกระแสไฟฟ้าได้ กรณีจึงมีประเด็นว่าความชำรุดดังกล่าว

เกิดจากฟ้าผ่า Main Bus 230 kV. No.2 สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานีของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เป็นกรณีเหตุนอกอำนาจตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้าหรือไม่ เห็นว่าการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้ติดตั้ง อุปกรณ์ป้องกันกระแสไฟฟ้าเกิน (Over Current) ระบบแรงดันไฟฟ้าคือเบรกเกอร์ 230 KV. เพื่อให้ทำหน้าที่ เปิดปิดวงจรไฟฟ้า ซึ่งควบคุมการทำงานด้วยรีเลย์ (Relay Control) ทำให้เมื่อใดที่กระแสไฟฟ้ามีค่าหรือ ระดับสูงถึงค่าที่กำหนดไว้ หรือกระแสไฟฟ้าลัดวงจรเนื่องจากฟ้าผ่าเกิดขึ้น รีเลย์จะสั่งให้อุปกรณ์เบรกเกอร์ Trip ออก หรือเปิดออก (เปิดวงจรออก) โดยอัตโนมัติ และเบรกเกอร์จะปิดกลับวงจร โดยการควบคุม อุปกรณ์ส่งรีเลย์ที่กำหนดค่าการทำงานไว้ แต่การเกิดเหตุฟ้าผ่าที่จุดร่วมหรือสายประธานหลักที่จ่ายไฟฟ้า ระบบแรงดันที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานีซึ่งมีการติดตั้งเบรกเกอร์ทำงาน 5 ชุด ซึ่งถือเป็นอุปกรณ์ป้องกัน ทำงานให้มีระดับแรงดันไม่ให้ไฟฟ้าเกินมาตรฐานหรือกระแสไฟฟ้าลัดวงจรตามหน้าที่ แต่กรณีนี้ได้มี เบรกเกอร์ 1 ชุด คือ ชุด SRT 80632 บกพร่องไม่ Trip ออก กรณีนี้จึงต้องถือว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจาก อุปกรณ์เบรกเกอร์ ชุด SRT 80632 ไม่เกี่ยวกับการฟ้าผ่าเพราะได้มีการออกแบบให้แก้ไขปัญหามาแล้ว เมื่อเฉพาะเบรกเกอร์ ชุด SRT 80632 ไม่ Trip ออก จึงเกิดปัญหาระดับแรงดันไฟฟ้าที่จ่ายจำหน่ายออกไปให้ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสูงเกินมาตรฐานตามสัญญาและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ใช้กระแสไฟฟ้า ที่อยู่ในบริเวณกระแสไฟฟ้าไม่ดับ เป็นเหตุให้อุปกรณ์ไฟฟ้าของผู้ใช้กระแสไฟฟ้าในท้องที่ต่าง ๆ เกิดความเสียหายขึ้นเพราะรับกระแสไฟฟ้าที่มีระดับแรงดันสูงเกินมาตรฐานที่เครื่องใช้ไฟฟ้าจะทนทานได้ ถือว่าเหตุความเสียหายในคดีนี้เป็นผลโดยตรงจากความชำรุดบกพร่องและความผิดพลาดของอุปกรณ์ที่ป้องกัน ระดับกระแสไฟฟ้า (ชุด SRT 80632) ทำให้แรงดันไฟฟ้าสูงเกินมาตรฐาน มิใช่เพราะเหตุฟ้าผ่าที่เป็นเหตุ ที่ได้คิดป้องกันแก้ไขไว้ล่วงหน้าแล้ว และเหตุฝนตกฟ้าผ่าน่าจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปที่ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วในภูมิภาคเช่นนั้น เหตุฟ้าผ่าในกรณีนี้ จึงไม่ถือเป็นเหตุสุดวิสัยที่จะเป็นกรณีเหตุนอกอำนาจตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้าที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย จะไม่ต้องรับผิดชอบตามสัญญาข้อ 7 เมื่อปรากฏว่าการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้มีการจ่ายค่าเสียหายให้แก่ผู้ใช้ไฟฟ้า ไปจำนวน 232 ราย (รวมกรณีที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเสียหายจำนวน 7,742.50 บาท) เป็นจำนวนเงิน 2,217,532.49 บาท และการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมิได้โต้แย้งว่าค่าเสียหายไม่ถูกต้องแต่ประการใด การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยจึงต้องรับผิดชอบตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้า ชดใช้เงินจำนวน 2,217,532.49 บาท ให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาตัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้ว คัดสินชี้ขาดให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ชดใช้ค่าเสียหาย จำนวน 2,217,532.49 บาท ให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ตามเหตุผลที่อัยการสูงสุดเสนอ

4.5 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กับ การประปาส่วนภูมิภาค กรณี เรียกให้ชำระหนี้ค่ากระแสไฟฟ้าปรับปรุงที่จัดเก็บไม่ถูกต้องครบถ้วน จำนวน 11,297,022.79 บาท

คดีนี้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือ ที่ มท 5309.1/4-15776 ลงวันที่ - สิงหาคม 2546 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีการประปาส่วนภูมิภาคค้างชำระค่ากระแสไฟฟ้าปรับปรุงตั้งแต่เดือนตุลาคม 2540 ถึงเดือนมกราคม 2545 (รวมภาษีมูลค่าเพิ่มแล้ว) จำนวนทั้งสิ้น 11,297,022.79 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า คดีนี้สืบเนื่องจากคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2538 มอบอำนาจให้คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ สามารถพิจารณา มีมติ และสั่งการในเรื่องนโยบาย พลังงานแทนคณะรัฐมนตรีได้ แล้วแจ้งให้คณะรัฐมนตรีทราบภายหลังและถือเป็นมติของคณะรัฐมนตรีต่อไป ต่อมาในการประชุมคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ ครั้งที่ 4/2540 (ครั้งที่ 65) เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2540 ในวาระเกี่ยวกับหนี้ค่าไฟฟ้าของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ ที่ประชุมได้พิจารณาเห็นชอบ ให้หน่วยราชการที่ใช้ไฟฟ้าเกิน 250,000 หน่วย ต่อเดือน ซึ่งจะต้องซื้อไฟฟ้าในอัตราเดียวกันกับธุรกิจ เอกชนทั่วไป ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2540 เป็นต้นไปอยู่แล้ว และรัฐวิสาหกิจทุกแห่งมีวิธีการชำระหนี้ค่าไฟฟ้า เช่นเดียวกับธุรกิจเอกชนตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2540 เป็นต้นไป โดยให้การไฟฟ้าฝ่ายจำหน่ายดำเนินการ แจ้งให้หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจดังกล่าวมาทำสัญญาซื้อขายไฟฟ้ากับการไฟฟ้าด้วย และต่อมาสำนักงาน คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติได้นำเสนอคณะรัฐมนตรีทราบ และถือเป็นมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้ลงมติเมื่อวันที่ 16 กันยายน 2540 อนุมัติตามมติคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ ดังกล่าว ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ค่วนที่สุค ที่ นร 0205/14172 ลงวันที่ 18 กันยายน 2540

สำหรับอัตราค่าไฟฟ้าที่จะเรียกเก็บจากผู้ชำระค่าไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งรวมถึงการประปาส่วนภูมิภาคด้วย จะเป็นไปตามประกาศอัตราค่าไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งต่อมาได้มีการพิจารณาปรับปรุงอัตราค่าไฟฟ้าตามโครงสร้างใหม่ให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่เดือน มกราคม 2540 เป็นต้นไป ตามประกาศใช้อัตราค่าไฟฟ้าตามคำสั่งที่ อ.1/2539 ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2539 เรื่องกำหนดอัตราค่าไฟฟ้าทั่วไป และคำสั่งที่ อ.3/2539 ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2539 เรื่องหลักเกณฑ์ การคิดค่าไฟฟ้ากรณีใช้ไฟฟ้าชั่วคราว เนื่องจากโครงสร้างอัตราค่าไฟฟ้าใหม่ได้แยกภาษีมูลค่าเพิ่มออกจาก อัตราค่าไฟฟ้าและค่าปรับปรุงต้นทุนการผลิต (Ft) พร้อมกับจัดกลุ่มผู้ใช้ไฟฟ้าบางประเภทใหม่ และมีการกำหนด อัตราค่าไฟฟ้าประเภทที่แตกต่างกันตามช่วงเวลาของการใช้ (Time of Use หรือ TOU) เป็นอัตราทางเลือก และ/หรืออัตราบังคับสำหรับผู้บริโภคใช้ไฟฟ้าประเภทต่าง ๆ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงทำการปรับปรุง และได้

จัดทำบันทึกแจ้งเวียนชี้แจงการปฏิบัติในการจัดเก็บค่าไฟฟ้าตามโครงสร้างใหม่ให้แก่เจ้าหน้าที่ของตน
ถือปฏิบัติไว้ตามบันทึก กฟภ. ที่ ศฟ.(อ) 5999 ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2539

โรงสูบน้ำบ้านโกทาและโรงสูบน้ำบ้านหนองหินหน่วยงานของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
ตั้งอยู่ที่ถนนกสิกรทุ่งสร้าง อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น และอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของสำนักงาน
ประปาส่วนภูมิภาคจังหวัดขอนแก่น โดยโรงกรองน้ำบ้านโกทาทำหน้าที่เป็นโรงกรองน้ำรับน้ำจากโรงกรองน้ำ
บ้านหนองหินทำหน้าที่สูบน้ำจากแม่น้ำพอง ทั้งสองแห่งใช้กระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค และมี
ปริมาณการใช้พลังงานไฟฟ้าเฉลี่ยเกิน 355,000 หน่วยต่อเดือน ก่อนเดือนตุลาคม 2540 จึงเข้าหลักเกณฑ์
ตามโครงสร้างอัตราค่ากระแสไฟฟ้าใหม่ ประเภทที่ 4 กิจการขนาดใหญ่ ที่กำหนดให้คำนวณค่าไฟฟ้า
ที่ต้องชำระประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน(Time of Day Rate) เรียกโดยย่อว่า TOD และมีประเภท
คิดตามช่วงเวลาของการใช้ (Time of Use Rate) เรียกโดยย่อว่า TOU เป็นอัตราทางเลือกให้แก่ผู้ใช้ไฟฟ้า

ในการจัดเก็บค่าไฟฟ้าของโรงสูบน้ำทั้งสองแห่งข้างต้น เนื่องจากเจ้าหน้าที่การไฟฟ้าส่วน
ภูมิภาคได้ติดตามประกาศอัตราค่าไฟฟ้าตามที่มีการปรับปรุงใหม่ว่า โรงสูบน้ำทั้งสองแห่งเข้าหลักเกณฑ์
การคำนวณค่าไฟฟ้าในอัตราประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ หรือ TOU แต่ในขณะนั้นยังไม่มีมาตรวัด
กระแสไฟฟ้าประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ TOU กองมิเตอร์ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จึงทำข้อตกลงกับ
ผู้ปฏิบัติงานให้นำมาตรวัดกระแสไฟฟ้าประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (TOD) คิดแปลงให้อ่านค่าเป็นประเภท
คิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) แล้วนำไปติดตั้งใช้งานแทนได้ จนกว่าจะมีมาตรวัดกระแสไฟฟ้าประเภท
คิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ไปสับเปลี่ยน ดังนั้นเจ้าหน้าที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงได้นำมาตรวัด
กระแสไฟฟ้าประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (TOD) ไปสับเปลี่ยนกับมาตรวัดกระแสไฟฟ้าประเภทดีมานด์
(Demand Rate) เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2540 และได้คิดค่าไฟฟ้ากับโรงสูบน้ำทั้งสองแห่งในอัตรา
ประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2540 เป็นต้นมา

ครั้นเดือนกุมภาพันธ์ 2543 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ทำการสับเปลี่ยนมาตรวัดกระแสไฟฟ้า
จากประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (TOD) เป็นประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ให้กับโรงสูบน้ำ
ทั้งสองแห่ง เพื่อให้สอดคล้องกับค่าไฟฟ้าที่คิดในอัตราคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU)

หลังจากนั้น เมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2544 กองอัตราธุรกิจไฟฟ้า ตอบข้อหารือ เรื่องการกำหนด
ประเภทอัตราค่าไฟฟ้าของการประปาส่วนภูมิภาค โรงสูบน้ำบ้านโกทา และโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน
ให้กองเศรษฐกิจพลังไฟฟ้าทราบว่า หน่วยการใช้ไฟฟ้าของการประปาทั้งสองแห่งดังกล่าวมีหน่วยการใช้
ไฟฟ้าเฉลี่ยเกิน 355,000 หน่วยต่อเดือน ตั้งแต่เดือนเมษายน 2540 (ก่อนเดือนตุลาคม 2540) ดังนั้น ค่าไฟฟ้า
ต้องคิดอัตราประเภท TOD ตามหลักเกณฑ์บันทึกที่ ศฟ.(อ) 5999 ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2539 ข้อ 3.5 และ 4.2
โดยคิดอัตราประเภท TOD ในเดือนถัดจากเดือนที่ทำการสับเปลี่ยนมิเตอร์ TOD สำหรับค่าไฟฟ้าระหว่างรอ
การสับเปลี่ยนและเดือนที่สับเปลี่ยนมิเตอร์ ให้คิดอัตราประเภท 3 ข้อ 3.1 ไปก่อน ส่วนผู้ใช้ไฟฟ้าที่คิด
อัตรา TOD มีสิทธิเลือกใช้อัตรา TOU โดยผู้ใช้ไฟฟ้าต้องมีหนังสือแจ้งความประสงค์ขอเปลี่ยนใช้อัตรา TOU

หากไม่มีการแจ้งขอเปลี่ยน ที่ถูกต้อง คิดอัตรา TOD ตามเดิม ตามหนังสือ ที่ อร (อฟ) 264/2544 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2544

ต่อมาการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ตรวจสอบพบว่า ที่โรงสูบน้ำทั้งสองแห่งข้างต้นติดตั้งมาตรวัดกระแสไฟฟ้าประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (TOD) แต่คิดค่ากระแสไฟฟ้าในอัตราประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ซึ่งไม่ถูกต้องตามข้อเท็จจริง ทำให้การจัดเก็บค่าไฟฟ้าคลาดเคลื่อน มีจำนวนน้อยไป จึงได้ปรับปรุงค่าไฟฟ้าใหม่ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2540 ซึ่งเป็นเดือนถัดจากเดือนที่ทำการสับเปลี่ยนมาตรวัดกระแสไฟฟ้าประเภทดีมานด์ (Demand Rate) (สับเปลี่ยนเดือนกันยายน 2540) ถึงเดือนมกราคม 2543 ของโรงสูบน้ำบ้านโกทา และโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน ในอัตราประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (TOD) ดังนี้ โรงสูบน้ำบ้านโกทา จำนวน 4,705,707.13 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม 329,399.50 บาท รวม 5,035,106.63 บาท โรงสูบน้ำบ้านหนองหิน จำนวน 4,108,152.85 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม 287,570.70 บาท รวม 4,395,723.55 บาท

สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดขอนแก่น จึงมีหนังสือ ที่ มท 5370/ขก(บง) 022 ลงวันที่ 7 มกราคม 2545 และ ที่ มท 5370/ขก (บง) 577 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2545 แจ้งผู้จัดการสำนักงานการประปาส่วนภูมิภาค จังหวัดขอนแก่น ให้ชำระเงินค่าไฟฟ้าปรับปรุง ตั้งแต่ค่าไฟฟ้าเดือนตุลาคม 2540 ถึงเดือนมกราคม 2543 เป็นของโรงสูบน้ำบ้านโกทา จำนวน 4,705,707.13 บาท (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) และของโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน จำนวน 4,108,152.85 บาท (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) แต่สำนักงานการประปาขอนแก่นมีหนังสือ ที่ มท 57221-11/643 ลงวันที่ 25 มีนาคม 2545 แจ้งผู้จัดการ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดขอนแก่นว่า เนื่องจากเงินค่าไฟฟ้าปรับปรุงเป็นเงินข้ามปีงบประมาณแล้ว ไม่สามารถใช้งบประมาณสำหรับปี 2545 ได้ จึงต้องขออนุมัติการประปาส่วนภูมิภาคก่อนการจ่ายเงิน อีกทั้งต้องตรวจสอบความถูกต้องในการเรียกเก็บเงินนี้ก่อน

นอกจากนี้ จากการที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ติดตั้งมาตรวัดกระแสไฟฟ้าประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ให้กับโรงสูบน้ำบ้านโกทา และโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2543 โดยการประปาส่วนภูมิภาคมิได้มีหนังสือแจ้งความประสงค์ขอเลือกใช้อัตราค่าไฟฟ้าประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ซึ่งตามประกาศอัตราค่าไฟฟ้าที่ปรับปรุงใหม่ กำหนดอัตราประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) เป็นอัตราทางเลือก และเพื่อให้สอดคล้องกับหนังสือกองอัตรารูทกิจไฟฟ้าที่ตอบข้อหารือ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงได้มีหนังสือ ที่ มท 5348/ขก (ขค) 177 ลงวันที่ 28 มกราคม 2545 และ ที่ มท 5348/ขก (ขค) 358 ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2545 แจ้งการประปาส่วนภูมิภาคจังหวัดขอนแก่นว่า จะทำการถอนคืนมิเตอร์ TOU และจะทำการติดตั้งเป็นมิเตอร์ TOD ให้เป็นไปตามโครงสร้างอัตราค่ากระแสไฟฟ้าใหม่ จำนวน 2 เครื่อง ของโรงสูบน้ำบ้านโกทาและโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน ครั้นเมื่อวันที่ 29 มกราคม 2545 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ติดตั้งมาตรวัดกระแสไฟฟ้าประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (TOD) คู่กับมาตรวัดประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) เพื่อให้สามารถคิดค่ากระแสไฟฟ้าตามอัตราเดิม (TOU) ในเดือนที่สับเปลี่ยน และถอนคืนมาตรวัดกระแสไฟฟ้าประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) เมื่อเดือน

กุมภาพันธ์ 2545 อย่างไรก็ตาม ต่อมาการประปาส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือ ที่ มท 57221-11/1104 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2545 แจ้งการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคขอปรับเปลี่ยนประเภทการใช้ไฟฟ้าเป็นแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ณ โรงสูบน้ำบ้านโกทาและโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน ซึ่งการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ไปทำการปรับเปลี่ยนมาตรวัดกระแสไฟฟ้าให้เป็นประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ให้กับโรงสูบน้ำทั้งสองแห่ง ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2545 เป็นต้นมา

และเนื่องจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคติดตั้งมาตรวัดกระแสไฟฟ้า ประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ให้กับโรงสูบน้ำทั้งสองแห่ง เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2543 และคิดค่าไฟฟ้าในอัตราประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ตลอดมา โดยการประปาส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือแจ้งความประสงค์ขอเลือกใช้อัตราค่าไฟฟ้าประเภทคิดตามช่วงเวลาของการใช้ (TOU) ตามโครงสร้างอัตราค่ากระแสไฟฟ้าใหม่ จึงได้ปรับปรุงค่าไฟฟ้า ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2543 ถึงเดือนมกราคม 2545 ใหม่ให้เป็นอัตราค่าไฟฟ้าประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (TOD) ที่ยังไม่ได้รับชำระให้ครบถ้วน ดังนี้

โรงสูบน้ำบ้านโกทา จำนวน 823,566.93 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม 57,649.69 บาท รวม 881,216.62 บาท

โรงสูบน้ำบ้านหนองหิน จำนวน 920,538.31 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม 64,437.68 บาท รวม 984,975.99 บาท

รวมค่าไฟฟ้าปรับปรุงของโรงสูบน้ำบ้านโกทา และโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน ที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจัดเก็บไม่ถูกต้องและเรียกเรื่องมาในคดีนี้ เป็นค่าไฟฟ้าปรับปรุงระหว่างเดือนตุลาคม 2540 ถึงเดือนมกราคม 2545 เป็นเงินรวมทั้งสิ้น 11,297,022.79 บาท

สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดขอนแก่นจึงได้ มีหนังสือ ที่ มท 5370/ขก (บง) 839 ลงวันที่ 3 พฤษภาคม 2545 แจ้งสำนักงานการประปาส่วนภูมิภาค จังหวัดขอนแก่นว่า สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดขอนแก่น ได้ทำการปรับปรุงยอดในส่วนที่เหลือจากเดือนกุมภาพันธ์ 2543 ถึงเดือนมกราคม 2545 เป็นของโรงสูบน้ำบ้านโกทา จำนวน 823,566.93 บาท (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) และ โรงสูบน้ำบ้านหนองหิน จำนวน 920,538.31 บาท (ยังไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) จึงขอให้เบิกจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวไปชำระ ณ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสำนักงานใหญ่ด้วย แต่สำนักงานการประปาส่วนภูมิภาคจังหวัดขอนแก่นไม่ชำระ

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือ ค่วนมาก ที่ มท 5334.1/17979 ลงวันที่ 23 กันยายน 2545 แจ้งผู้ว่าการการประปาส่วนภูมิภาคให้นำเงินค่าไฟฟ้าปรับปรุงของโรงสูบน้ำบ้านโกทา จำนวน 5,916,323.25 บาท และโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน จำนวน 5,380,699.54 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 11,297,022.79 บาท ไปชำระ ณ กองการเงิน การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคให้เสร็จสิ้นภายในกำหนด 15 วัน นับถัดจากวันที่ได้รับหนังสือ การประปาส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือ ที่ มท 55042/212 ลงวันที่ 22 มกราคม 2546 แจ้งการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคว่า การประปาส่วนภูมิภาคได้ชำระเงินค่ากระแสไฟฟ้าตามใบแจ้งหนี้ที่เรียกเก็บให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคมาโดยตลอดด้วยความสุจริต โดยที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคไม่มี

ข้อทักท้วง หรือสงวนสิทธิในการรับชำระหนี้ดังกล่าวแต่อย่างใด จึงถือว่า หนี้ค่ากระแสไฟฟ้าที่การประปาส่วนภูมิภาคใช้สำหรับโรงสูบน้ำทั้งสองแห่งได้ระงับไปแล้วโดยถูกต้องครบถ้วน การประปาส่วนภูมิภาคจึงไม่อาจจ่ายค่ากระแสไฟฟ้าเพิ่มให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคตามที่เรียกร้องมาได้อีก

ต่อมาการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ได้มีหนังสือ ที่ มท 5309.1/4- 8885 ลงวันที่ 30 เมษายน 2546 แจ้งการประปาส่วนภูมิภาคว่า ถึงแม้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจะคิดอัตราค่าไฟฟ้าผิดประเภท ทำให้ค่าไฟฟ้าที่เรียกเก็บจากการประปาส่วนภูมิภาคน้อยกว่าอัตราประเภทที่ถูกต้อง โดยมีได้เกิดจากความผิดของการประปาส่วนภูมิภาคก็ตาม แต่การประปาส่วนภูมิภาคก็ได้ใช้กระแสไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคไปเต็มจำนวนตามอัตราค่าไฟฟ้าประเภท TOD Rate การประปาส่วนภูมิภาคจึงยังคงต้องชำระค่ากระแสไฟฟ้าให้ครบถ้วนตามประเภทอัตราค่าไฟฟ้าที่ถูกต้อง ตามข้อตกลงในการขอใช้กระแสไฟฟ้า เมื่อการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคคิดค่ากระแสไฟฟ้าผิดประเภทขาดจำนวนไปเท่าใด การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคย่อมมีสิทธิเรียกให้การประปาส่วนภูมิภาคชำระเพิ่มเติมย้อนหลังให้ครบถ้วนได้ จึงขอให้การประปาส่วนภูมิกำนำเงินค่ากระแสไฟฟ้าปรับปรุงค้างชำระ จำนวน 11,297,022.79 บาท พร้อมดอกเบี้ย (ตั้งแต่วันที่ 10 กันยายน 2545 จนกว่าจะชำระครบถ้วน) ไปชำระที่แผนกนิติการ กองกฎหมาย การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กรุงเทพมหานคร ภายในกำหนด 15 วัน นับแต่วันได้รับหนังสือ แต่การประปาส่วนภูมิภาคเพิกเฉยไม่ชำระค่าไฟฟ้าปรับปรุงดังกล่าว การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงส่งเรื่องมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า โรงสูบน้ำบ้านโกทาและโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน ซึ่งมีปริมาณการใช้พลังงานไฟฟ้า 3 เดือน ก่อนเดือนตุลาคม 2540 เฉลี่ยเกิน 355,000 หน่วยต่อเดือน จึงอยู่ในหลักเกณฑ์ตามประกาศอัตราค่าไฟฟ้าที่จะต้องชำระค่าไฟฟ้าให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคในอัตราค่าไฟฟ้าประเภทที่ 4 (กิจการขนาดใหญ่) โดยการประปาส่วนภูมิภาค ผู้ใช้ไฟฟ้าประเภทนี้สามารถที่จะเลือกชำระค่าไฟฟ้าแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) ได้ แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าการประปาส่วนภูมิภาคได้เลือกที่จะชำระค่าไฟฟ้า แบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) จึงต้องชำระค่าไฟฟ้า ในอัตราประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (ประเภท Time of Day Rate หรือ TOD Rate) ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2540 เป็นต้นไป ดังนั้นแม้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจะติดตั้งมิเตอร์ไฟฟ้าคิดตามช่วงเวลาของวัน(ประเภท Time of Day Rate หรือ TOD Rate) และเกิดการผิดพลาดในการดัดแปลงค่าเวลาโดยมีการปรับการคิดค่าไฟฟ้าเป็นแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) แต่ปรากฏว่าในช่วงเวลาดังแต่เดือนตุลาคม 2540 ดังกล่าวโรงสูบน้ำบ้านโกทาและโรงสูบน้ำบ้านหนองหินได้ใช้ไฟฟ้าจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจริง การประปาส่วนภูมิภาคจึงต้องชำระค่าไฟฟ้าในอัตราประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (ประเภท Time of Day Rate หรือ TOD Rate) จนกว่าการประปาส่วนภูมิภาคจะขอให้ปรับเปลี่ยนมิเตอร์ให้เป็นแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) เมื่อข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่าในช่วงระหว่างเดือนตุลาคม 2540 ถึง

เดือนมกราคม 2543 ซึ่งเป็นเวลาก่อนที่มีการเปลี่ยนการชำระค่าไฟฟ้ามาเป็นแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) โรงสูบน้ำบ้านโกทาและโรงสูบน้ำบ้านหนองหินได้ใช้ไฟฟ้าจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคและได้ชำระค่าไฟฟ้าให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ในอัตราแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) แม้การติดตั้งมิเตอร์ดังกล่าวและการคิดอัตราค่าไฟฟ้าผิดประเภทนั้น การประปาส่วนภูมิภาคจะมีได้มีส่วนรู้เห็นด้วยก็ตาม แต่เมื่อในระยะเวลาดังกล่าว การประปาส่วนภูมิภาคได้ใช้ไฟฟ้าจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจริง การประปาส่วนภูมิภาคจึงยังต้องชำระค่าไฟฟ้าในอัตราประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (ประเภท Time of Day Rate หรือ TOD Rate) สำหรับการไฟฟ้าใน ช่วงระยะเวลาดังกล่าว ดังนั้น เมื่อการประปาส่วนภูมิภาคชำระค่าไฟฟ้าในอัตราแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) ซึ่งเป็นอัตราค่าไฟฟ้าที่ต่ำกว่าอัตราประเภทคิดตามช่วงเวลาของวัน (ประเภท Time of Day Rate หรือ TOD Rate) การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงมีสิทธิเรียกร้องให้การประปาส่วนภูมิภาคชำระค่าไฟฟ้าให้ครบถ้วนตามอัตราค่าไฟฟ้าที่แท้จริงได้

การที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอ้างว่าการประปาส่วนภูมิภาคจะต้องชำระค่าไฟฟ้าปรับปรุงช่วงระหว่างเดือนตุลาคม 2540 ถึงเดือนมกราคม 2543 จำนวน 9,430,830.18 บาท (5,035,106.63+4,395,723.55 บาท) นั้น เมื่อไม่ปรากฏว่าการประปาส่วนภูมิภาคได้โต้แย้งเกี่ยวกับจำนวนเงินที่เพิ่มขึ้นดังกล่าว กรณีจึงไม่มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาในเรื่องนี้ ดังนั้น จึงถือได้ว่าหนี้จำนวนดังกล่าวเป็นหนี้ค่าไฟฟ้าปรับปรุงช่วงระหว่างเดือนตุลาคม 2540 ถึงเดือนมกราคม 2543 จริง

ส่วนประเด็นที่ว่า การประปาส่วนภูมิภาคจะต้องชำระค่าไฟฟ้าปรับปรุงเป็นจำนวนเท่าใดนั้น มีข้อพิจารณาดังนี้

(1) เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ.2503 มาตรา 6 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคมีวัตถุประสงค์ในการจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าและดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับพลังงานไฟฟ้า การที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคให้บริการโดยจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าให้แก่โรงสูบน้ำบ้านโกทาและโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน จึงเป็นการประกอบกิจการตามวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ.2503 มาตรา 6 แล้ว ดังนั้น การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงมีฐานะผู้ประกอบการ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 (1) และเมื่อคำนึงถึงสถานะของการประปาส่วนภูมิภาคแล้ว เห็นว่า การใช้ไฟฟ้าของโรงสูบน้ำบ้านโกทาและโรงสูบน้ำบ้านหนองหินเป็นการใช้ไฟฟ้าเพื่อการผลิตน้ำประปาเพื่อจำหน่าย อันเป็นการประกอบธุรกิจของการประปาส่วนภูมิภาค สิทธิเรียกร้องของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จึงมีอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (5) และมาตรา 193/34 (1)

(2) แม้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ตรวจพบการติดตั้งมิเตอร์ดังกล่าวและการคิดอัตราค่าไฟฟ้าผิดประเภท และได้มีหนังสือ ค่วนมาก ที่ มท 5334.1/17979 ลงวันที่ 23 กันยายน 2545 แจ้งให้การประปาส่วนภูมิภาค ชำระค่าไฟฟ้าปรับปรุงจำนวน 11,297,022.79 บาท ให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

ภายใน 15 วัน แต่ก็ถือได้ว่าการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคมีสิทธิเรียกร้องให้การประปาส่วนภูมิภาคชำระค่าไฟฟ้าที่ยังไม่ได้ชำระให้ครบถ้วนตั้งแต่ถึงรอบชำระค่าไฟฟ้าในแต่ละเดือนแล้ว เมื่อการประปาส่วนภูมิภาค จะต้องชำระค่าใช้ไฟฟ้าสำหรับโรงสูบน้ำบ้านโกทาและโรงสูบน้ำบ้านหนองหินภายใน 15 วันนับแต่ได้รับใบแจ้งหนี้ค่าไฟฟ้า การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงสามารถใช้สิทธิเรียกร้องให้การประปาส่วนภูมิภาคชำระค่าไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นของแต่ละเดือนภายในประมาณทุกสิ้นเดือนถัดไป ดังนั้น เมื่อการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคส่งเรื่องพิพาทนี้มายังสำนักงานอัยการสูงสุดเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2546 สิทธิเรียกร้องค่าไฟฟ้าปรับปรุงระหว่างเดือนตุลาคม 2540 ถึงเดือนมิถุนายน 2541 ของโรงสูบน้ำบ้านโกทา จำนวน 1,518,347.89 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม จำนวน 106,284.35 บาท และสิทธิเรียกร้องค่าไฟฟ้าปรับปรุงระหว่างเดือนตุลาคม 2540 ถึงเดือนมิถุนายน 2541 ของโรงสูบน้ำบ้านหนองหินจำนวน 1,333,870.48 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม จำนวน 93,370.93 บาท รวมเป็นเงิน 3,051,873.65 บาท จึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (5) และ มาตรา 193/34 (1) การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงสิ้นสิทธิเรียกร้องให้การประปาส่วนภูมิภาคชำระหนี้ค่าไฟฟ้าปรับปรุงจำนวนดังกล่าว

(3) ส่วนสิทธิเรียกร้องค่าไฟฟ้าปรับปรุงระหว่างเดือนกรกฎาคม 2541 ถึงเดือนมกราคม 2543 ของโรงสูบน้ำบ้านโกทา จำนวน 3,187,359.23 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม จำนวน 223,115.15 บาท และสิทธิเรียกร้องค่าไฟฟ้าปรับปรุงระหว่างเดือนกรกฎาคม 2541 ถึงเดือนมกราคม 2543 ของโรงสูบน้ำบ้านหนองหิน จำนวน 2,774,282.39 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม จำนวน 194,199.77 บาท รวมเป็นเงิน 6,378,956.54 บาท นั้น เป็นหนี้ที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเรียกร้องมายังสำนักงานอัยการสูงสุดภายใน 5 ปี สิทธิเรียกร้องดังกล่าวจึงยังไม่ขาดอายุความ การประปาส่วนภูมิภาคจึงต้องชำระค่าไฟฟ้าปรับปรุงในจำนวนดังกล่าวให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

(4) เมื่อปรากฏว่าการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือ ค่วนมาก ที่ มท 5334.1/17979 ลงวันที่ 23 กันยายน 2545 แจ้งให้การประปาส่วนภูมิภาค ชำระค่าไฟฟ้าปรับปรุงจำนวน 11,297,022.79 บาท ให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ภายใน 15 วัน การประปาส่วนภูมิภาคซึ่งไม่เคยผิณัดชำระหนี้ค่าไฟฟ้างดงกล่าวมาก่อน จึงได้ทราบว่ามีหนี้ที่จะต้องชำระให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเพิ่มเติมตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งหนี้ค่าไฟฟ้าปรับปรุงที่กล่าวแล้ว ดังนั้น การที่การประปาส่วนภูมิภาคไม่นำเงินจำนวนข้างต้นมาชำระให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคให้ครบถ้วน จึงถือได้ว่าการประปาส่วนภูมิภาคผิณัดชำระหนี้ค่าไฟฟ้าปรับปรุงดังกล่าวแล้ว ตั้งแต่พ้นระยะเวลา 15 วันนับแต่วันถัดจากวันที่การประปาส่วนภูมิภาคได้รับหนังสือทวงถามนั้นแล้ว (รับหนังสือทวงถาม เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2545) การประปาส่วนภูมิภาคจึงต้องชำระดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของเงินต้น 6,378,956.54 บาท ให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิกาคนับตั้งแต่วันที่ผิณัดเป็นต้นไปด้วย

(5) ส่วนค่ากระแสไฟฟ้าจำนวน 1,866,192.61 บาท ที่การประปาส่วนภูมิภาคใช้ในช่วงระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2543 ถึงเดือนมกราคม 2545 นั้น เมื่อปรากฏว่าการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ติดตั้งมาตรวัดไฟฟ้าแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) ให้กับ

โรงสูบน้ำบ้านโกทาและโรงสูบน้ำบ้านหนองหินแล้ว แม้การประปาส่วนภูมิภาคจะมีได้แสดงเจตนาต่อการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคว่าประสงค์จะใช้ไฟฟ้าในแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) ก็ตาม กรณีเป็นพฤติการณ์ที่สามารถเชื่อได้โดยสุจริตว่าได้มีการเปลี่ยนการคิดคำนวณค่ากระแสไฟฟ้าจากแบบคิดตามช่วงเวลาของวัน (ประเภท Time of Day Rate หรือ TOD Rate) มาเป็นแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2543 ซึ่งมีการติดตั้งมาตรวัดไฟฟ้าแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) แล้ว ดังนั้น เมื่อการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคคิดค่ากระแสไฟฟ้าสำหรับช่วงเวลาดังกล่าวเป็นแบบคิดตามช่วงเวลาของการใช้ไฟฟ้า (ประเภท Time of Use Rate หรือ TOU Rate) อยู่แล้ว การประปาส่วนภูมิภาคจึงไม่มีหนี้ค่าปรับปรุงกระแสไฟฟ้าสำหรับช่วงระยะเวลาดังกล่าวตามที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเรียกร้องมาแต่อย่างใด

ดังนั้นการประปาส่วนภูมิภาคจึงต้องชำระค่าไฟฟ้าปรับปรุงจำนวน 6,378,956.54 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับตั้งแต่ผิดนัดให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจากดลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่คู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคัดสินชี้ขาดต่อไป

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วตัดสินชี้ขาดให้การประปาส่วนภูมิภาคชำระค่าไฟฟ้าปรับปรุงจำนวน 6,378,956.54 บาท พร้อมดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 2545 ซึ่งเป็นวันผิดนัดไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ตามเหตุผลที่อัยการสูงสุดเสนอ

4.6 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งกรณีกรมการประกันภัยขอให้ฟ้อง นายสกลสิทธิ์ พัฒน์เรียกค่าเสียหายเบื้องต้นพร้อมเงินเพิ่มตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ให้แก่กองทุนทดแทนผู้ประสบภัย เป็นเงิน จำนวน 7,916.40 บาท

คดีนี้กรมการประกันภัยได้มีหนังสือที่ พณ 0501/ปท/825 ลงวันที่ 7 มีนาคม 2545 ถึงอัยการจังหวัดประจำศาลจังหวัดชัยบุรี ขอให้จัดพนักงานอัยการว่าต่างฟ้องนายสกลสิทธิ์ พัฒน์ให้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นพร้อมด้วยเงินเพิ่มตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 คืนแก่กองทุนทดแทนผู้ประสบภัย รวมเป็นเงิน 7,916.40 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2538 เวลาประมาณ 12.00 น. นายสกลสิทธิ์ พัฒน์ได้ขับขีรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน 4 พ - 8140 กรุงเทพมหานคร เฉี่ยวชนนางสาวประคอง

นนท์โตพันธ์ ซึ่งกำลังเดินข้ามถนนพหลโยธิน กิโลเมตรที่ 45-46 ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ได้รับความเจ็บ และเข้ารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลนวนคร จากการตรวจสอบพบว่า รถจักรยานยนต์คันดังกล่าว นายศักดิ์ สิงห์พัฒน์ เป็นผู้ครอบครองตามสัญญาเช่าซื้อจากบริษัท จูติกร จำกัด แต่มิได้จัดให้มีการประกันความเสียหายไว้ โรงพยาบาลนวนครได้ขอให้สำนักงานประกันภัยจังหวัดปทุมธานี จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นจากเงินกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย ซึ่งกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดปทุมธานี ได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นไปแล้ว โดยก่อนจ่ายได้มีหนังสือแจ้งให้นายศักดิ์ สิงห์พัฒน์ จ่ายค่ารักษาพยาบาลให้แก่โรงพยาบาลนวนคร แต่นายศักดิ์ สิงห์พัฒน์ เพิกเฉย ต่อมากองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดปทุมธานี ได้มีหนังสือที่ พณ 0501/ปท/713 ลงวันที่ 12 กันยายน 2538 และหนังสือที่ พณ 0501/ปท/781 ลงวันที่ 20 ตุลาคม 2538 แจ้งให้นายศักดิ์ สิงห์พัฒน์ คืนเงินจำนวน 6,597 บาท ที่ได้จ่ายไปพร้อมเงินเพิ่มร้อยละสิบ จำนวน 1,319.46 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 7,916.40 บาท แก่กองทุนทดแทนผู้ประสบภัย แต่นายศักดิ์ สิงห์พัฒน์ เพิกเฉย กรมการประกันภัยจึงส่งเอกสารหลักฐานมายังพนักงานอัยการขอให้ฟ้องเรียกเงินจำนวนดังกล่าวจาก นายศักดิ์ สิงห์พัฒน์

พนักงานอัยการสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีแพ่งเขต 1 พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า คดีดังกล่าวอยู่ในอำนาจพิจารณาของสำนักงานคดีปกครอง จึงส่งสำนวนไปให้สำนักงานคดีปกครองดำเนินการ

สำนักงานคดีปกครองเห็นว่าคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ที่สั่งให้นายศักดิ์ สิงห์พัฒน์ ชำระเงินคืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย เป็นคำสั่งทางปกครอง กรมการประกันภัยจะต้องดำเนินการบังคับ ตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ควรส่งสำนวนคืนกรมการประกันภัยดำเนินการตามกฎหมายดังกล่าว และต่อมา สำนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดชัยภูมิได้มีหนังสือที่ อส(ปท)0032/03489 ลงวันที่ 13 พฤษภาคม 2546 ถึงอธิบดีกรมการประกันภัย แจ้งการไม่รับว่าต่างและส่งเรื่องคืน

ต่อมากรมการประกันภัยได้มีหนังสือที่ พณ 0501/ปท/2754 ลงวันที่ 28 กรกฎาคม 2547 ยืนยันขอให้พนักงานอัยการดำเนินคดีแพ่งกับนายศักดิ์ สิงห์พัฒน์ โดยเห็นว่า การฟ้องคดีเรียกเงินค่าเสียหาย เบื้องต้นคืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยได้เคยมีการฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมและศาลที่รับฟ้องมาโดยตลอด อีกทั้งยังไม่เคยมีข้อโต้แย้งหรือข้อยุติโดยศาล หรือคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ดังนั้น กรมการประกันภัย จึงขอยืนยันให้ดำเนินคดีแพ่งกับ นายศักดิ์ สิงห์พัฒน์ เพื่อเรียกเงินค่าเสียหายเบื้องต้นพร้อมเงินเพิ่มรวม จำนวนทั้งสิ้น 7,916.40 บาท พร้อมดอกเบี้ยคืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดปทุมธานีต่อไป

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คำสั่งของนายทะเบียนที่เรียกเงินตามจำนวนที่กองทุนทดแทนผู้ประสบภัยได้จ่ายไปเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นคืนจากเจ้าของรถ ตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 เป็นคำสั่งทางปกครอง กรมการประกันภัยสามารถดำเนินการบังคับทางปกครองได้ตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 โดยไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาล

จึงชี้ขาดไม่รับว่าต่างฟ้องคดีนี้ให้กรรมการประกันภัยและให้คืนเรื่องแก่กรรมการประกันภัยเพื่อดำเนินการ บังคับทางปกครองต่อไป

เนื่องจากเป็นกรณีคำวินิจฉัยของอัยการสูงสุดขัดหรือแย้งกับความเห็นของส่วนราชการเจ้าของเรื่อง จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาดัดสันชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วตัดสินชี้ขาดว่า คำชี้ขาดของอัยการสูงสุดที่ไม่รับว่าต่างฟ้องคดีนี้ ให้กรรมการประกันภัยและส่งเรื่องคืนเพื่อให้ดำเนินการใช้มาตรการบังคับทางปกครอง ตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ต่อไป ชอบด้วยเหตุผลและข้อกฎหมายแล้ว

4.7 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่ง กรณี กรมส่งเสริมสหกรณ์ขอให้ฟ้องห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง กรณีผิดสัญญาจ้างขุดสระน้ำเพื่อการเกษตรขนาดเล็ก ให้ชำระค่าปรับตามสัญญา จำนวน 37,627.20 บาท

คดีนี้กรมส่งเสริมสหกรณ์ได้มีหนังสือ ค่วนมาก ที่ กษ 1101/1568 ลงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2547 ถึงอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราช ขอให้จัดพนักงานอัยการว่าต่างฟ้องห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง ผู้รับจ้าง กรณีผิดสัญญาจ้างขุดสระน้ำเพื่อการเกษตรขนาดเล็ก ให้ชำระค่าปรับส่วนที่ยังขาดอยู่ จำนวน 37,627.20 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่ากรมส่งเสริมสหกรณ์ ได้โอนเงินงบประมาณประจำปี พ.ศ. 2545 จำนวน 2,598,200 บาท ไปยังจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อให้ดำเนินการจัดจ้างงานขุดสระน้ำเพื่อการเกษตรขนาดเล็ก และก่อสร้างหอดังประปา ค.ส.ล. พร้อมเครื่องสูบน้ำ 1 เครื่อง ต่อมาวันที่ 12 ธันวาคม 2544 จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ตกลงทำสัญญาจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง ผู้รับจ้าง ดำเนินการขุดสระน้ำเพื่อการเกษตรขนาดเล็ก จำนวน 78 สระ โดยขุดในเขตพื้นที่อำเภอทุ่งใหญ่ จำนวน 57 สระ และขุดในอำเภอบางขัน จำนวน 21 สระ เป็นเงินค่าจ้างจำนวน 1,045,200 บาท ตามสัญญาเลขที่ 1/2545 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2544 โดยห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง จะต้องเริ่มทำงานก่อสร้างภายในวันที่ 17 ธันวาคม 2544 และต้องให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 31 มีนาคม 2545 (ตามสัญญาจ้างฯ ข้อ 5) หากไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามกำหนดเวลาข้างต้นและผู้ว่าจ้างใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาโดยได้แจ้งส่งหนังสือเรียกค่าปรับแล้ว ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง ผู้รับจ้าง จะต้องชำระค่าปรับรายวันจากการทำงานล่าช้าจนถึงวันบอกเลิกสัญญาด้วย(ตามสัญญาจ้างฯ ข้อ 15) และตามสัญญาจ้างฯ ข้อ 19.1 กำหนดว่า “ในกรณีที่มิข้อโต้แย้งเกิดขึ้นระหว่างคู่สัญญาเกี่ยวกับข้อกำหนดแห่งสัญญานี้หรือเกี่ยวกับการปฏิบัติตามสัญญานี้ และคู่สัญญาไม่สามารถตกลงกันได้ ให้เสนอข้อโต้แย้งหรือข้อพิพาทนั้นต่ออนุญาโตตุลาการเพื่อพิจารณาชี้ขาด” นอกจากนี้ ในการ

เข้าทำสัญญา ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง ผู้รับจ้างได้มอบหนังสือค้ำประกันของธนาคารกรุงไทย จำกัด สาขานครศรีธรรมราช เลขที่ 5-221220 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2544 เป็นเงิน 52,260 บาท ไว้เป็นหลักประกัน การปฏิบัติตามสัญญาด้วย

หลังจากทำสัญญาจ้างแล้ว ปรากฏว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง มิได้ลงมือทำงาน ขุดสระน้ำดังกล่าวภายในวันที่ 17 ธันวาคม 2544 ตามที่กำหนดไว้ในสัญญาแต่ประการใด และจนกระทั่ง ถึงวันที่ 26 มีนาคม 2545 ซึ่งใกล้จะครบกำหนดเวลาทำงานให้แล้วเสร็จตามสัญญาจ้าง ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง ก็ยังไม่เข้าทำงาน ในเบื้องต้นนางนิยม กล่อมวิเศษ ประธานกรรมการตรวจการจ้างได้มี หนังสือเร่งรัดงานไปยังผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง ให้ดำเนินการขุดสระน้ำให้แก่สมาชิก สหกรณ์ให้แล้วเสร็จตามที่กำหนดในสัญญา แต่ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง ก็ยังมิได้ลงมือดำเนินการ ขุดสระน้ำจนล่วงเลยกำหนดเวลาในสัญญาแล้ว โดยจังหวัดนครศรีธรรมราชได้เคยมีหนังสือถึงห้างหุ้นส่วน จำกัด เกศศิริก่อสร้าง เร่งรัดให้เข้าทำงานให้แล้วเสร็จมิฉะนั้นจะใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาและขอสงวนสิทธิที่จะ เรียกค่าปรับในการส่งมอบงานล่าช้ากว่ากำหนดตามสัญญาแล้ว ซึ่งหลังจากนั้น ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง ได้เสนอแผนการปฏิบัติงานฉบับปรับปรุงยืนยันจะทำงานให้แล้วเสร็จภายในเดือนมิถุนายน 2545 แต่ปรากฏว่า เมื่อล่วงพ้นเดือนมิถุนายน 2545 สามารถขุดได้เพียง 2 สระ เท่านั้น คณะกรรมการตรวจการจ้างได้ดำเนินการ ตรวจสอบการปฏิบัติงานของห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง ครั้งหลังสุด เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2545 แล้วพบว่า ผู้รับจ้างมิได้ดำเนินการต่อแต่อย่างใด จึงเสนอความเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราชว่าควรบอกเลิก สัญญาจ้าง ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราชเห็นชอบด้วย และได้มีหนังสือจังหวัดนครศรีธรรมราช ค่วนที่สุด ที่ นส 0013/17158 ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2545 ถึงผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง แจ้งใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา ธิบทหลักประกันสัญญา และเรียกให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง รับผิดชอบในค่าเสียหาย ซึ่งเกินกว่าหลักประกันการปฏิบัติงาน และค่าเสียหายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรวมทั้งค่าใช้จ่าย ที่เพิ่มขึ้นในการทำงานต่อให้แล้วเสร็จ โดยจะแจ้งให้ทราบภายหลัง และต่อมา จังหวัดนครศรีธรรมราช จึงได้มีหนังสือจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ นส 0013/23355 ลงวันที่ 11 กันยายน 2545 ถึงหุ้นส่วนผู้จัดการ ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง แจ้งให้นำค่าปรับเนื่องจากไม่ทำงานให้แล้วเสร็จตามที่กำหนดในสัญญา เป็นเงิน 89,887.20 บาท มาชำระภายใน 30 วัน ในขณะที่เดียวกันยังได้มีหนังสือจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ นส 0013/23356 ลงวันที่ 11 กันยายน 2545 ถึงผู้จัดการธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช เพื่อให้ธนาคารผู้ค้ำประกันชำระเงินหลักประกันสัญญา จำนวน 52,260 บาท ภายใน 30 วัน และในเวลาต่อมา จังหวัดนครศรีธรรมราชได้รับชำระเงินตามวงเงินค้ำประกัน จำนวน 52,260 บาท แล้ว คงเหลือจำนวนเงิน ค่าปรับค้างชำระหลังหักวงเงินค้ำประกัน ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง จะต้องชำระอีกจำนวน 37,627.20 บาท แต่ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง ยังคงเพิกเฉยไม่ส่งชำระหนี้ค่าปรับส่วนที่ยังคงค้าง ชำระดังกล่าว อธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์จึงได้มีหนังสือ ค่วนมาก ที่ กษ 1101/1568 ลงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2547

ถึงอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราช ขอให้จัดพนักงานอัยการฟ้องคดีเรียกเงิน จำนวน 37,627.20 บาท จากห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง แทนกรมส่งเสริมสหกรณ์ดังกล่าวข้างต้น

อัยการจังหวัดประจำศาลแขวงนครศรีธรรมราชพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามข้อ 19.1 ของสัญญาจ้าง กำหนดให้ระงับข้อพิพาทระหว่างกันโดยอนุญาโตตุลาการ จึงยังไม่ก่อให้เกิดอำนาจฟ้องคดีต่อศาลได้ และเสนอความเห็นต่ออธิบดีอัยการเขต 8 ว่า ควรมีคำสั่งไม่รับว่าต่างฟ้องคดีให้แก่กรมส่งเสริมสหกรณ์ และควรแจ้งฐานะคดี ส่งเรื่องขึ้นไปเพื่อเสนอข้อพิพาทให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดต่อไป ซึ่งอธิบดีอัยการเขต 8 เห็นชอบด้วย จึงได้มีหนังสือ ที่ อส (นศ) 0033/4458 ลงวันที่ 8 มิถุนายน 2547 ถึงอธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์ แจ้งฐานะคดีว่าสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาทางปกครอง และการที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง เพิกเฉย ไม่ส่งชำระค่าปรับ ส่วนที่ยังคงค้างชำระ จำนวน 37,627.20 บาท ให้เสร็จสิ้น เป็นข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้นระหว่าง คู่สัญญาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามสัญญาและคู่สัญญาไม่สามารถตกลงกันได้ คู่สัญญาจึงต้องเสนอข้อโต้แย้ง หรือข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการเพื่อพิจารณาชี้ขาด ตามสัญญาข้อ 19 ก่อน หากอนุญาโตตุลาการ ไม่อาจยุติปัญหาข้อพิพาทได้ กรมส่งเสริมสหกรณ์ ต้องไปดำเนินคดียังศาลปกครองต่อไป สำนักงานอัยการ ประจำศาลแขวงนครศรีธรรมราชไม่มีอำนาจดำเนินคดีให้ได้ จึงมีคำสั่งไม่รับว่าต่างฟ้องคดีให้

ต่อมาอธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์ได้มีหนังสือกรมส่งเสริมสหกรณ์ ค่วนที่สุด ที่ กษ 1101/6577 ลงวันที่ 1 กรกฎาคม 2547 ถึงอัยการสูงสุด ยืนยันขอให้ดำเนินคดีต่อไป โดยอ้างว่าเมื่อกรมส่งเสริมสหกรณ์ ได้บอกเลิกสัญญากับห้างหุ้นส่วนจำกัดเกศศิริก่อสร้างไปโดยชอบแล้ว สัญญาดังกล่าวย่อมสิ้นผลไม่อาจ บังคับได้อีกต่อไป มูลคดีนี้มีได้เกิดกรณีพิพาทหรือข้อโต้แย้งใดอันเป็นสาระสำคัญในข้อสัญญา อันจำเป็นต้องเสนอข้อพิพาทหรือข้อโต้แย้งให้อนุญาโตตุลาการพิจารณาชี้ขาด จึงมีต้องด้วยมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2530 กรณีดังกล่าวข้างต้นจึงต้องดำเนินการตามข้อกำหนด แห่งสัญญาและตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 386 , 391 , 194 , 213 กรมส่งเสริมสหกรณ์มี อำนาจฟ้องคดีแพ่งบังคับให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกศศิริก่อสร้าง และผู้ค้าประกันรับผิดชำระค่าเสียหาย ตามสัญญาได้ จึงขอให้พนักงานอัยการดำเนินการฟ้องคดีแพ่งแทนกรมส่งเสริมสหกรณ์

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 14 บัญญัติว่า “ในกรณีที่คู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งฟ้องคดีเกี่ยวกับข้อพิพาทตามสัญญาอนุญาโตตุลาการโดยมิได้ เสนอข้อพิพาทนั้นต่ออนุญาโตตุลาการตามสัญญา คู่สัญญาฝ่ายที่ถูกฟ้องอาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจ ไม่ช้ากว่าวันขึ้นคำให้การหรือภายในระยะเวลาที่มีสิทธิยื่นคำให้การตามกฎหมายให้มีคำสั่งจำหน่ายคดี เพื่อให้คู่สัญญาดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการ และเมื่อศาลทำการไต่สวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุที่ทำให้สัญญานั้น เป็นโมฆะ หรือมีเหตุที่ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญานั้นได้ ก็ให้มีคำสั่งจำหน่ายคดีนั้นเสีย” ประกอบกับได้มีคำพิพากษาฎีกาหลายฉบับวินิจฉัยว่ากรณีที่มีข้อตกลงในสัญญาว่าหากมีกรณีพิพาท อันเกิดจากการปฏิบัติงานตามสัญญา ให้มีการชี้ขาดโดยอนุญาโตตุลาการ โจทก์จะต้องปฏิบัติตามสัญญาดังกล่าว หากฟ้องคดีโดยมิได้เสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการก่อนโจทก์ย่อมไม่มีอำนาจฟ้อง (คำพิพากษาฎีกาที่

9325/2539, 3185/2541, 7926/2542, 147/2543, 958/2544) ข้อเท็จจริงปรากฏว่ากรมส่งเสริมสหกรณ์ยังมีได้ปฏิบัติตามสัญญาจ้างข้อ 19.1 ฉะนั้น หากกรมส่งเสริมสหกรณ์ฟ้องคดีต่อศาล ห้างหุ้นส่วนจำกัดเกษตรศิริก่อสร้าง อาจยื่นคำร้องขอให้ศาลจำหน่ายคดีเพื่อให้คู่สัญญาดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการก่อนตามสัญญาจ้างข้อ 19.1 จึงชี้ขาดไม่รับว่าต่างให้กรมส่งเสริมสหกรณ์ จนกว่ากรมส่งเสริมสหกรณ์จะได้ดำเนินการระงับข้อพิพาททางอนุญาโตตุลาการตามสัญญาข้อ 19.1 เสียก่อน

เนื่องจากเป็นกรณีคำวินิจฉัยของอัยการสูงสุดขัดหรือแย้งกับความเห็นของส่วนราชการเจ้าของเรื่อง จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาตัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วตัดสินชี้ขาดว่า คำชี้ขาดของอัยการสูงสุดที่ไม่รับว่าต่างฟ้องคดีนี้ให้กรมส่งเสริมสหกรณ์ เนื่องจากจะต้องดำเนินการระงับข้อพิพาททางอนุญาโตตุลาการตามข้อตกลงในสัญญาก่อน ขอบด้วยเหตุผลและข้อกฎหมายแล้ว

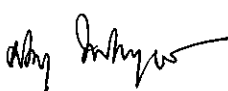
ระเบียบวาระที่ 5 เรื่องอื่น ๆ (ถ้ามี)

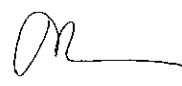
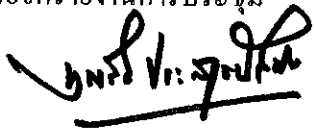
1. ที่ประชุมได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นว่าควรกำหนดอักษรย่อของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เรียกได้ง่ายขึ้น ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติให้ใช้อักษรย่อว่า “กยพ.”

2. ประธานกรรมการฯ กำหนดให้มีการประชุมครั้งที่ 11/2547 ในวันพฤหัสบดีที่ 2 ธันวาคม 2547 เวลา 13.30 น. ณ ห้องประชุมชั้น 28 กระทรวงยุติธรรม

ปิดประชุมเวลา 17.00 น.

(นายธีระวุฒิ พรหมหันท์)
ผู้ช่วยผู้อำนวยการประชุม

(นางศรีนิตา พรหมหิตาธร)
ผู้จัดรายการประชุม

(นายนิติ สุขเจริญ)
ผู้ช่วยจกรายงานการประชุม

(นายทองชัย ประสารนวันนิช)
ผู้ตรวจรายการประชุม

รายงานการประชุม
คณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ครั้งที่ 11 / 2547
วันศุกร์ที่ 3 ธันวาคม 2547
เวลา 13.30 น.
ณ ห้องประชุมชั้น 28 กระทรวงยุติธรรม ถนนแจ้งวัฒนะ

.....

กรรมการผู้มาประชุม

1. นายพงศ์เทพ เทพกาญจนา	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม	ประธานกรรมการ
2. นางสาวอัมพวัน ฉันทาภิรมย์สุข	แทนปลัดกระทรวงการคลัง	กรรมการ
3. นางสาวรินวดี สุวรรณมงคล	แทนปลัดกระทรวงยุติธรรม	กรรมการ
4. นายสาธิต อนันตสมบูรณ์	แทนเลขาธิการคณะรัฐมนตรี	กรรมการ
5. นายสุรชัย จามจิตต์เอื้อ	แทนเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา	กรรมการ
6. นายทวีศักดิ์ วรพิวุฒิ	แทนอัยการสูงสุด	กรรมการและเลขานุการ
7. นายวิษณุ หล่อตระกูล	อธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด	ผู้ช่วยเลขานุการ
8. นางศรีนิดา พรหมพิตร	อัยการพิเศษฝ่ายการยุติในการดำเนินคดีแพ่งฯ	ผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

1. นายทรงชัย ประสารนันท์	รองอธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด
2. นายปิยะนันท์ พันธุ์ชนะวาณิช	ผู้ช่วยเลขานุการรองอัยการสูงสุด
3. นายนิติ สุขเจริญ	อัยการจังหวัดประจักษ์ศิลปาคม
4. นายนิรุจน์ มณีพันธ์	รองเลขานุการอัยการสูงสุด
5. นายมนูญ จรุงพร	อัยการอาวุโส
6. นายประวิทย์ พิพัฒน์กุลสวัสดิ์	อัยการอาวุโส
7. นายอภิชาติ อาสภวิริยะ	อัยการอาวุโส

8. นายนิติ	เมฆสวรรค์	อัยการอาวุโส
9. นายศรัทธ	มุสิกธรรม	อัยการอาวุโส
10. นายประนาม	เพชรภาพ	อัยการอาวุโส
11. นายสมเพาะ	บุญสวัสดิ์	อัยการอาวุโส
12. นางวิไล	แสงแก้วสุก	เจ้าพนักงานธุรการ 5
13. นายธีระวุฒิ	พราหมพันธ์	นิติกร 3
14. นายสุปรีดา	ชื่นชม	นิติกร 3
15. นางสาวมณฑยา	โคสุวรรณ	นิติกร 3
16. นางสาวเฉลิมขวัญ	แสงสว่าง	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 2
17. นางสาวมาลี	กระแสนินทร์	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 1

เปิดประชุม เวลา 13.30 น.

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานกรรมการฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบ

1. ประธานกรรมการฯ แจ้งให้ทราบถึงเหตุผลที่ต้องเลื่อนการประชุมจากที่นัดไว้เดิม วันที่ 2 ธันวาคม 2547 เวลา 13.30 น. มาเป็นวันนี้ว่าเป็นเพราะประธานกรรมการฯ ดิฉันการสำคัญ ในวันเวลาดังกล่าว

2. ประธานกรรมการฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่านายวิวุฒิ หล่อตระกูล ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด จึงได้มาปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการฯ แทนนายบรม ศรีสุข อธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุดคนเดิม ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งอื่น

ระเบียบวาระที่ 2 รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ 10/2547

- ที่ประชุมพิจารณาแล้ว มีมติรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ 10/2547 โดยไม่มีการแก้ไข

ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องสืบเนื่อง

3.1 เรื่องข้อพิพาทระหว่างกรมธนารักษ์ (การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย) กับ กรุงเทพมหานคร กรณี การประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน บริเวณสนามบินดอนเมือง ปี 2538 ถึงปี 2546-

คดีนี้ กรมธนารักษ์ได้มีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ กค 0419/2350 ลงวันที่ 15 ตุลาคม 2542 , ที่ กค 0419/231 ลงวันที่ 20 มกราคม 2543 , ที่ กค 0419/2062 ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2543 , ที่ กค 0419/1532 ลงวันที่ 8 มิถุนายน 2544 , ที่ กค 0419/458 ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2545 , ที่ กค 0313/2804 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2546 และการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย ได้มีหนังสือ ที่ ทอท. 3801/2542 ลงวันที่ 29 กรกฎาคม 2542 ถึงอัยการสูงสุด ขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี

เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรมกรุงเทพมหานครได้แจ้งคำชี้ขาดการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน บริเวณสนามบินดอนเมือง ปี 2538 ถึงปี 2546 รวมเป็นเงินจำนวน 3,160,762,542.28 บาท แต่กรมธนารักษ์ และการทำอากาศยานแห่งประเทศไทยไม่เห็นด้วย

ข้อเท็จจริงได้ความว่ากรมธนารักษ์เป็นเจ้าของที่ราชพัสดุ ซึ่งเป็นที่ตั้งของสนามบินดอนเมืองและ เป็นเจ้าของอาคารต่าง ๆ ในบริเวณสนามบินดังกล่าว กรมธนารักษ์ได้ให้การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย (ทอท.) ซึ่งดำเนินการกิจการสนามบินดอนเมือง เป็นผู้ชำระภาษีโรงเรือนและที่ดินสำหรับโรงเรือนและอาคาร ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้แทนกรมธนารักษ์

1. อาคาร ส่วน หรือพื้นที่ที่ ทอท. ใช้ประโยชน์เอง

2. อาคาร ส่วน หรือพื้นที่ที่ ทอท. ให้ผู้ประกอบการเช่าดำเนินการกิจการเชิงพาณิชย์ซึ่งได้มีการ

การแบ่งการเช่าใช้พื้นที่ออกเป็น 2 ส่วนคือ

2.1 ส่วนที่ให้ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) (กบท.) เช่า

2.2 ส่วนที่ให้ผู้ประกอบการเช่าขายสินค้าหรือบริการหารายได้

สำหรับอาคารส่วนหรือพื้นที่ที่ ทอท. ให้บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) และ ผู้ประกอบการรายต่าง ๆ เช่าดำเนินการกิจการเชิงพาณิชย์นั้น ทอท. ได้มีการทำสัญญาเช่ากับผู้เช่าทุกรายไว้เป็นหลักฐาน โดย ทอท. ได้รับค่าเช่าและเงินผลประโยชน์ตอบแทนนอกเหนือจากค่าเช่าในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

1. ค่าธรรมเนียมการทำสัญญาเช่า จะเรียกเก็บเมื่อมีการทำสัญญาแต่ละครั้ง หรือเมื่อมีการ แก้ไขเปลี่ยนแปลงสัญญาเช่า

2. ค่าเช่าตามสัญญาซึ่งจะกำหนดจำนวนหรืออัตราค่าเช่าต่อตารางเมตรไว้ชัดเจนในสัญญา

3. ค่าตอบแทนจากการได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการในที่เช่า คิดในอัตราร้อยละของยอดขาย ที่ผู้ประกอบการได้รับในแต่ละเดือน แต่ต้องไม่ต่ำกว่าจำนวนที่กำหนดไว้

4. ค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินที่ผู้เช่าจะต้องชำระแทนผู้ให้เช่า

5. ค่าเบี้ยประกันอัคคีภัยที่ผู้เช่าชำระเฉพาะพื้นที่ที่เช่า โดย ทอท. ได้ทำประกันอัคคีภัยไว้และ เฉลี่ยค่าประกันอัคคีภัยให้ผู้เช่าพื้นที่ชำระค่าประกันอัคคีภัยของพื้นที่ที่เช่า

ในการยื่นแบบแจ้งรายการเพื่อเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน (แบบ ภ.ร.ด. 2) กรมธนารักษ์ในฐานะ ผู้รับประเมินได้เป็นผู้ยื่นแบบแจ้งรายการเพื่อเสียภาษีฯ โดยสำแดงรายการเฉพาะในส่วนที่เป็นค่าเช่าของ แต่ละปี ไม่ได้นำค่าทำสัญญา ค่าเปลี่ยนแปลงแก้ไขสัญญา ค่าผลประโยชน์ตอบแทนจากการได้รับ อนุญาตให้ประกอบกิจการในสถานที่เช่า ค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินที่ผู้เช่าชำระแทน ทอท. และค่าประกันอัคคีภัย ตามสัญญามารวมคำนวณเป็นค่ารายปีด้วย ดังนั้น ในการประเมินค่ารายปีของปี 2535 ถึง 2537 กรุงเทพมหานคร โดยสำนักงานเขตดอนเมือง ซึ่งในขณะนั้นยังไม่ทราบถึงรายได้ของ ทอท. ตามสัญญาเช่าที่ ทอท. ทำกับผู้ประกอบการ จึงถือเอาค่ารายปีเฉพาะค่าเช่าที่ปรากฏในแบบ ภ.ร.ด. 2 มาคำนวณเป็น ค่าภาษีดังนี้

คำรายปี/บาท	คำภาษี/บาท
ปี 2535 ถึง 2537 ปีละ 542,303,089.12	67,787,886.14

ต่อมา ในปี 2538 กรุงเทพมหานคร โดยสำนักงานเขตดอนเมืองได้ตรวจพบว่ามีการทำสัญญาเช่าระหว่าง ทอท. กับผู้ประกอบการ โดย ทอท. ได้รับเงินผลประโยชน์อื่นที่ผู้เช่าของ ทอท. ต้องชำระ เนื่องจากการเช่าโรงเรือน อาคาร หรือพื้นที่ เพื่อให้ได้ทรัพย์สินที่เช่ามาครอบครอง เหตุนี้คำตอบแทนทั้งหมดที่ ทอท. ได้รับ ต้องนำมารวมคำนวณเป็นคำรายปีในการประเมินเรียกเก็บค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินด้วย ดังนั้น นับแต่ปี พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา กรุงเทพมหานครโดยสำนักงานเขตดอนเมือง จึงได้นำเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทน ทั้งหมดที่ ทอท. ได้รับมารวมเป็นคำรายปีเพื่อใช้เป็นฐานในการคำนวณค่าภาษีโรงเรือนและที่ดิน และนอกจากนี้ ได้ทำการประเมินค่าภาษีของปี 2535 ถึง 2537 เพิ่มเติมบางส่วน สรุปการประเมินสำหรับปี 2538 ถึง 2544 ตามที่ แจ้งให้กรมธนารักษ์ชำระ ได้ดังนี้

ปี		คำรายปี/บาท	คำภาษี/บาท
2537	1. พื้นที่ส่วนที่ใช้เอง	121,305,315.04	16,163,164.38
	2. พื้นที่ส่วนที่ให้เช่า	420,997,774.08	52,624,721.76
	รวม	<u>542,303,089.12</u>	<u>67,787,886.14</u>
2538	1. พื้นที่ส่วนที่ใช้เอง	133,680,625.04	16,710,078.13
	2. พื้นที่ส่วนที่ให้เช่า		
	- ไม่มีคำตอบแทน	304,489,746.16	38,016,218.27
	- มีคำตอบแทน	1,437,414,395.09	179,676,799.51
	รวม (สูงขึ้น 246 %)	<u>1,875,584,766.29</u>	<u>234,448,095.91</u>
2539	1. พื้นที่ส่วนที่ใช้เอง	133,680,625.04	16,710,078.13
	2. พื้นที่ส่วนที่ให้เช่า		
	- ไม่มีคำตอบแทน	199,820,388.60	24,977,606.95
	- มีคำตอบแทน	1,713,472,882.24	214,184,110.28
	รวม	<u>2,046,478,977.84</u>	<u>255,809,872.23</u>
2540	1. พื้นที่ส่วนที่ใช้เอง	165,725,460.00	20,715,682.50
	2. พื้นที่ส่วนที่ให้เช่า		
	- ไม่มีคำตอบแทน	328,497,456.08	41,062,182.01
	- มีคำตอบแทน	1,991,617,089.55	248,952,136.28
	รวม	<u>2,485,840,005.63</u>	<u>310,730,000.79</u>

ปี		ค่ารายปี/บาท	ค่าภาษี/บาท
2541	1. พื้นที่ส่วนที่ใช้เอง	169,438,830.00	21,179,853.75
	2. พื้นที่ส่วนที่ให้เช่า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	442,302,381.84	55,287,797.73
	- มีค่าตอบแทน	2,414,467,415.59	301,808,426.96
	รวม	<u>3,026,208,672.43</u>	<u>378,276,078.44</u>
2542	1. พื้นที่ส่วนที่ใช้เอง	188,066,040.00	23,508,255.00
	2. พื้นที่ส่วนที่ให้เช่า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	404,779,926.34	50,597,490.75
	- มีค่าตอบแทน	1,888,467,319.50	236,058,414.98
	3. พื้นที่ส่วนที่ให้ กบท. เข้า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	453,058,650.72	56,632,331.34
	- มีค่าตอบแทน	153,640,052.39	19,205,006.61
	รวม	<u>3,088,011,988.95</u>	<u>386,001,498.68</u>
2543	1. พื้นที่ส่วนที่ใช้เอง	194,724,900.00	24,340,612.50
	2. พื้นที่ส่วนที่ให้เช่า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	401,393,860.00	50,174,232.50
	- มีค่าตอบแทน	1,916,626,183.27	239,578,272.93
	3. พื้นที่ส่วนที่ให้ กบท. เข้า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	464,378,114.36	58,047,264.36
	- มีค่าตอบแทน	157,264,997.72	19,658,124.72
	รวม	<u>3,134,388,055.35</u>	<u>391,798,507.01</u>
2544	1. พื้นที่ส่วนที่ใช้เอง	223,696,800.00	27,962,100.00
	2. พื้นที่ส่วนที่ให้เช่า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	410,482,161.36	21,310,270.17
	- มีค่าตอบแทน	1,935,372,405.45	241,921,550.70
	3. พื้นที่ส่วนให้ กบท. เข้า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	466,429,360.68	58,303,670.14
	- มีค่าตอบแทน	157,700,541.59	19,712,567.70
	รวม	<u>3,193,681,269.08</u>	<u>399,210,158.71</u>

รายละเอียดปรากฏตามใบแจ้งรายการประเมินและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

เมื่อกรมธนารักษ์ได้รับแจ้งการประเมินค่ารายปีและค่าภาษีจากกรุงเทพมหานคร จึงได้แจ้งให้ ทอท. ชำระค่าภาษี แต่ ทอท. ไม่เห็นด้วยกับการประเมินค่ารายปีของกรุงเทพมหานคร จึงได้ยื่นอุทธรณ์การประเมินค่ารายปีในส่วนพื้นที่ที่ให้ผู้ประกอบการเช่า และพื้นที่ที่บริษัท การบินไทย จำกัด (บกท.) เช่า เฉพาะในส่วนเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนตั้งแต่ปี 2538 ถึงปี 2544 โดยให้เหตุผลว่า ค่ารายปีตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534 มาตรา 8 หมายความว่าจำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เช่าได้ในปีหนึ่ง ๆ และในกรณีที่ทรัพย์สินนั้นให้เช่าให้ถือว่าค่าเช่านั้นคือค่ารายปี และค่าเช่าที่ ทอท. กำหนดเป็นอัตราที่เหมาะสม และเป็นค่าเช่าที่สูงกว่าอัตราค่าเช่าพื้นที่โดยทั่วไป เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเช่าพื้นที่เพื่อประกอบธุรกิจของเอกชน ในลักษณะพื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และประเภทธุรกิจที่ใกล้เคียงกัน และกรณีของ ทอท. เป็นการหารายได้จากกิจกรรมเชิงพาณิชย์นอกเหนือจากรายได้ที่เกี่ยวข้องกับการบิน ผู้ที่เข้ามาประกอบกิจการในพื้นที่ที่เช่าจะแบ่งรายได้หรือผลกำไรส่วนหนึ่งให้ ทอท. ในรูปแบบแบ่งเงินผลประโยชน์เพื่อชดเชยกับการที่ ทอท. มิได้ดำเนินการโดยตนเอง การที่กรุงเทพมหานครได้นำเอาเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ประกอบการชำระให้ ทอท. มารวมเป็นค่ารายปี จึงไม่ถูกต้องและไม่เป็นธรรมแก่ ทอท. เพราะค่าผลประโยชน์ตอบแทนไม่ใช่ค่าเช่า

ในส่วนของกรุงเทพมหานครนั้น เห็นว่าการกำหนดค่ารายปีโดยประเมินจากรายการต่าง ๆ อันได้แก่ ค่าเช่าตามสัญญาซึ่งกำหนดในสัญญาเช่าชัดเจนแน่นอน ค่าธรรมเนียมการทำสัญญาหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขสัญญา ค่าภาษีโรงเรือนที่ผู้เช่าจ่ายแทนผู้ให้เช่า ซึ่งในทางปฏิบัติ ทอท. จะเรียกเก็บจากผู้เช่าเป็นรายเดือนพร้อมค่าเช่า ค่าเบี้ยประกันอัคคีภัยที่ทาง ทอท. ได้ทำประกันอัคคีภัยไว้ทั้งหมด สำหรับพื้นที่ที่ประกอบธุรกิจและมีรายได้ โดย ทอท. จะเฉลี่ยค่าประกันอัคคีภัยให้ผู้เช่าพื้นที่จ่ายค่าประกันจำนวนตามพื้นที่ที่เช่า หรือตามที่ระบุไว้ในสัญญา และค่าตอบแทนผลประโยชน์จากการได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการในที่เช่าหรือได้รับสิทธิให้ดำเนินกิจการตามสัญญา โดยกำหนดค่าตอบแทนที่แน่นอน หรือส่วนแบ่งจากร้อยละของยอดขายหรือกำไรสุทธิตามแต่สัญญาจะกำหนดไว้ ซึ่งจะมีอัตราขั้นต่ำกำหนดไว้ชัดเจน ดังนั้นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครจึงได้ชี้ขาดยกอุทธรณ์ทุกปีภาษีที่อุทธรณ์มา

นอกเหนือจากการอุทธรณ์แล้ว เมื่อปี 2539 และ 2541 กระทรวงคมนาคมต้นสังกัดของ ทอท. ได้มีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ คค 0206/6802 ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2539 ที่ คค 0206/4705 ลงวันที่ 13 พฤษภาคม 2540 และค่วนที่สุด ที่ คค 0206/5670 ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2541 ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ขอให้นำเรื่องการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินของ ทอท. ปี 2535 ถึง 2537 บางส่วน และปี 2538 – 2540, เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาลดหย่อนค่ารายปีและค่าภาษีโรงเรือนฯ ที่กรุงเทพมหานครประเมิน เฉพาะโรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นส่วนที่ ทอท. ให้เช่า เนื่องจากสูงเกินสมควรและไม่เป็นธรรมแก่ ทอท. กล่าวคือประเมินเป็นจำนวนเงิน 234,448,095.91 บาท สูงกว่าค่าภาษี ปี 2537 เป็นเงินถึง 166,660,109.77 บาท หรือเพิ่มขึ้น 246% (ปี 2537 เรียกเก็บ 67,787,886.14 บาท) ซึ่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 มาตรา 31 วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534 ได้กำหนด

อำนาจหน้าที่ของคณะรัฐมนตรีที่จะพิจารณาให้ลดหย่อนค่ารายปีได้ในฐานะที่ ทอท. เป็นรัฐวิสาหกิจและเป็น ผู้มีส่วนได้เสียในการชำระค่าภาษีโรงเรือนและที่ดิน สรุปประเด็นที่ขอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณารวม 2 ประเด็น คือ

1. ลดหย่อนค่ารายปีให้แก่ ทอท. โดยขอให้พิจารณาประเมินเพิ่มค่ารายปี ซึ่งคำนวณ จากฐานค่าเช่าเท่านั้น ด้วยการเทียบเคียงกับอัตราเงินเฟ้อของแต่ละปี แต่ไม่เกิน 10% อันเป็นอัตราสูงสุดที่ ทอท. พองจะได้รับ

2. ยกเว้นการเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากเงินผลประโยชน์ตอบแทนเฉพาะส่วนที่ กรุงเทพมหานครถือว่าเป็นค่าเช่า และให้ประเมินเรียกเก็บภาษีโรงเรือนจากเงินผลประโยชน์ตอบแทนใน ส่วนดังกล่าว

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ส่งเรื่องให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงการคลัง และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พิจารณาให้ความเห็น ซึ่งหน่วยงานเหล่านี้ได้ให้ ความเห็นดังนี้

กระทรวงมหาดไทยมีความเห็นว่า กรุงเทพมหานครมีอำนาจตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือน และที่ดิน พ.ศ. 2475 มาตรา 8 วรรคสาม โดยอาจนำเอาผลประโยชน์ตอบแทนเฉพาะส่วนที่ถือเป็นค่าเช่า มารวมกับค่าเช่าพื้นที่เพื่อประเมินค่ารายปีได้

กระทรวงการคลังมีความเห็นว่า ในการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม กรมสรรพากรจัดเก็บจากการ ให้บริการ เมื่อ ทอท. มีรายรับจากการให้ผู้เช่าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ที่เช่า เช่าลักษณะเป็นการให้บริการ ทอท. จึงมีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ส่วนการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินเป็นภาษีส่วนท้องถิ่นที่เก็บจากบุคคล ผู้เป็นเจ้าของโรงเรือนและที่ดิน ซึ่งกรณีนี้กรุงเทพมหานครเป็นผู้ดำเนินการจัดเก็บจาก ทอท.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ให้ความเห็นว่า เงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนที่ ผู้ประกอบการจ่ายให้แก่ ทอท. เป็นส่วนแบ่งของรายได้ที่เกิดขึ้นจากการได้ใช้ประโยชน์ในพื้นที่ที่ ทอท. ให้เช่า เพื่อประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตจาก ทอท. และเป็นเงินที่ผู้ประกอบการต้องจ่ายให้แก่ ทอท. ตลอดระยะเวลา ที่ได้รับอนุญาต ไม่ว่าการประกอบกิจการนั้นจะมีกำไรหรือไม่ก็ตาม เงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนในกรณีนี้ จึงมิใช่ ส่วนแบ่งของรายได้ที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตเพียงอย่างเดียว แต่มีบางส่วนที่มีลักษณะ เป็นค่าเช่ารวมอยู่ด้วย เมื่อกรุงเทพมหานครเห็นว่าค่าเช่าพื้นที่ที่ ทอท. เรียกเก็บจากผู้ประกอบการมีจำนวน น้อยเกินไปเมื่อเทียบกับผลประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับจากการประกอบกิจการในพื้นที่ที่ ทอท. ให้เช่าแล้ว กรุงเทพมหานครก็มีอำนาจที่จะใช้วิธีประเมินค่ารายปีของพื้นที่ที่ ทอท. ให้เช่าโดยอาจนำเงินค่าผลประโยชน์ ตอบแทนที่ผู้ประกอบการจ่ายให้แก่ ทอท. เฉพาะส่วนที่ถือว่าเป็นค่าเช่ามารวมกับค่าเช่าพื้นที่เพื่อประเมิน เป็นค่ารายปีสำหรับใช้เป็นฐานในการคำนวณภาษีโรงเรือนและที่ดิน ที่ ทอท. ต้องชำระได้

ต่อมาเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ค่วนที่สุด ที่ นร 0205/8867 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2543 แจ้งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมเพื่อให้ ทอท. ส่งข้อพิพาทนี้ไปให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

จากการสอบถ้อยคำของคู่กรณีเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2543 ผู้แทนฝ่าย ทอท. และผู้แทนฝ่าย กรุงเทพมหานคร ได้ให้ถ้อยคำต่อพนักงานอัยการว่าในการประเมินค่ารายปีของกรุงเทพมหานครดังกล่าว ทอท. คิดใจได้แก่การประเมินค่ารายปี ซึ่ง ทอท. ได้ยื่นอุทธรณ์การประเมินต่อกรุงเทพมหานครไปแล้ว และกรุงเทพมหานครได้ยกอุทธรณ์ทั้งหมดนั้น ดังนั้นในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทอท. ประสงค์ขอให้พิจารณาและวินิจฉัยเฉพาะประเด็นการนำค่าผลประโยชน์ตอบแทนมารวมเป็นค่ารายปีเพียงประเด็นเดียวเท่านั้น

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว มีความเห็นเช่นเดียวกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า เงินผลประโยชน์ตอบแทนที่ ทอท. ได้รับจากผู้ประกอบการมิใช่เป็นส่วนแบ่งของรายได้ที่เกิดจากการประกอบการที่ได้รับอนุญาตแต่เพียงอย่างเดียว แต่มีบางส่วนที่เป็นค่าเช่ารวมอยู่ด้วย ด้วยเหตุนี้ กรุงเทพมหานครจึงมีอำนาจตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534 ประเมินค่ารายปีจากเงินผลประโยชน์ตอบแทนที่ ทอท. ได้รับจากผู้ประกอบการเฉพาะส่วนที่เป็นค่าเช่าได้ แต่ในการประเมินค่ารายปีสำหรับใช้เป็นฐานในการคำนวณภาษี กรุงเทพมหานครได้นำเอาเงินผลประโยชน์ตอบแทนทั้งหมด ที่ ทอท. ได้รับจากผู้ประกอบการมารวมกับ ค่าเช่าพื้นที่ประเมินเป็นค่ารายปี จึงไม่ถูกต้องและไม่เป็นธรรมแก่ ทอท. จึงวินิจฉัยว่าให้แจ้งให้กรุงเทพมหานคร การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย และกรมธนารักษ์นำเรื่องนี้ไปร่วมกันพิจารณาอีกครั้งหนึ่งเพื่อกำหนดว่า เงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ประกอบการจ่ายให้แก่ ทอท. เฉพาะส่วนที่ถือว่าเป็นค่าเช่านั้นเป็นจำนวนเท่าใด โดยให้แจ้งผลการพิจารณาให้สำนักงานอัยการสูงสุดทราบ และหากคู่กรณีตกลงกันไม่ได้ สำนักงานอัยการสูงสุด จะได้พิจารณาตามที่เห็นสมควร เพื่อนำเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งฯ ต่อไป แต่ปรากฏว่าคู่กรณีทั้งสามไม่สามารถทำความตกลงกันได้ โดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้มีหนังสือ ที่ กท 7000/664 ลงวันที่ 25 พฤศจิกายน 2545 แจ้งว่ากรุงเทพมหานครมีหน้าที่จัดเก็บภาษีตามกฎหมาย เพื่อนำเงินภาษิดังกล่าวไปใช้ในการพัฒนาท้องถิ่น เมื่อกรุงเทพมหานครได้แจ้งคำชี้ขาดการประเมินภาษีโรงเรือน และที่ดินประจำปี 2540 - 2544 ไปแล้ว จึงไม่มีอำนาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงหรือกำหนดค่ารายปีใหม่ ส่วนกรมธนารักษ์มีหนังสือที่ กค 0313/694 ลงวันที่ 17 มีนาคม 2546 แจ้งว่า กรมธนารักษ์ ทอท. และ กรุงเทพมหานครได้ร่วมกันพิจารณาในเรื่องดังกล่าวแล้ว ผลการพิจารณาปรากฏว่ากรุงเทพมหานครยืนยัน ความเห็นเดิมตามผลการประเมินค่าภาษีที่ผ่านมาว่าเป็นการประเมินที่ถูกต้องแล้ว

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อคู่กรณีทั้งสามไม่สามารถทำความตกลงกันได้ว่า เงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ประกอบการจ่ายให้แก่ ทอท. เฉพาะส่วนที่ถือว่าเป็นค่าเช่า เป็นจำนวนเท่าใด จึงสมควรที่สำนักงานอัยการสูงสุดจะได้เป็นผู้กำหนดให้ เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงในคดีนี้แล้ว ฟังได้ว่าเงิน ค่าผลประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ประกอบการจ่ายให้แก่ ทอท. ดังกล่าวตอบแทนในสองส่วนด้วยกัน คือตอบแทนที่ ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการในพื้นที่ที่เช่า กับตอบแทนเป็นค่าเช่า ส่วนแบ่งของเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนจึงควรแบ่งเป็นคนละส่วนเท่า ๆ กัน อัยการสูงสุดจึงมีคำวินิจฉัย ดังนี้

1. ชี้ขาดให้กรุงเทพมหานครลดค่ารายปีในส่วนของเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนตั้งแต่ปี 2538 ถึง 2544 ในแต่ละปีที่กรุงเทพมหานครประเมินไว้ลงครึ่งหนึ่ง

2. สำหรับค่ารายปีในปีต่อ ๆ ไปให้แจ้งคู่กรณีทุกฝ่ายทำความเข้าใจเพื่อหาหลักเกณฑ์ในการกำหนดจำนวนเงินผลประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ประกอบการจ่ายให้แก่ ทอท. เฉพาะส่วนที่ถือว่าเป็นค่าเช่าที่แท้จริงในแต่ละปีต่อไป

3. การขอยกเว้นการเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากเงินผลประโยชน์ตอบแทนเฉพาะส่วนที่กรุงเทพมหานครถือว่าเป็นค่าเช่านั้น กรณีดังกล่าว ทอท. ต้องไปดำเนินการตามประมวลรัษฎากร

สำนักงานอัยการสูงสุดได้มีหนังสือ แจ้งคำวินิจฉัยของอัยการสูงสุดดังกล่าวไปให้คู่กรณีทราบ เพื่อเจรจาทำความเข้าใจกันอีกครั้งหนึ่ง แต่คู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้

สำหรับภาษีฯ ปี 2545 และ 2546 นั้น ปรากฏข้อเท็จจริงตามหนังสือกรมธนารักษ์ด่วนที่สุด ที่ กค 0313/2804 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2546 ซึ่งส่งถึงอัยการสูงสุดว่า กรุงเทพมหานครได้แจ้งคำชี้ขาดการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี พ.ศ. 2545 และ 2546 (พื้นที่ส่วนที่ให้บริการการบินไทย จำกัด (มหาชน) และผู้ประกอบการเช่า) โดยยื่นยันค่าภาษีตามที่ประเมินไว้เดิม ดังนี้

ปี		ค่ารายปี/บาท	ค่าภาษี/บาท
2545	1. พื้นที่ส่วนที่ใช้เอง	223,695,090.00	27,961,886.25
	2. พื้นที่ส่วนที่ให้เช่า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	425,703,646.56	53,212,955.82
	- มีค่าตอบแทน (อุทธรณ์)	1,919,534,681.16	239,941,835.20
	3. พื้นที่ส่วนที่ให้ กบท. เช่า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	470,809,570.26	58,851,196.32
	- มีค่าตอบแทน (อุทธรณ์)	<u>158,350,874.27</u>	<u>19,793,859.29</u>
	รวม	<u>3,198,093,862.25</u>	<u>399,761,732.88</u>
2546	1. พื้นที่ส่วนที่ใช้เอง	252,776,970.00	31,597,121.25
	2. พื้นที่ส่วนที่ให้เช่า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	437,137,643.20	54,642,205.40
	- มีค่าตอบแทน (อุทธรณ์)	1,924,798,322.34	240,599,790.35
	3. พื้นที่ส่วนที่ให้ กบท. เช่า		
	- ไม่มีค่าตอบแทน	462,736,484.32	57,842,060.54
	- มีค่าตอบแทน (อุทธรณ์)	<u>160,363,360.74</u>	<u>20,045,420.09</u>
	รวม	<u>3,237,812,780.60</u>	<u>404,726,597.63</u>

แต่ ทอท. ไม่ยอมรับคำชี้ขาดดังกล่าว และขอให้กรมธนารักษ์เสนอเรื่องมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 ต่อไป

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นฟังได้ว่าเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนมิใช่เป็นส่วนแบ่งของรายได้ที่เกิดจากการประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตเพียงอย่างเดียว แต่มีบางส่วนที่มีลักษณะเป็นค่าเช่ารวมอยู่ด้วย ดังนั้นเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทน จึงเป็นเงินตอบแทนในสองส่วนด้วยกันคือ ตอบแทนที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการในพื้นที่ที่ให้เช่า กับตอบแทนเป็นค่าเช่า ซึ่งในสองส่วนนี้มีความสำคัญเท่าเทียมกัน ส่วนแบ่งของเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนจึงควรแบ่งเป็นคนละส่วนเท่า ๆ กัน กล่าวคือ เป็นค่าตอบแทนที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการในพื้นที่ที่ให้เช่าครึ่งหนึ่ง และเป็นค่าเช่าครึ่งหนึ่ง ดังนั้นจึงควรวินิจฉัย

1. ชี้ขาดให้กรุงเทพมหานครลดค่ารายปีในส่วน of เงินค่าตอบแทนผลประโยชน์ตั้งแต่ปี 2538 ถึง 2546 ในแต่ละปีที่กรุงเทพมหานครประเมินไว้ลงครึ่งหนึ่ง

2. สำหรับค่าเช่าซึ่งเป็นค่ารายปีในปีต่อ ๆ ไป ให้นำเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนในแต่ละปีมาแบ่งเป็นสองส่วนเท่า ๆ กัน แล้วให้กรุงเทพมหานครนำส่วนหนึ่งมาเป็นค่าเช่าเพื่อคิดค่ารายปีด้วย

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นที่ยุติได้ว่านอกจากค่าเช่าตามสัญญาเช่าที่ตกลงกันแล้ว ผู้เช่าทรัพย์สินยังต้องชำระค่าตอบแทนอย่างอื่นให้แก่ การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย (ทอท.) ได้แก่ ค่าผลประโยชน์ตอบแทนจากการประกอบกิจการ ค่าธรรมเนียมการทำสัญญา ค่าเบี้ยประกันอัคคีภัย (หากมี) และค่าภาษีโรงเรือนที่ผู้เช่าออกให้ตามเงื่อนไขที่ตกลงกันกับผู้เช่าในแต่ละรายด้วย ซึ่งแม้ตามข้อความในคำอธิบายข้อ 11 ของแบบแสดงรายการเสียภาษี (กรรด. 2) จะกำหนดให้เจ้าของทรัพย์สินหรือ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีแจ้งแสดงรายการค่าตอบแทนต่าง ๆ ที่ได้รับ ก็เป็นเพียงข้อมูลให้พนักงานเจ้าหน้าที่นำมาพิจารณากำหนดค่ารายปีต่อไป มิใช่หมายความว่าค่าตอบแทนต่าง ๆ ที่ผู้เช่าชำระให้ทั้งหมดจะถือเป็นค่ารายปีทั้งจำนวน เนื่องจากตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 ได้กำหนดให้ค่ารายปีหมายความว่าเฉพาะจำนวนเงินอันสมควรซึ่งทรัพย์สินนั้นจะให้เช่าได้ ในปีหนึ่ง ๆ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงลักษณะพิเศษของกิจการท่าอากาศยานซึ่งโดยสภาพนั้น ผู้ประกอบกิจการสามารถทำการค้าขายได้ตลอดทั้งวัน และมีการจำกัดจำนวนในลักษณะผูกขาด บังคับเหล่านี้ย่อมสร้างโอกาสให้เกิดรายได้และได้รับผลตอบแทนในทางธุรกิจมากกว่าทรัพย์สินอื่น ๆ โดยทั่วไปดังนั้น เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับอัตราค่าเช่าเฉลี่ยต่อตารางเมตรของทรัพย์สินอื่น ๆ ที่กรุงเทพมหานครทำการประเมินไว้แล้ว ทำให้เห็นได้ว่า ในรายผู้ประกอบการที่มีการตกลงให้ผลประโยชน์ตอบแทนการอนุญาตให้ประกอบกิจการค่าเช่าตามสัญญาเช่าที่ตกลงกันไว้ ย่อมมิใช่จำนวนเงินอันสมควรให้เช่าได้ พนักงานเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานครจึงมีอำนาจที่จะทำการประเมินค่ารายปีใหม่ ในกรณีดังกล่าวได้

แต่จะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด โดยคำนึงถึงลักษณะของทรัพย์สิน ขนาด พื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และบริการสาธารณะที่ทรัพย์สินนั้นได้รับ ตลอดจนอัตราค่าเช่าต่อตารางเมตรที่กรุงเทพมหานครได้เคยประเมินไว้สำหรับสถานที่ต่างๆในกรุงเทพมหานคร อีกทั้งพิจารณาภาวะทางเศรษฐกิจในแต่ละปีภาษี ประกอบด้วย การที่กรุงเทพมหานครกำหนดค่ารายปีจากจำนวนค่าตอบแทนประเภทต่าง ๆ ที่เกินไปจากค่าเช่าตามสัญญาเช่าเกือบทั้งหมด ทำให้อัตราค่าเช่าต่อตารางเมตรของผู้ประกอบการแต่ละรายแตกต่างกันมาก ทั้งที่เป็นการเช่าพื้นที่ในบริเวณเดียวกัน โดยบางรายมีค่าเช่าต่อตารางเมตรต่อเดือนสูงมากเกินกว่าหนึ่งแสนบาทขึ้นไป ดังนั้น จึงมีผลให้การกำหนดค่ารายปีและประเมินค่าภาษีของพนักงานเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานครไม่ถูกต้องไปด้วย ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาและอัยการสูงสุดว่าในกรณีของกิจการทำอากาศยานนี้ ค่าตอบแทนในประเภทผลประโยชน์ตอบแทนจากการอนุญาตให้ประกอบกิจการ ในกรณีนี้มีใช่เป็นส่วนแบ่งของรายได้ที่เกิดจากการประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตเพียงอย่างเดียวหากแต่มีบางส่วนที่เป็นค่าเช่ารวมอยู่ด้วย จึงต้องนำเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนในส่วนที่ถือเป็นค่าเช่าดังกล่าวมาคิด รวมเป็นค่ารายปีด้วย ส่วนค่าธรรมเนียมการทำสัญญา ค่าเบี้ยประกันอัคคีภัย (หากมี) ค่าภาษีโรงเรือนที่ผู้เช่าออกให้ ที่กรุงเทพมหานครได้นำมารวมคำนวณเป็นค่ารายปีนั้น ที่ประชุมเห็นว่าค่าตอบแทนประเภทอื่น ๆ เหล่านี้ เมื่อพิจารณาถึงสภาพ วัตถุประสงค์ ตลอดจนพฤติการณ์ตามรูปคดีแล้ว ฟังไม่ได้ว่าค่าตอบแทนข้างต้นเป็นจำนวนเงินอันสมควรที่จะนำมาคำนวณเป็นค่ารายปีได้ แต่สำหรับค่าภาษีโรงเรือนที่ผู้เช่าออกให้ไปแล้ว เมื่อ ทอท. มิได้ใช้สิทธิอุทธรณ์การประเมินในส่วนนี้ไว้ จึงไม่เป็นประเด็นที่ต้องวินิจฉัย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า จำนวนเงินอันสมควรให้เข้าได้ที่เหมาะสมเมื่อรวมค่าผลประโยชน์ตอบแทนจากการอนุญาตให้ประกอบกิจการแล้ว ควรมีจำนวนเพียงใด ในแต่ละปีภาษีที่พิพาทกันนั้น เห็นว่า เมื่อคำนึงถึงภาวะทางด้านเศรษฐกิจในช่วง ปี 2538 ถึง 2546 ซึ่งแตกต่างกัน พิจารณาประกอบกับลักษณะ ขนาด พื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และบริการสาธารณะที่ทรัพย์สินนั้นได้รับ ตลอดจนอัตราค่าเช่าต่อตารางเมตรที่กรุงเทพมหานครได้เคยประเมินไว้สำหรับสถานที่ต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร (ในปัจจุบัน) ที่มีราคาเช่าต่อตารางเมตร ไม่เกินกว่าตารางเมตรละ 2,000 บาท แล้ว จึงตัดสินชี้ขาดให้กำหนดจำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เข้าได้ในปีหนึ่ง ๆ ของพื้นที่บริเวณทำอากาศยานกรุงเทพ (สนามบินดอนเมือง) ที่พิพาทกันในคดีนี้ โดยแบ่งตามสภาพพื้นที่ที่เหมาะสมจะใช้ประโยชน์ ในช่วงปีภาษี 2538 ถึงปีภาษี 2546 โดยไม่รวมค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินที่ผู้เช่าออกให้ ซึ่งมีได้อุทธรณ์ไว้ ตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ปีภาษี 2538 ถึงปีภาษี 2540

พื้นที่ในอาคารผู้โดยสาร คิดจากค่าเช่าตามสัญญาเช่าฯ ในอัตราค่าเช่าต่อตารางเมตร บวกด้วยจำนวนร้อยละ 20 (20 %) ของเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทนเฉลี่ยต่อเดือนที่ ทอท. ได้รับ โดยคำนวณตามจำนวนค่าผลประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานครได้ประเมินไว้ แต่เมื่อรวมกับค่าเช่าต่อเดือนแล้ว จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เข้าได้สูงสุด ต้องไม่เกินอัตราตารางเมตรละ 2,200 บาท ต่อเดือน

เดือนที่ ทอท. ได้รับ โดยให้คำนวณตามจำนวนค่าผลประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของ กรุงเทพมหานครได้ประเมินไว้ แต่เมื่อรวมกับค่าเช่าต่อเดือนแล้ว จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เช่า ได้สูงสุดต้องไม่เกินอัตราตารางเมตรละ 800 บาทต่อเดือน

พื้นที่นอกอาคารและพื้นที่ในอาคารที่ให้เช่าเพื่อใช้ประโยชน์เป็นที่จอดรถ คิดจากค่าเช่า ตามสัญญาเช่าฯ ในอัตราค่าเช่าต่อตารางเมตร บวกด้วยจำนวนร้อยละ 20 (20 %) ของเงินค่าผลประโยชน์ตอบแทน เฉลี่ยต่อเดือนที่ ทอท. ได้รับ โดยให้คำนวณตามจำนวนค่าผลประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของ กรุงเทพมหานครได้ประเมินไว้ แต่เมื่อรวมกับค่าเช่าต่อเดือนแล้ว จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เช่า ได้สูงสุดต้องไม่เกินอัตราตารางเมตรละ 200 บาทต่อเดือน

ทั้งนี้จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินควรให้เช่าได้ในปีหนึ่งๆ ของผู้เช่าแต่ละรายในปีภาษี 2538 - ปีภาษี 2546 ต้องไม่เกินจำนวนค่ารายปีของผู้เช่าแต่ละรายนั้น ที่กรุงเทพมหานครประเมินไว้

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องเพื่อพิจารณา

4.1 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งระหว่างกรมการประกันภัย กับ นายภา ไกรทอง กรณีกรมการประกันภัยขอให้ฟ้องเรียกค่าเสียหายเบื้องต้นพร้อมเงินเพิ่มรวมเป็นเงินจำนวน 12,000 บาท คืนแก่กองทุนทดแทนผู้ประสบภัย

คดีนี้กรมการประกันภัยได้มีหนังสือที่ พณ 0501/ปท/826 ลงวันที่ 7 มีนาคม 2545 ถึงอัยการจังหวัดปทุมธานี ขอให้จัดพนักงานอัยการว่าต่างฟ้องนายภา ไกรทอง ให้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น พร้อมเงินเพิ่มคืนแก่กองทุนทดแทนผู้ประสบภัย รวมเป็นเงิน 12,000 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2538 ขณะที่นายหอมหวล เดชะวุฒิ เคนบนถนนบริเวณหน้าบริษัท แสงสยามอินเตอร์เรียล จำกัด ตำบลสามโคก อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี ได้ถูกรถจักรยานยนต์ คันหมายเลขทะเบียน ณ - 9508 สุโขทัย ซึ่งมีนายมานพ ไกรทอง เป็นผู้ขับขี่ เฉี่ยวชน ถึงแก่ความตาย พนักงานสอบสวนได้ดำเนินคดีกับนายมานพ ไกรทอง ผู้ต้องหา ฐานขับรถโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย และได้มีหนังสือที่ ปท 0218/283 ลงวันที่ 22 มกราคม 2539 แจ้งผลคดีแก่ กองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดปทุมธานีว่า ศาลจังหวัดปทุมธานีพิพากษาให้ลงโทษจำคุก 6 เดือน ตามคดีหมายเลขคำที่ 1971/2538 คดีหมายเลขแดงที่ 1895/2538 จากการตรวจสอบของกรมการประกันภัย พบว่า นายภา ไกรทอง เป็นผู้ครอบครองรถคันที่ก่อให้เกิดความเสียหายตามสัญญาเช่าซื้อ โดยมีได้จัดให้มีการ ประกันภัยความเสียหาย ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 สำนักงานประกันภัย จังหวัดปทุมธานีได้จ่ายเงินค่าเสียหายเบื้องต้นจำนวน 10,000 บาทให้แก่นางชิ้น เดชะวุฒิ ทายาทโดยธรรม ของผู้ประสบภัย และต่อมาได้มีหนังสือที่ พณ 0501/ปท/201 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2539 , หนังสือ ที่ พณ 0501/ปท/249 ลงวันที่ 29 มีนาคม 2539 และหนังสือที่ พณ 0501/ปท/645 ลงวันที่ 1 ธันวาคม 2541 เรียกให้นายภา ไกรทอง ชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นจำนวน 10,000 บาท พร้อมเงินเพิ่มร้อยละสิบ

จำนวน 2,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 12,000 บาท คืบให้สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย
แต่นายภา ไกรทอง เพิกเฉย จึงขอให้พนักงานอัยการฟ้องเรียกเงินจำนวนดังกล่าว

สำนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานีมีหนังสือที่ อส(ปท)0035/1486 ลงวันที่ 26 เมษายน 2547
แจ้งฐานะคดีให้กรมการประกันภัยทราบว่าการประกันภัยอาจใช้มาตรการบังคับทางปกครอง
ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 57 ประกอบกับกฎกระทรวง ฉบับที่ 9
ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ข้อ 1 (2) เพื่อยึดหรืออายัดทรัพย์สิน
ของเจ้าของรดดังกล่าวและขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้ให้ครบถ้วนได้ จึงคืบจำนวนเพื่อดำเนินการ
ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ต่อไป

ต่อมากรมการประกันภัยได้มีหนังสือที่ พณ 0501/ปท/2940 ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2547
ยืนยันขอให้พนักงานอัยการดำเนินคดีแพ่งกับนายภา ไกรทอง โดยเห็นว่าการฟ้องคดีเรียกเงินค่าเสียหายเบื้องต้น
คืบกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยได้มีการฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมและศาลก็รับฟ้องมาโดยตลอด อีกทั้งยังไม่เคย
มีข้อโต้แย้งหรือข้อยุติโดยศาล หรือคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลตามพระราชบัญญัติ
ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ดังนั้น กรมการประกันภัยจึงขอยืนยันให้ดำเนิน
คดีแพ่งกับ นายภา ไกรทอง เพื่อเรียกเงินค่าเสียหายเบื้องต้นและเงินเพิ่มรวมจำนวนทั้งสิ้น 12,000 บาท
พร้อมทั้งดอกเบี้ยคืบกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดปทุมธานีต่อไป

สำนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานี จึงได้มีหนังสือที่ อส (ปท) 0035/0381 ลงวันที่ 10 กันยายน 2547
ถึงอัยการสูงสุด เพื่อขอให้วินิจฉัยชี้ขาดตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งของ
พนักงานอัยการ พ.ศ. 2538 ข้อ 24 ต่อไป

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คำสั่งของนายทะเบียนที่เรียกเงินตามจำนวนที่กองทุน
ทดแทนผู้ประสบภัย ได้จ่ายไปเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นคืบจากเจ้าของรด ตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 เป็นคำสั่งทางปกครอง กรมการประกันภัยสามารถดำเนินการบังคับ
ทางปกครองได้ตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 โดยไม่ต้องฟ้องคดี
ต่อศาล จึงชี้ขาดไม่รับว่าต่างให้กรมการประกันภัยและคืบเรื่องให้กรมการประกันภัยไปดำเนินการบังคับ
ทางปกครองต่อไป

เนื่องจากเป็นกรณีคำชี้ขาดของอัยการสูงสุดขัดหรือแย้งกับความเห็นของส่วนราชการ
เจ้าของเรื่อง จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคัดลั่นชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วคืบคืบชี้ขาดว่า คำชี้ขาดของอัยการสูงสุดที่ไม่รับว่าต่างฟ้องคดีนี้
ให้กรมการประกันภัยและส่งเรื่องคืบเพื่อให้ดำเนินการใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามมาตรา 57
แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ขอบด้วยเหตุผลและข้อกฎหมายแล้ว

4.2 เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งกรณีกองทัพอากาศขอให้ฟ้องนายมนู อิ่มสิน (เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน) กรณีละเมิด ให้รับผิดชอบค่าใช้จ่าย จำนวน 1,208,929 บาท พร้อมดอกเบี้ย

คดีนี้กองทัพอากาศได้มีหนังสือที่ กท 0602/2002 ลงวันที่ 26 สิงหาคม 2547 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการฟ้องเรืออากาศโทมนู อิ่มสิน กรณีละเมิดให้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายจำนวน 1,208,929 บาท พร้อมดอกเบี้ย

ข้อเท็จจริงได้ความว่าเมื่อวันที่ 5 กันยายน 2543 กองทัพอากาศได้ออกคำสั่ง (เฉพาะ) ที่ 403 เรื่องแต่งตั้งกรรมการตรวจสอบภายในประจำปีงบประมาณ 2544 ลงวันที่ 5 กันยายน 2543 ให้สำนักงานตรวจสอบบัญชีทหารอากาศ จัดกรรมการตรวจสอบภายในอย่างน้อย 2 คน ตรวจสอบภายในให้แก่หน่วยรับตรวจตามแผนการตรวจสอบประจำปี สำนักงานตรวจสอบบัญชีทหารอากาศได้มีบันทึกที่ กท 0616.4/1104 ลงวันที่ 10 กันยายน 2544 รายงานผลการตรวจสอบเงินและบัญชีของ กองบิน 2 กองพลบินที่ 1 กองบัญชาการยุทธทางอากาศ ครั้งที่ 2/44 ในระยะบัญชีตั้งแต่กันยายน 2543 ถึงมกราคม 2544 ว่าเรืออากาศโทมนู อิ่มสิน นายทหารรับจ่ายเงิน แผนการเงิน กองบิน 2 กองพลบินที่ 1 กองบัญชาการยุทธทางอากาศ ช่วยปฏิบัติหน้าที่ราชการที่โรงพยาบาลกองบิน กองบริการ กองบิน 2 กองพลบินที่ 1 กองบัญชาการยุทธทางอากาศ มีพฤติการณ์ส่อไปในทางไม่สุจริตและปฏิบัติงานเป็นผลเสียหายแก่ทางราชการ โดยทำให้เงินราชการเสียหายขาดบัญชีเป็นจำนวนทั้งสิ้น 804,799 บาท เห็นสมควรให้กองบัญชาการยุทธทางอากาศ (กองบิน 2 กองพลบินที่ 1 กองบัญชาการยุทธทางอากาศ) สอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินการทางวินัยหรืออาญา และปฏิบัติตามข้อบังคับกระทรวงกลาโหม ว่าด้วยการปฏิบัติเมื่อเกิดความเสียหายแก่เงินราชการ หรือทรัพย์สินของทางราชการ อันเนื่องมาจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2542

ต่อมา ผู้อำนวยการสำนักงานตรวจสอบบัญชีทหารอากาศได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบตามบันทึกข้อความที่ กท 0616/2068 ลงวันที่ 31 ตุลาคม 2544 และคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบ ได้รายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบตามบันทึกข้อความให้ผู้บัญชาการทหารอากาศทราบ เมื่อวันที่ 17 มกราคม 2545 ตามบันทึกข้อความที่ (ต่อกรรมการเงินทหารอากาศ เลขรับ 37656/44) ลงวันที่ 17 มกราคม 2545 ว่าการกระทำของเรืออากาศโทมนู อิ่มสิน เป็นการจงใจทำให้เงินของทางราชการขาดบัญชี เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน ในฐานะผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่าย จำนวน 1,208,929 บาท แก่ทางราชการตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 ต่อมาวันที่ 14 มิถุนายน 2545 สำนักงานตรวจสอบบัญชีทหารอากาศเสนอบันทึกข้อความรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบ ต่อผู้บัญชาการทหารอากาศ (ผ่านผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารอากาศ) ตามบันทึกข้อความที่ (ต่อสำนักงานตรวจสอบบัญชีทหารอากาศ เลขรับ 1104/45) ลงวันที่ 14 มิถุนายน 2545 ว่า ๑๗ ข้อ 3 เห็นควรดำเนินการดังนี้

3.1 ให้ เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน รับผิดชอบค่าใช้จ่ายจำนวน 1,208,929 บาท ให้กับทางราชการ

3.2 รายงานผลการสอบสวนเรียนผู้บัญชาการทหารสูงสุด เพื่อนำเรียนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม แจ้งให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ กับแจ้งให้สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี และสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน ทราบ ซึ่งผู้บัญชาการทหารอากาศอนุมัติ เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2545

คณะกรรมการสอบสวนดำเนินคดีอาญาของกองทัพอากาศได้สอบคำให้การของเรืออากาศโทมนู อิ่มสิน เมื่อเดือนกรกฎาคม 2544 ในฐานะผู้ต้องหาตามข้อกล่าวหาเป็นเจ้าพนักงานยักยอกทรัพย์สินปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน ให้การรับสารภาพตลอดทุกข้อกล่าวหา กองทัพอากาศมอบหมายให้นายทหารไปแจ้งความดำเนินคดีอาญากับ เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน ต่อเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลพบุรี เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2544

พนักงานสอบสวนได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พิจารณาดำเนินการ เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2544 ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 และคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ได้ชี้มูลความผิดของเรืออากาศโทมนู อิ่มสิน ว่าเป็นความผิดอาญา ส่งเรื่องให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการแล้ว

กระทรวงกลาโหมได้มีคำสั่งที่ 90/2545 ลงวันที่ 30 มกราคม 2545 เรื่องให้ปลดนายทหารสัญญาบัตรออกจากราชการ ให้ปลด เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน หมายเลขประจำตัว 3262300335 (เหล่าการเงิน) นายทหารรับ-จ่ายเงิน แผนการเงิน กองบิน 2 กองพลบินที่ 1 กองบัญชาการยุทธทางอากาศ ออกจากราชการ เป็นนายทหารกองหนุนไม่มีเบี้ยหวัดบำเหน็จบำนาญ สังกัดกองบัญชาการกองทัพอากาศ เนื่องจากกระทำ ความผิดฐานหนีราชการในเวลาประจำการ ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม 2544 และกองบิน 2 กองพลบินที่ 1 กองบัญชาการยุทธทางอากาศได้มีหนังสือที่ กท 0610.2(101)/784 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2547 ถึงนายมนู อิ่มสิน ขอให้ชดใช้เงินจำนวน 1,208,929 บาท แก่ทางราชการภายใน 7 วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ นายมนู อิ่มสิน ได้รับหนังสือให้ชำระหนี้ดังกล่าว เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 2547 แต่ไม่ชำระเงินให้แก่กองทัพอากาศ กองทัพอากาศจึงได้มีหนังสือ ที่ กท 0602/1372 ลงวันที่ 24 พฤษภาคม 2547 ถึงอัยการจังหวัดลพบุรี ขอให้จัดพนักงานอัยการว่าต่างคดีฟ้องนายมนู อิ่มสิน (เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน) ให้รับผิดชอบชดใช้เงินจำนวน 1,208,929 บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่กองทัพอากาศ

อัยการจังหวัดลพบุรีพิจารณาแล้วมีหนังสือ ที่ อส(ลบ) 0031/3117 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2547 ถึงผู้บัญชาการทหารอากาศส่งเอกสารคืนโดยเห็นว่า กรณีที่เจ้าหน้าที่กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ กฎหมายบัญญัติให้หน่วยงานของรัฐที่เสียหายมีอำนาจออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้น ชำระค่าสินไหมทดแทน ภายในกำหนดตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 มาตรา 8 , 10 , 12 ถ้าถึงกำหนดไม่มีการชำระโดยถูกต้องครบถ้วนก็ให้มีหนังสือเตือนให้ผู้นั้นชำระภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้อง ไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน ถ้าไม่มีการปฏิบัติตามคำเตือนอาจใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยยึดหรืออายัดทรัพย์สิน ของผู้นั้นและขายทอดตลาดเพื่อชำระเงินให้ครบถ้วนได้ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 57 กองทัพอากาศจึงไม่มีความจำเป็นต้องใช้สิทธิทางศาล คดีไม่อยู่ในอำนาจศาลยุติธรรม หรือศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษาได้ ต่อมากองทัพอากาศได้มีหนังสือที่ กท 0602/2002 ลงวันที่

26 สิงหาคม 2547 ถึงอัยการสูงสุด ยืนยันขอให้ดำเนินการฟ้อง นายมนู อิ่มสิน (เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน) ให้รับผิดชอบใช้เงินจำนวน 1,208,929 บาท พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายให้แก่ กองทัพอากาศ โดยอ้างหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร 0606/120 ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2542 ถึงอธิบดีกรมบัญชีกลาง เรื่องหารือเรื่องความรับผิดชอบทางละเมิดและชดเชยค่าสินไหมทดแทน โดยคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่าจะใช้มาตรการบังคับทางปกครอง ตามมาตรา 57 (3) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 หรือฟ้องคดีต่อศาลภายในอายุความสองปี

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงในคดีรับฟังได้ว่าเรืออากาศโทมนู อิ่มสิน เป็นนายทหารมีหน้าที่ดำเนินการรับ - จ่ายเงิน แผนการเงิน กองบิน 2 กองพลบินที่ 1 กองบัญชาการยุทธทางอากาศ ได้ปฏิบัติหน้าที่มีพฤติการณ์ส่อไปในทางไม่สุจริต และเสียหายแก่ทางราชการโดยทำเงินราชการขาดบัญชีทั้งสิ้น 804,799 บาท คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดสอบข้อเท็จจริงแล้ว ได้รายงานให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม กระทรวงการคลัง และสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินทราบว่าเป็นเรืออากาศโทมนู อิ่มสิน ต้องรับผิดชอบทางละเมิดชดเชยเงินจำนวน 1,208,929 บาท ให้แก่ทางราชการ ต่อมาวันที่ 17 มิถุนายน 2545 ผู้บัญชาการทหารอากาศอนุมัติให้ดำเนินคดีอาญากับเรืออากาศโทมนู อิ่มสิน ฐานยักยอก ปลอมเอกสารราชการ และใช้ออกสารราชการปลอม เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน รับสารภาพตลอดทุกข้อหา และกองบัญชาการยุทธทางอากาศได้มีหนังสือลงวันที่ 18 มีนาคม 2547 แจ้งให้เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน ชดเชยเงินจำนวนดังกล่าว แต่เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน รับหนังสือแล้วไม่ยอมชำระเงินให้แก่กองทัพอากาศ ดังนั้น เห็นว่า เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน จะต้องรับผิดชอบทางละเมิด และกองทัพอากาศสามารถเข้ามาตรการบังคับทางปกครองได้ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 , 10 , 12 และพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 57 จึงชี้ขาดไม่รับว่าต่างคดีนี้ให้แก่กองทัพอากาศ ฟ้องนายมนู อิ่มสิน (เรืออากาศโทมนู อิ่มสิน) ให้ชดเชยค่าเสียหายฐานละเมิด เป็นเงิน 1,208,929 บาท พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย โดยให้ส่งเรื่องคืนกองทัพอากาศเพื่อดำเนินการเข้ามาตรการบังคับทางปกครองต่อไป

เนื่องจากเป็นกรณีคำชี้ขาดของอัยการสูงสุดขัดหรือแย้งกับความเห็นของส่วนราชการเจ้าของเรื่อง จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาดัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วตัดสินชี้ขาดว่า คำชี้ขาดของอัยการสูงสุดที่ไม่รับว่าต่างคดีนี้ ให้กองทัพอากาศ และส่งเรื่องคืนเพื่อให้ดำเนินการเข้ามาตรการบังคับทางปกครองตามมาตรา 8 , 10 และ 12 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ขอบด้วยเหตุผลและข้อกฎหมายแล้ว

4.3 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้านครหลวง กับ กรุงเทพมหานคร กรณีละเมิด ให้ชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 34,956.44 บาท

คดีนี้การไฟฟ้านครหลวงได้มีหนังสือที่ มท 5211.113/146/43 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2543 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีละเมิด ให้ชดใช้ค่าเสียหาย จำนวน 34,956.44 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2542 เวลาประมาณ 02.30 น. นายวิทยา สีภา ได้ขับรถยนต์บรรทุกน้ำของสำนักงานรักษาความสะอาด กรุงเทพมหานคร คันหมายเลขทะเบียน 1 ฒ -2582 กรุงเทพมหานคร ไปตามถนนวงศ์สว่างจากแยกประชาชนมุ่งหน้าไปทางสะพานพระราม 7 เมื่อถึงบริเวณสะพานข้ามแยกวงศ์สว่าง ขณะแล่นลงจากสะพานได้พุ่งชนเสาไฟฟ้าของการไฟฟ้านครหลวง เป็นเหตุให้รถคันดังกล่าวพลิกคว่ำ และเสาไฟฟ้าขนาด 12 เมตร 1 ต้น เสาไฟฟ้าขนาด 8.5 เมตร 1 ต้น หัก อุปกรณ์และสายไฟฟ้าแรงสูงและแรงต่ำได้รับความเสียหายรวมเป็นเงินประมาณ 40,000 บาท นายวิทยา สีภา ถึงแก่ความตาย การไฟฟ้านครหลวงโดยนายสรวิศ ทองสวัสดิ์ ผู้รับมอบอำนาจได้แจ้งความไว้เป็นหลักฐานปรากฏตามบันทึกประจำวันสถานีตำรวจนครบาลปทุมวัน ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2542 คดีจราจรที่ 283/2542

การไฟฟ้านครหลวงได้มีหนังสือที่ มท 5211.113/618/42 ลงวันที่ 12 ตุลาคม 2542 แจ้งกรุงเทพมหานคร ให้ชำระค่าเสียหาย ได้แก่ค่าเสาไฟฟ้าคอนกรีต ขนาด 12.00 เมตร 1 ต้น ราคา 4,898.42 บาท เสาไฟฟ้าคอนกรีต ขนาด 8.50 เมตร 1 ต้น ราคา 2,676 บาท ค่าสายไฟฟ้าแรงต่ำดีเกิ้ลว ขนาด 70 ตารางเมตร 40 เมตร ราคา 4,856.40 บาท ค่าตัวสายแขวน ตรงปลายคอนสาย 1 ชุด ราคา 2,607.92 บาท คอนสายเหล็กเดี่ยว พร้อมลูกถ้วย 1 ชุด ราคา 1,565.17 บาท ค่าอุปกรณ์ 542.53 บาท ค่าใช้อุปกรณ์พิเศษทำงานโดยไม่ต้องดับไฟ 4,050 บาท ค่าเช่าเจาะพื้นคอนกรีต 800 บาท ค่าแรงงาน 12,960 บาท รวมเป็นเงิน 34,956.44 บาท

กลุ่มงานบริการและกวดถนนสำนักงานรักษาความสะอาด กรุงเทพมหานครได้มีบันทึกที่ กบ. 09/2543 ลงวันที่ 13 มกราคม 2543 ถึงผู้อำนวยการสำนักรักษาความสะอาดว่าตามวันเวลาเกิดเหตุเป็นเรื่องที่หลังจากปฏิบัติงาน นายวิทยา สีภา ได้นำรถไปเติมน้ำมันที่สถานีเชนน้ำมันของกรุงเทพมหานคร ดินแดง และได้้นำรถไปจอดเก็บที่ศูนย์รวมรถ พระราม 7 (บางซื่อ) เมื่อขับมาถึงบริเวณเชิงสะพานวงศ์สว่างได้ประสบอุบัติเหตุชนเสาไฟฟ้าและพลิกคว่ำ เป็นเหตุให้อาคารพาณิชย์ เลขที่ 90/31 ถนนวงศ์สว่าง เขตบางซื่อ 2 รายการ ของนางสายหยุด อมรมรดก เสียหายเป็นเงิน 37,000 บาท และการไฟฟ้านครหลวง เสียหายเป็นเงิน 34,956.44 บาทเห็นควรขอความร่วมมือการไฟฟ้านครหลวง โดยส่งผู้แทนร่วมเป็นคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 10 และ 11 ประกอบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 กรุงเทพมหานครจึงได้มีหนังสือ ที่ กท 5003/2826 ลงวันที่ 27 กรกฎาคม 2543 และหนังสือ ที่ กท 5003/2705 ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2544 ถึงผู้ว่าการการไฟฟ้านครหลวง ขอให้การไฟฟ้านครหลวงจัดส่งรายชื่อเข้าร่วมเป็นกรรมการในคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ต่อมาการไฟฟ้านครหลวงได้มีหนังสือที่ มท 5211.3/3925/44

ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2544 แจ้งรายชื่อ นางรตนาพร ภาคสัมพันธุ์ เข้าร่วมเป็นกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และหลังจากนั้นได้ส่งนายอนวัช สุวรรณฉวี นิติกร 6 ฝ่ายกฎหมายเข้าร่วมเป็นกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงแทน นางรตนาพร ภาคสัมพันธุ์ ซึ่งได้ลาออกจากการเป็นพนักงานการไฟฟ้านครหลวง แต่ปรากฏว่าจนปัจจุบัน ยังไม่มีการประชุมของคณะกรรมการดังกล่าว และกรุงเทพมหานครก็ยังไม่ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่การไฟฟ้านครหลวง

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า นายวิทยา สีทา ถูกจ้างประจำ ตำแหน่งพนักงานขับเครื่องจักร ขนาดเบา ตั้งกีดฝ่ายยานพาหนะและเครื่องจักรกล กองบริการรักษาความสะอาด สำนักรักษาความสะอาด กรุงเทพมหานคร ได้ขับรถบรรทุกน้ำในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ชนเสาไฟฟ้าและพลิกคว่ำ เป็นเหตุให้เสาไฟฟ้าของการไฟฟ้านครหลวงเสียหาย และนายวิทยา สีทา เสียชีวิต การไฟฟ้านครหลวงได้ซ่อมแซมความเสียหายไปเป็นเงิน 34,956.44 บาท และกรุงเทพมหานครไม่ได้แจ้งจำนวนค่าเสียหาย ดังนั้นกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ จึงต้องรับผิดชอบในผลละเมิดที่เจ้าหน้าที่ได้กระทำการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 มาตรา 5 ชดใช้เงินค่าเสียหายจำนวน 34,956.44 บาท ให้แก่การไฟฟ้านครหลวง

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของ ส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาดัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้ว ดัดสินชี้ขาดให้กรุงเทพมหานครชดใช้เงินค่าเสียหายจำนวน 34,956.44 บาท ให้แก่การไฟฟ้านครหลวงตามเหตุผลที่อัยการสูงสุดเสนอ

4.4 เรื่องข้อพิพาทระหว่าง องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรณีละเมิด ให้ชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 160,000 บาท

คดีนี้องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้มีหนังสือ ที่ ขสมก. 697/2546 ลงวันที่ 29 เมษายน 2546 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีเรียกให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 160,000 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 15 เมษายน 2543 เวลาประมาณ 10.50 น. นายคำพอง การกิจ ซึ่งเป็นพนักงานขับรถขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ได้ขับรถยนต์โดยสารปรับอากาศสาย 21 หมายเลขทะเบียน 12 - 4847 กรุงเทพมหานคร รับส่งผู้โดยสารจากทุ่งครุมุ่งหน้าไปยังท่าจุฬา เมื่อถึงถนนตากสิน บริเวณซอยตากสิน 6 ใกล้แยกสาทรติดกับถนนตากสิน รถคันดังกล่าวได้เสียหลักพุ่งชนเสาไฟฟ้าและอาคารพาณิชย์ได้รับความเสียหายและมีผู้ได้รับบาดเจ็บ หลังจากเกิดเหตุแล้ว ร้อยตำรวจโทสุริ โดอดีตพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบุปผารามได้ไปยังที่เกิดเหตุ เมื่อตรวจที่เกิดเหตุแล้วเห็นว่า รถได้รับความเสียหายมาก คือ กระงกบานหน้าแตก กระงกบังลมด้านซ้ายและด้านขวาแตก ประตูปิดไม่ได้ และไม่สามารถขับได้จึงได้สั่งการให้รถคันนี้เกิดเหตุไปจอดไว้บริเวณถนนอรุณอมรินทร์ตัดใหม่

ห่างจากสถานีตำรวจนครบาลบุปผาราม ประมาณ 1 กิโลเมตรเศษ เพื่อรอตรวจสภาพรถประกอบคดี เนื่องจากไม่อาจนำไปจอดในบริเวณสถานีตำรวจนครบาลบุปผารามได้เพราะรถมีขนาดใหญ่ และได้บันทึก รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีไว้ ซึ่งก่อนที่จะมีการยกรถไปดังกล่าว นายสวาท ภิรมย์เอี่ยม พนักงานอุบัติเหตุ ขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ก็ได้มาอยู่ในที่เกิดเหตุด้วยและได้พูดขอเรื่อง ร้อยตำรวจโทสุธี โตคติเทพ ว่านายสวาท ภิรมย์เอี่ยม จะขอนำรถคันเกิดเหตุไปจอดไว้ ณ ที่ทำการขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ เขต 5 เพราะจะได้ดูแลอุปกรณ์ต่าง ๆ ของรถ ซึ่งเป็นอุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์และมีราคาแพงมาก หากนำรถไปจอด ที่ถนนอรุณอมรินทร์ตัดใหม่เกรงว่าอุปกรณ์จะสูญหาย และนายสวาท ภิรมย์เอี่ยม จะติดต่อประสานงานกับ เจ้าหน้าที่ตรวจสภาพรถให้ไปตรวจสภาพที่ที่ทำการขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพเอง แต่ร้อยตำรวจโทสุธี โตคติเทพ ไม่ยินยอมและชี้แจงว่าเป็นระเบียบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องปฏิบัติตาม ต่อมาวันที่ 18 เมษายน 2543 นายคำพอง การกิจ ผู้ขับรถคันเกิดเหตุ ได้มาแจ้งให้ทราบว่าอุปกรณ์ภายในรถได้สูญหายไป หลายรายการ นายสวาท ภิรมย์เอี่ยม จึงให้ นายคำพอง การกิจ ไปแจ้งความไว้เป็นหลักฐาน ทั้งนี้ก่อนที่นายคำพอง การกิจ ทราบว่ามีอุปกรณ์ในรถหายไป ร้อยตำรวจโทสุธี โตคติเทพ ไม่เคยบอกกล่าวให้นายคำพอง การกิจ หรือเจ้าหน้าที่ขององค์การขนส่งมวลชน กรุงเทพ ไปปรับรถคืน และไม่เคยแจ้งว่าจะตรวจสภาพรถเสร็จสิ้นเมื่อใด แต่หลังจากนายคำพอง การกิจ ไปแจ้งความแล้ว ร้อยตำรวจโทสุธี โตคติเทพ จึงแจ้งให้นายคำพอง การกิจ รับรถคืนได้ ปรากฏตาม รายงานประจำวันรับแจ้งไว้เป็นหลักฐาน เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2543

ต่อมานายสวาท ภิรมย์เอี่ยม ได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ไว้เป็นคดีอาญา เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2543 ว่าอุปกรณ์รถที่สูญหายไป จำนวน 12 รายการรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 206,666 บาท จากการสอบสวนหาข้อเท็จจริง ของฝ่ายสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ความตามข้อเท็จจริงที่กล่าวข้างต้น และร้อยตำรวจโทสุธี โตคติเทพ ให้ถ้อยคำว่าได้แจ้งให้นายคำพอง การกิจ (คนขับรถคันเกิดเหตุ) เป็นผู้คอยดูแลรถคันดังกล่าว ในระหว่าง ที่รอตรวจสภาพรถด้วย ต่อมาวันที่ 18 เมษายน 2543 เจ้าหน้าที่ได้ตรวจสภาพรถเสร็จ และเห็นว่าในขณะนั้น อุปกรณ์รถยังไม่สูญหายแต่อย่างใด จึงได้แจ้งให้นายคำพอง การกิจ นำรถกลับไปได้ หลังจากนั้นวันที่ 20 เมษายน 2543 นายคำพอง การกิจ ได้มาแจ้งความว่ามีอุปกรณ์ของรถสูญหายไปหลายรายการ นอกจากนี้ ร้อยตำรวจโทสุธี โตคติเทพ ได้ให้ถ้อยคำเกี่ยวกับการดูแลรถในระหว่างที่รอการตรวจสภาพรถว่าได้แจ้งให้ ร้อยตำรวจเอกสุภกิตต์ โคตวงศ์ และดาบตำรวจวิวิ สีบใหม่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร สถานีตำรวจนครบาล บุปผาราม ช่วยดูแลรถด้วย และให้ถ้อยคำเกี่ยวกับสภาพรถว่าคนร้ายสามารถเข้าไปภายในตัวรถได้โดยง่าย เพราะกระจกด้านหน้าแตกทั้งหมด

องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้มีหนังสือที่ 5-432/2543 ลงวันที่ 7 ธันวาคม 2543 แจ้งให้ร้อยตำรวจโทสุธี โตคติเทพ ชดใช้ค่าเสียหายกรณีที่อุปกรณ์รถหายไป รวมเป็นเงิน 160,000 บาท ต่อมา ร้อยตำรวจโทสุธี โตคติเทพ มีหนังสือตอบลงวันที่ 8 มกราคม 2544 ว่า กรณีความเสียหายที่เกิดขึ้น มิได้เกิดจากความประมาทเลินเล่อของพนักงานสอบสวน จึงไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายดังกล่าว องค์การ ขนส่งมวลชนกรุงเทพได้ยื่นฟ้อง ร้อยตำรวจโทสุธี โตคติเทพ จำเลยที่ 1 สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จำเลยที่ 2

เป็นคดีแพ่งต่อศาลแขวงปทุมวัน เพื่อเรียกค่าเสียหายมูลละเมิดตามคดีหมายเลขคำ ส 55/44 เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2544 แต่ต่อมาเมื่อวันที่ 23 เมษายน 2544 ศาลได้มีคำสั่งให้จำหน่ายคดี เนื่องจากศาลแขวงปทุมวัน ไม่มีอำนาจพิจารณาคดีนี้ เพราะเป็นกรณีฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐให้ต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่ได้กระทำไป ในการปฏิบัติหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 จึงอยู่ในอำนาจศาลปกครอง องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพจึงได้มีหนังสือ ที่ ขสมก 697/2546 ลงวันที่ 29 เมษายน 2546 ถึงอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ ร้อยตำรวจโทสุริ โอดิเทพ พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลบุปผาราม ได้ยึดรถยนต์โดยสารปรับอากาศขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ไว้เพื่อตรวจสอบสภาพ ตามอำนาจหน้าที่ แต่มิได้ใช้ความระมัดระวังดูแลรักษาให้ดี เป็นเหตุให้อุปกรณ์ในรถยนต์ดังกล่าวสูญหาย เมื่อร้อยตำรวจโทสุริ โอดิเทพ เป็นข้าราชการในสังกัดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นนิติบุคคล และได้กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ สำนักงานตำรวจแห่งชาติเจ้าสังกัดจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายนั้นให้แก่ องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 76 ซึ่งอายุความในการใช้สิทธิ เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ จากสำนักงานตำรวจแห่งชาติต้องบังคับ ตามบทบัญญัติ มาตรา 448 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คือมีอายุความ 1 ปี นับแต่วันที่องค์การ ขนส่งมวลชนกรุงเทพรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีมิใช่หน่วยงานของรัฐ เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ จึงไม่นับอายุความตามมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาใช้บังคับ คดีนี้องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพได้มีหนังสือแจ้งให้ ร้อยตำรวจโทสุริ โอดิเทพ ชดใช้ค่าเสียหาย เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2543 และต่อมาได้ยื่นฟ้องร้อยตำรวจโทสุริ โอดิเทพ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นจำเลยต่อศาลแขวงปทุมวันให้รับผิดชอบในมูลละเมิด เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2544 แต่ศาลแขวงปทุมวันไม่รับฟ้องและมีคำสั่งจำหน่ายคดี เพราะเหตุคดีไม่อยู่ในอำนาจศาล เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2544 การที่ศาลไม่รับฟ้องและตั้งจำหน่ายคดี อายุความย่อมไม่สะดุดหยุดลง ตามจำนวนไม่มีข้อเท็จจริงว่าองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ รู้ตัวผู้กระทำผิดและผู้ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน เมื่อใด แต่ถ้านับระยะเวลา นับแต่วันยื่นฟ้องจนถึงวันที่องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพส่งเรื่องให้สำนักงาน อัยการสูงสุดดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 และสำนักงานอัยการสูงสุดรับเรื่อง เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2546 ระยะเวลาเกิน 1 ปีแล้ว คดีขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพจึงขาดอายุความ ไม่อาจเรียกให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายได้

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วตัดสินใจว่า สิทธิเรียกร้องขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ขาดอายุความลงแล้ว องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพจึงไม่อาจเรียกให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนได้ตามเหตุผลที่อัยการสูงสุดเสนอ

4.5 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการผลิตไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กับ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กรณี ละเมิด ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ใช้ไฟฟ้าในเขตพื้นที่การไฟฟ้าจังหวัดสงขลา และพื้นที่การไฟฟ้าอำเภอหาดใหญ่ได้รับความเสียหาย รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 619,199.83 บาท

คดีนี้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือที่ มท 5309.1/4-4471 ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2546 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยกระทำละเมิด เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ใช้ไฟฟ้าในเขตพื้นที่การไฟฟ้าจังหวัดสงขลาและพื้นที่การไฟฟ้าอำเภอหาดใหญ่ เป็นเงินรวม 619,199.83 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กับ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ได้ทำสัญญาซื้อขายไฟฟ้า ลงวันที่ 20 มกราคม 2515 โดยสัญญาข้อ 1 กำหนดให้อายุสัญญาต่อออกไปครั้งละ 1 ปี หากไม่มีฝ่ายใดบอกเลิกสัญญา ข้อ 2 กำหนดให้เอกสารแนบท้ายหมายอักษร ก.,ข.และ ค. เป็นส่วนหนึ่งของสัญญา โดยเอกสารแนบท้ายอักษร ข. ข้อ 3 กำหนดให้ผู้ขายจะต้องรักษาระดับแรงดัน ณ จุดส่งมอบทุกจุดให้อยู่ในระดับสูงหรือต่ำไม่เกินร้อยละ 5 ของระดับแรงดันที่ผู้ซื้อจะกำหนด.... โดยผู้ซื้อจะแจ้งให้ผู้ขายทราบทุกระยะ.... ผู้ขายจะต้องรับผิดชอบความเสียหายใด ๆ ที่เกิดแก่ผู้ซื้อเนื่องจากระดับแรงดันไม่ตรงตามที่กำหนดไว้

ต่อมาเมื่อวันที่ 24 กันยายน 2544 การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) จะทำการตรวจสอบอุปกรณ์ (Function Direct Transfer Trip) ซึ่งจะต้องดับไฟสายส่ง 230 kV. วงจร 2 ช่วงระหว่างสถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานี กับ สถานีไฟฟ้าแรงสูงขนอม ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย โดยมีขั้นตอนที่จะต้องปลดอุปกรณ์ (Switching) ดังนี้

1. ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงขนอม ปลดเบรกเกอร์ 230 kV. รหัส KN 80532, KN 80512
2. ส่วนที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานี ปลดเบรกเกอร์ 230 kV. รหัส SRT 80322, SRT 80312

เวลาประมาณ 10.53 น. เจ้าหน้าที่ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ได้ปลดเบรกเกอร์ 230 kV. เพื่อดับไฟสายส่ง 230 kV. วงจร 2 ช่วงสถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานี และสถานีไฟฟ้าแรงสูงขนอม ทั้งสองแห่งตามแผน Switching โดยได้ดำเนินการปลดเบรกเกอร์ ดังนี้

1. ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงขนอม ปลดเบรกเกอร์ 230 kV รหัส KN 80532, KN 80512 ซึ่งเป็นอุปกรณ์ป้องกันสายส่ง 230 kV. วงจร 2 ที่ติดตั้งอยู่ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงขนอม เป็นการปลดเบรกเกอร์ได้ถูกต้องตามแบบ Switching ข้างต้น

2. ส่วนที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานี ปลดเบรกเกอร์ 230 kV. รหัส SRT 80222, SRT 80212 ซึ่งเป็นอุปกรณ์ป้องกันสายส่ง 230 kV. วงจร 1. ที่ติดตั้งอยู่ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานี ซึ่งเป็นการปลดเบรกเกอร์ผิดตัวจากแผนของ Switching ที่กำหนด กล่าวคือตามแผน Switching กำหนดให้ปลดเบรกเกอร์ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานีโดยให้ปลดเบรกเกอร์ 230 kV. รหัส SRT 80322, SRT 80312 ซึ่งเป็นอุปกรณ์ป้องกันสายส่ง 230 kV. วงจร 2 ปรากฏหลักฐานตามภาพถ่ายบันทึกเหตุการณ์ ระบบศูนย์ควบคุมระบบกำลังไฟฟ้าภาคใต้ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

จากการปฏิบัติงานผิดพลาดของเจ้าหน้าที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (Human Error) ดังกล่าวเป็นผลให้สายส่ง 230 kV. ทั้ง 2 วงจร (วงจร 1 และ วงจร 2) ที่เชื่อมโยงระหว่างสถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานีและสถานีไฟฟ้าแรงสูงขนอม ถูกปลดออก (Trip ออก) (เปิดวงจร) และแยกระบบไฟฟ้าออกจากกัน ทั้งนี้เนื่องจากเบรกเกอร์ป้องกันวงจร 2 ถูกปลดออกที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงขนอม และเบรกเกอร์ป้องกันวงจร 1 ถูกปลดออกที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานี ดังนั้นการที่สายส่ง 230 kV. ที่เชื่อมโยงระบบไฟฟ้าระหว่างสถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานีและสถานีไฟฟ้าแรงสูงขนอม ถูกปลด (เปิดวงจร) ออกทั้ง 2 วงจร และระบบไฟฟ้าแยกออกจากกัน จึงเป็นผลทำให้ระบบไฟฟ้าแกว่งขึ้น-ลง (Power Swing) สายส่งและโรงไฟฟ้าหลายแห่งปลดออก (Trip ออก) (เปิดวงจร) เป็นผลทำให้พื้นที่ภาคใต้ของประเทศไทยมีสถานีไฟฟ้าแรงสูงบางแห่งไฟฟ้าดับ บางแห่งไฟฟ้าไม่ดับ สำหรับสถานีไฟฟ้าแรงสูงที่ไฟฟ้าดับจะไม่เกิดปัญหา คงมีปัญหาลเฉพาะสถานีไฟฟ้าแรงสูงที่ไฟฟ้าไม่ดับ ทั้งนี้สถานีไฟฟ้าแรงสูงในพื้นที่ภาคใต้ของประเทศไทยมีเครือข่ายเชื่อมโยงกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานี (SRT) กับสถานีไฟฟ้าแรงสูงขนอม (KN) แล้วมาเกิดผลเสียหายแก่ผู้ใช้ไฟฟ้าบางส่วนจากสถานีไฟฟ้าแรงสูงหาดใหญ่ 1 (HY1) และสถานีไฟฟ้าแรงสูงสงขลา (SUK) ซึ่งสถานีไฟฟ้าแรงสูงทั้งสองแห่งนี้ไฟฟ้าไม่ดับจากการปฏิบัติหน้าที่ผิดพลาดของเจ้าหน้าที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยดังกล่าวแล้ว โดยทุกสถานีไฟฟ้าแรงสูงตามแผนผังอยู่ในการควบคุมดูแลของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตทั้งสิ้น เป็นเหตุทำให้เกิดภาวะแรงดันไฟฟ้าเกินมาตรฐาน ชุดควบคุม (OLTC) ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ไม่สามารถควบคุมระดับแรงดันให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดได้ จนส่งผลทำให้อุปกรณ์ของผู้ใช้ไฟฟ้าที่จังหวัดสงขลา และอำเภอหาดใหญ่ เสียหายรวม 10 รายการ

หลังเกิดเหตุการณ์นี้ (เหตุเกิดวันที่ 24 กันยายน 2544) เจ้าหน้าที่ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยและการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ร่วมประชุมในเรื่องการปฏิบัติงานร่วมกัน ปรากฏตามรายงานการประชุมร่วม กฟผ.-กฟภ.(ภาคใต้) ประจำปี 2544 ครั้งที่ 14 เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2544 ผู้แทน กฟผ.ชี้แจงว่า ความผิดพลาดในการปฏิบัติงานของพนักงานศูนย์ควบคุมระบบกำลังไฟฟ้าจะเกิดจาก 2 สาเหตุคือ 1. เกิดจากการ Switching 2. เกิดจากการแก้ไขข้อขัดข้องของระบบไฟฟ้า ตามเอกสารแนบ ข้อ 3.1.2 ระบุว่า ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานีจะต้องปลดเบรกเกอร์ SRT 80322 , SRT 80312 (ตาม Switching) แต่มีการปลดเบรกเกอร์ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานี SRT 80222 , SRT 80212 ซึ่งเป็นการปลดผิดตัว การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงได้มีหนังสือที่ มท 5309.1/4-8156 ลงวันที่ 13 พฤษภาคม 2545 และมีหนังสือด่วนมาก ที่ มท. 5309.1/4-18600 ลงวันที่ 30 กันยายน 2545 แจ้งให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ใช้ไฟฟ้าทั้งหมด รวมเป็นเงินจำนวน 619,199.83 บาท แต่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยไม่ยอมชำระ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงได้มีหนังสือที่ มท 5309.1/4-4471 ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2546 ถึงอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้าระหว่างการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ลงวันที่ 20 มกราคม 2515 ข้อ 3 กำหนดว่า “นับแต่วันใช้สัญญานี้เป็นต้นไป ผู้ขายจะส่งมอบและผู้ซื้อจะรับมอบพลังไฟฟ้าและพลังงานไฟฟ้า ณ สถานที่ และโดยมีแรงดัน

(nominal voltages) แต่ละแห่งตามที่ระบุไว้...” และตามเอกสารแนบท้ายสัญญาหมายเลข ข. ข้อ 3 กำหนดว่า “การรักษาระดับแรงดัน ผู้ขายจะรักษาระดับแรงดัน ณ จุดส่งมอบทุกจุดให้อยู่ภายในระดับสูงหรือต่ำไม่เกินร้อยละ 5 ของระดับแรงดันที่ผู้ซื้อจะกำหนดในแต่ละชั่วโมงของวันหนึ่ง ๆ ... ในกรณีที่ผู้ขายไม่สามารถรักษาระดับแรงดันตามความในวรรคก่อน ผู้ขายจะต้องแจ้งให้ผลให้ผู้ซื้อทราบล่วงหน้า มิฉะนั้นผู้ขายจะต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายใด ๆ ที่เกิดแก่ผู้ซื้อ เนื่องจากระดับแรงดันไม่ตรงตามที่กำหนดไว้”

การที่เจ้าหน้าที่ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยปฏิบัติงานผิดพลาด (Human Error) โดยปลดเบรกเกอร์ 230 kV. รหัส SRT 80222 ซึ่งเป็นอุปกรณ์ป้องกันสายส่งระบบแรงดันไฟฟ้า 230 kV. ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานี ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เป็นผลทำให้สายส่งระบบแรงดันไฟฟ้า 230 kV. ที่เชื่อมโยงระหว่างสถานีไฟฟ้าแรงสูงสุราษฎร์ธานีและสถานีไฟฟ้าแรงสูงขนอมถูกปลดออก และแยกไฟฟ้าออกจากกัน เกิดระบบไฟฟ้าแกว่งขึ้น-ลง สายส่งและโรงไฟฟ้าหลายแห่ง Trip ออก (เปิดวงจรออก) ไฟฟ้าบางสถานีไฟฟ้าแรงสูงดับและไม่ดับ ในส่วนสถานีไฟฟ้าแรงสูงที่ไม่ดับจะมีแรงดันไฟฟ้าสูงเกินมาตรฐาน ส่งผลทำให้อุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าของผู้ใช้ไฟฟ้าได้รับความเสียหาย กรณีดังกล่าวที่ประชุมร่วมกันระหว่าง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยและการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (ภาคใต้) ครั้งที่ 14 เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2544 การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้ยอมรับในความผิดพลาดที่เกิดขึ้น จึงถือว่าการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยผิดสัญญาไม่รักษาระดับแรงดันไฟฟ้า ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น ตามสัญญาข้อ 3 เมื่อการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและตรวจสอบความเสียหายของผู้ใช้ไฟฟ้า ปรากฏว่ามีผู้ใช้ไฟฟ้าได้รับความเสียหาย 15 ราย คิดเป็นค่าเสียหาย 615,199.83 บาท (ต่อมาค่าเสียหายเพิ่มขึ้นเป็น 619,199.83 บาท) และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือแจ้งให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยทราบแล้ว แต่ไม่ได้แจ้งค่าเสียหาย การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยจึงต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้าชดใช้เงินจำนวน 619,199.83 บาท ให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคที่จ่ายค่าเสียหายให้แก่ผู้ใช้ไฟฟ้าที่ได้รับความเสียหาย

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้คู่กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้ว ตัดสินชี้ขาดให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 619,199.83 บาท ให้แก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ตามเหตุผลที่อัยการสูงสุดเสนอ

4.6 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการผลิตไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กับ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กรณีละเมิด เรียกค่าเสียหาย จำนวน 2,620,680.01 บาท

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติให้ฝ่ายเลขานุการฯ ตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมบางประการ แล้วนำเสนอต่อที่ประชุมในการประชุมครั้งต่อไป

4.7 เรื่องข้อพิพาทระหว่างบริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) กับ องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว กรณีการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินท่าอากาศยานภูเก็ตประจำปี 2544, 2545 และ 2546 เป็นเงิน 32,482,286 บาท

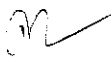
มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติให้ฝ่ายเลขานุการฯ ตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมบางประการ แล้วนำเสนอต่อที่ประชุมในการประชุมครั้งต่อไป

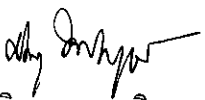
ระเบียบวาระที่ 5 เรื่องอื่น ๆ (ถ้ามี)

ประธานกรรมการฯ กำหนดให้มีการประชุมครั้งที่ 12/2547 ในวันพุธที่ 22 ธันวาคม 2547 เวลา 9.30 น. ณ ห้องประชุมชั้น 28 กระทรวงยุติธรรม

ปิดประชุมเวลา 16.30 น.

(นายธีระวุฒิ พรหมพันธ์)
ผู้ช่วยจกรายงานการประชุม

(นายนิติ สุขเจริญ)
ผู้ช่วยจกรายงานการประชุม

(นางศรีนิตา พรหมหิตาร)
ผู้จกรายงานการประชุม

(นายวิวุฒิ ห่อตระกูล)
ผู้ตรวจจกรายงานการประชุม

รายงานการประชุม

คณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง

ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ครั้งที่ 12 / 2547

วันพุธที่ 22 ธันวาคม 2547

เวลา 9.30 น.

ณ ห้องประชุมชั้น 28 กระทรวงยุติธรรม ถนนแจ้งวัฒนะ

.....

กรรมการผู้มาประชุม

1. นายพงศ์เทพ เทพกาญจนา	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม	ประธานกรรมการ
2. นางสาวอัมพวัน ฉันทาภิรมย์สุข	แทนปลัดกระทรวงการคลัง	กรรมการ
3. นายพรชัย อัสววัฒนาพร	แทนปลัดกระทรวงยุติธรรม	กรรมการ
4. นายสาริต อนันตสมบัติ	แทนเลขาธิการคณะรัฐมนตรี	กรรมการ
5. นายชูเกียรติ รัตนชัยชาญ	แทนเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา	กรรมการ
6. นายทวีศักดิ์ วรพิบูลย์	แทนอัยการสูงสุด	กรรมการและเลขานุการ
7. นายวิบูลย์ หล่อตระกูล	อธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด	ผู้ช่วยเลขานุการ
8. นางศรีนิตา พรหมพิตร	อัยการพิเศษฝ่ายการยุติธรรม	ผู้ช่วยเลขานุการ
ดำเนินคดีแพ่งฯ		

ผู้เข้าร่วมประชุม

1. นายทรงชัย ประสารนันท์	รองอธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด
2. นางสาวบุญทอง เอี่ยมอร่ามศักดิ์	เลขานุการรองอัยการสูงสุด
3. นายปิยะนันท์ พันธุ์ชนะวานิช	ผู้ช่วยเลขานุการรองอัยการสูงสุด
4. นายนิติ สุขเจริญ	อัยการจังหวัดประจวบฯ
5. นายมนูญ จรุงพร	อัยการอาวุโส
6. นายประวิทย์ พิพัฒน์กุลสวัสดิ์	อัยการอาวุโส
7. นายอภิชาติ อาสภวิริยะ	อัยการอาวุโส
8. นายนิติ เมฆสวรรค์	อัยการอาวุโส
9. นายศรัทธา มุสิกธรรม	อัยการอาวุโส
10. นายประนาม เพชรภาพ	อัยการอาวุโส

11. นายสมเพาะ	บุญสวัสดิ์	อัยการอาวุโส
12. นางวิไล	แสงแก้วสุก	เจ้าพนักงานธุรการ 5
13. นายธีระวุฒิ	พราหมพันธ์	นิติกร 3
14. นายสุปรีดา	ชื่นชม	นิติกร 3
15. นางสาวมณฑา	โตสุวรรณ	นิติกร 3
16. นางสาวเฉลิมขวัญ	แสงสว่าง	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 2
17. นางสาวมณฑา	กระแสนทร์	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 1

เปิดประชุม เวลา 9.30 น.

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานกรรมการฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ประธานกรรมการฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า ฝ่ายเลขานุการฯ ได้จัดทำเอกสารสรุปผลงานของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเสนอต่อที่ประชุม ซึ่งสรุปได้ว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 จนถึงปัจจุบันคณะกรรมการฯ ได้มีการประชุมไปแล้วจำนวน 20 ครั้ง พิจารณาตัดสินชี้ขาดข้อพิพาทไปแล้วจำนวนทั้งสิ้น 195 เรื่อง เป็นข้อพิพาทระหว่างส่วนราชการกับส่วนราชการ ส่วนราชการกับรัฐวิสาหกิจ รัฐวิสาหกิจกับรัฐวิสาหกิจ จำนวน 127 เรื่อง ข้อพิพาทระหว่างส่วนราชการกับเอกชน และรัฐวิสาหกิจกับเอกชน จำนวน 68 เรื่อง ทุนทรัพย์ที่พิพาททั้งสิ้น 4,404,570,088.39 บาท ซึ่งประธานกรรมการฯ ได้ให้ฝ่ายเลขานุการฯ จัดทำหนังสือนำเสนอให้คณะรัฐมนตรีทราบที่ประชุมรับทราบ

ระเบียบวาระที่ 2 รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ 11/2547

- ที่ประชุมพิจารณาแล้ว มีมติรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ 11/2547 โดยไม่มีการแก้ไข

ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องสืบเนื่อง

3.1 เรื่องข้อพิพาทระหว่างการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กับ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กรณีละเมิด เรียกค่าเสียหาย จำนวน 2,620,680.01 บาท

คดีนี้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือ ที่ กฟผ. E 4808/09299 ลงวันที่ 5 มีนาคม 2545 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี

เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีเรียกให้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค รับผิดฐานละเมิด ชดใช้ค่าเสียหาย จำนวน 2,620,680.01 บาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2524 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้มีหนังสือที่ มท.1400/วท.9773 ลงวันที่ 6 สิงหาคม 2524 ถึงผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ขออนุญาตอาศัยที่ดินเพื่อปักเสาพาดสายและติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันเพิ่มเติมที่สถานีไฟฟ้าย่อยลำภูรา โดยติดตั้งระบบสายส่งพลังงานไฟฟ้าขนาด 33 กิโลโวลต์ มีแนวสายจากสถานีไฟฟ้าแรงสูงลำภูราของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ถึงสถานีไฟฟ้าลำภูรา ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งตั้งอยู่ที่จังหวัดตรัง เพื่อจำหน่ายกระแสไฟฟ้าให้แก่ประชาชน โดยแนวระบบสายส่งพลังงานไฟฟ้าบางส่วน ได้พาดผ่านพื้นที่ตามแนวรั้วบ้านพักพนักงานของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ระยะทางประมาณ 80 เมตร จำนวน 4 ช่วง และแนวสายส่งพลังงานไฟฟ้าเมื่อผ่านพื้นที่แนวรั้วดังกล่าว ได้ติดตั้งไปจนถึงสถานีไฟฟ้าลำภูราของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค นอกจากนั้นการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคยังได้ติดตั้งสายล่อฟ้า (Overhead ground wire) มีแนวสายอยู่เหนือสายส่งพลังงานไฟฟ้าตลอดแนว เพื่อเป็นการดักหรือล่อกระแสไฟฟ้าที่เกิดจากฟ้าผ่าเข้าสู่ระบบสายส่งพลังงานไฟฟ้า ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยในการใช้และรักษาทรัพย์สินของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค และการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือ ที่ กฟผ.610/30219 ลงวันที่ 3 กันยายน 2524 ให้เข้าใช้พื้นที่ดังกล่าว

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้ติดตั้งสาย Cable โทรศัพท์ พาดผ่านใต้แนว Overhead ground wire และสายส่งพลังงานไฟฟ้าขนาด 33 กิโลโวลต์ ดังกล่าว จากอาคารศูนย์ควบคุมระบบกำลังไฟฟ้าภาคใต้ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ไปยังบ้านพักพนักงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย อยู่ในระหว่างเสาไฟฟ้าต้นที่ 1 ถึงต้นที่ 4 โดยไม่ได้รับอนุญาตจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2543 เวลา 12.44 น. Overhead ground wire ที่มีแนวสายพาดอยู่เหนือสายส่งพลังงานไฟฟ้า ระหว่างเสาไฟฟ้าต้นที่ 3 กับต้นที่ 4 ขาดตกลงมาที่หลังอาคารหมวดบริการลำภูราของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กระแทกและแตะถูกสายส่งพลังงานไฟฟ้าขนาด 33 กิโลโวลต์ ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ปลาย Overhead ground wire ตกลงมากระแทกถูกสาย Cable โทรศัพท์ ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่พาดผ่านใต้แนว Overhead ground wire ดังกล่าว ทำให้สาย Cable โทรศัพท์ เกิดประกายไฟลุกไหม้และกระแสไฟฟ้าขนาด 33 กิโลโวลต์ รั่ว (leak) เข้าระบบโทรศัพท์ ทำให้อุปกรณ์ตู้ชุมสายโทรศัพท์และอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ใช้สัญญาณจากคู่สาย Cable โทรศัพท์ ที่ติดตั้งภายในอาคารศูนย์ควบคุมระบบกำลังไฟฟ้าภาคใต้ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้รับความเสียหาย รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 2,620,680.01 บาท การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ไว้ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอห้วยยอด ตามรายงานประจำวันรับแจ้งไว้เป็นหลักฐาน ลงวันที่ 25 กันยายน 2543

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณี Overhead ground wire ขาด/เป็นเหตุให้อุปกรณ์ตู้ชุมสายโทรศัพท์และอุปกรณ์ไฟฟ้าของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ได้รับความเสียหายดังกล่าว คณะกรรมการฯ ได้รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่าจากเหตุการณ์ Overhead ground wire ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคขาดในวันที่ 27 สิงหาคม 2543 สามารถลำดับเหตุการณ์ เป็น 2 ช่วง ดังนี้

1. ช่วงแรกในวันที่ 25 สิงหาคม 2543 มีนกเค้าแมวบินไล่จับนกเอี้ยง สันนิษฐานว่า นกเอี้ยง อาจเกาะที่อุปกรณ์ด้าน riser pole (ต้นที่สายส่งพลังงานไฟฟ้าเป็นสายเปลือยเชื่อมต่อกับสายส่งพลังงานไฟฟ้า ที่หุ้มฉนวน (สายใต้ดิน)) เมื่อมีนกเค้าแมวบินกระพือปีกลอดเข้าระหว่างสายลิดของล่อฟ้าฟอส A กับ คอนดักต์ล่อฟ้า ทำให้เกิดลัดวงจรระหว่างสายเฟสกับกราวด์เป็น Single line to ground fault ซึ่งระดับความรุนแรง ของกระแส (fault level ของ Kt 2A,3A) ประมาณ 5,700 แอมป์ (จากข้อมูลการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย) จึงมีผลทำให้ล่อฟ้าระเบิดและถูกถั่วแขวนอาร์คอย่างรุนแรง มีกระแสฟอลท์จำนวนมากไหลผ่าน Overhead ground wire โดยเฉพาะบริเวณแคลมป์ ซึ่งยึด Overhead ground wire กับเหล็กฉาก ซึ่งมีพื้นที่สัมผัสน้อย ทำให้เกิดความร้อนสูงจนหลอมละลาย

2. ช่วงที่ 2 ในวันที่ 27 สิงหาคม 2543 เวลาประมาณ 12.30 น. Overhead ground wire ขาด สันนิษฐานได้ว่า

2.1 อาจมี fault เกิดขึ้นใน incoming line ทำให้ สายล่อฟ้า Overhead ground wire ขาด

2.2 ภายหลังการจ่ายโหลดผ่านไประยะหนึ่งมีกระแส Unbalance ที่ Overhead ground wire ซึ่ง Overhead ground wire ดังกล่าวนี้อาจหลอมละลายจนเกือบจะขาด (weak point) บริเวณแฉกแคลมป์อยู่แล้ว เมื่อมีกระแสไหลผ่านที่ตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งอยู่ในสภาพ bad contact ทำให้เกิดความร้อนและ arc ขาดในที่สุด

3. ภายหลัง Overhead ground wire ขาดลงมาแตะสายเฟส และสาย Cable โทรศัพท์ messenger wire ทำให้มีไฟ 33 KV รั่ว (leak) เข้าระบบ ทำให้อุปกรณ์ตู้ชุมสายโทรศัพท์และอุปกรณ์ไฟฟ้า ที่ใช้สัญญาณจากคู่สายของ Cable โทรศัพท์เกิดการเผาไหม้และชำรุดในที่สุด

คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงสรุปว่าความเสียหายของอุปกรณ์ตู้โทรศัพท์และ อุปกรณ์ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเกิดจาก Fault ในระบบจำหน่ายของ incoming line ของ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งเป็นเหตุสุดวิสัย

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยจึงได้มีหนังสือ ที่ กฟผ. H 3505 – KF – 0/383 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2543 และหนังสือที่ กฟผ. E4800/11457 ลงวันที่ 12 มีนาคม 2544 แจ้งการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ให้ชำระค่าเสียหาย กรณีตู้ชุมสายโทรศัพท์ (Junction box) และอุปกรณ์ไฟฟ้าของการไฟฟ้าฝ่ายผลิต แห่งประเทศไทย ได้รับความเสียหายจำนวน 2,620,680.01 บาท แต่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเพิกเฉย การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยจึงฟ้องการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดตรัง เรียกค่าเสียหาย

จำนวน 2,813,461.55 บาท พร้อมดอกเบี้ย ตามคดีหมายเลขคำที่ 1034/2544 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ยื่นคำให้การต่อสู้คดีโดยอาศัยข้อเท็จจริงจากรายงานของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยจึงได้มีหนังสือ ที่ กฟผ. E 4808/09299 ลงวันที่ 5 มีนาคม 2545 ถึงอัยการสูงสุดขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540

ระหว่างพิจารณาของศาล การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลจำหน่ายคดีชั่วคราว โดยอ้างว่าโจทก์กับจำเลยได้มีการเจรจาเพื่อยุติข้อพิพาทในระหว่างกัน ซึ่งอยู่ระหว่างการเจรจาจากสำนักงานอัยการสูงสุด ศาลจึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความชั่วคราว

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยและการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้มีการประชุมร่วมกันเพื่อยุติข้อพิพาท เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2547 ผลการเจรจา การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเสนอตัวเลขค่าเสียหาย โดยคำนวณคิดจากค่าเสียหายที่เป็นจริง ตามที่ได้หักค่าแรงค่าดำเนินการ ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องและค่าเสื่อมราคาแล้ว เป็นเงินทั้งสิ้น 1,423,702 บาท การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้ส่งรายละเอียดการคำนวณค่าเสียหายดังกล่าวให้ผู้แทนการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งผู้แทนการไฟฟ้าส่วนภูมิภาครับจะนำตัวเลขค่าเสียหายพร้อมรายละเอียดเสนอต่อผู้มีอำนาจพิจารณาต่อไป

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคมีหน้าที่ต้องบำรุงรักษาแนวสายเพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ตามเงื่อนไขที่เข้าไปใช้พื้นที่ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย และต้องคำนึงถึงความปลอดภัยและประโยชน์ของรัฐและประชาชนตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ.2503 มาตรา 6, 8 และ 41 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงมีหน้าที่ต้องใช้ความระมัดระวังอันจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ของผู้มีวิชาชีพเกี่ยวกับการไฟฟ้า แต่ใช้ไม่เพียงพอด้วยความประมาทเลินเล่อ การกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่การไฟฟ้าส่วนภูมิกาดังกล่าว ซึ่งเป็นเหตุให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเสียหายเป็นเงินจำนวน 2,620,680.01 บาท จึงมิใช่เหตุสุดวิสัย

แต่การที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้ติดตั้งสาย Cable โทรศัพท์ ได้แนวสายล่อฟ้า Overhead ground wire และสายส่งพลังงานไฟฟ้า ขนาด 33 กิโลโวลต์ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยย่อมทราบดีว่าอาจเกิดการเสียหายดังกล่าวจากไฟฟ้าแรงสูง จึงต้องถือว่าการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายด้วยการชำระหนี้ค่าเสียหายต้องอาศัยพฤติการณ์เป็นประมาณ์ว่าฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อให้เกิดความเสียหายเพียงใด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 223 วรรคแรก และเมื่อคำนึงถึงค่าเสียหายที่แท้จริงที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเสนอตัวเลขค่าเสียหาย 1,423,702 บาท แล้ว จึงกำหนดให้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคชดเชยค่าเสียหายกึ่งหนึ่ง เป็นเงินจำนวน 1,310,340 บาท ให้แก่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งคำวินิจฉัยให้ผู้กรณีทราบเพื่อเจรจาทำความตกลงกันอีกครั้งหนึ่งแต่ปรากฏว่าไม่สามารถตกลงกันได้ จึงเสนอคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคัดสินชี้ขาด

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้ว ข้อเท็จจริงในคดีรับฟังได้ว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ เจ้าหน้าที่ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ตรวจพบความความชำรุดบกพร่องของอุปกรณ์ไฟฟ้าอื่นที่เกี่ยวข้องกับสายล่อฟ้าที่ชำรุดบกพร่องในคดีนี้และเชื่อมต่ออยู่ด้วยกันแล้ว ซึ่งตามวิสัยและพฤติการณ์ของผู้มีวิชาชีพเกี่ยวกับไฟฟ้าและเป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินที่อาจก่อให้เกิดอันตรายและความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่นได้ ย่อมต้องใช้ความระมัดระวังตรวจสอบสภาพสายล่อฟ้าที่ชำรุดบกพร่องและอุปกรณ์อื่น ๆ ในบริเวณใกล้เคียงให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยสมบูรณ์ การชำรุดบกพร่องของอุปกรณ์สายล่อฟ้าที่ขาดตกลงมาในคดีนี้จึงมิใช่เหตุสุดวิสัย เพราะการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอาจป้องกันมิให้เกิดขึ้นได้ หากใช้ความระมัดระวังอันสมควรคาดหมายได้จากผู้มีวิชาชีพเกี่ยวกับไฟฟ้างดแล้ว การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายจากเหตุละเมิดในครั้งนี้สำหรับค่าเสียหายที่จะต้องชดเชยนั้น เมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ประกอบกับจำนวนเงินค่าเสียหายที่เจ้าหน้าที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตเป็นผู้เสนอในการเจรจาเพื่อระงับข้อพิพาทระหว่างหน่วยงานทั้งสองว่าการไฟฟ้าฝ่ายผลิตได้รับความเสียหายเป็นเงิน 1,423,702 บาท โดยจำนวนเงินที่กล่าวนี้เป็นค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจริงซึ่งได้หักค่าแรงและค่าใช้จ่ายอื่นแล้ว ที่ประชุมเห็นว่าค่าเสียหายจำนวนดังกล่าว เป็นค่าเสียหายอันสมควรตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดตามความในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 438 จึงตัดสินชี้ขาดให้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคชำระเงินจำนวน 1,423,702 บาท ให้แก่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

3.2 เรื่องข้อพิพาทระหว่างบริษัท ทำอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) (การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย) กับ องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว กรณีการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินของทำอากาศยานที่เกิดขึ้นประจำปี 2544, 2545 และ 2546 เป็นเงิน 32,482,286 บาท

คดีนี้บริษัททำอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) (การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย) ได้มีหนังสือที่ ทอท. 5511/2544 ลงวันที่ 24 สิงหาคม 2544 , หนังสือที่ ทอท. 4974/2545 ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2545 และหนังสือที่ ทอท. 6024/2546 ลงวันที่ 23 กันยายน 2546 ส่งเอกสารหลักฐานมายังสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อขอให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 กรณีไม่เห็นด้วยกับการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินทำอากาศยานที่เกิดขึ้นประจำปี 2544 , 2545 และ 2546 เป็นเงิน 32,482,286 บาท ขององค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว โดยขอให้ประเมินใหม่จากฐานของค่ารายปีในปี 2543 และเสนอคณะรัฐมนตรี

เพื่อพิจารณาลดหย่อนค่ารายปีให้ตามมาตรา 31 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2545 ต่อไป

ข้อเท็จจริงได้ความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาวได้ดำเนินการประเมินภาษีโรงเรือน และที่ดินของท่าอากาศยานภูเก็ต การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย ตั้งแต่ปีภาษี 2542 เป็นต้นมา โดยใช้วิธีประเมินในลักษณะเหมาจ่ายมาตลอด มิได้คำนึงถึงพื้นที่ที่แท้จริง การประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน ของท่าอากาศยานภูเก็ตที่เรียกเก็บในแต่ละปีมีดังนี้

ปีภาษี 2542

- พื้นที่ส่วนที่ท่าอากาศยานภูเก็ตใช้เอง คิดเป็นเงิน 1,167,120 บาท
 - พื้นที่ที่ให้ผู้ประกอบการเช่าดำเนินการเชิงพาณิชย์คิดเป็นภาษี 2,501,344.59 บาท
- รวมเป็นเงินภาษีทั้งสิ้น 3,668,464.59 บาท

ปีภาษี 2543

- พื้นที่ส่วนที่ท่าอากาศยานภูเก็ตใช้เอง คิดเป็นเงิน 2,101,600 บาท
 - พื้นที่ที่ให้ผู้ประกอบการเช่าดำเนินการเชิงพาณิชย์คิดเป็นภาษี 2,566,492.37 บาท
- รวมเป็นเงินภาษีทั้งสิ้น 4,668,092.37 บาท

เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2543 กระทรวงมหาดไทยมีหนังสือที่ มท 0313.5/ว2899 ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด ขอความร่วมมือคำขับหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบจัดเก็บภาษี ให้จัดเก็บ ภาษีป้าย ภาษีโรงเรือนและที่ดินให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบโดยเคร่งครัด โดยอ้างถึงหนังสือ กระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท 0307/ว 2393 ลงวันที่ 10 กันยายน 2536 เรื่องซักซ้อมแนวทาง การจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินและการดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2536 ให้หน่วยการบริหารส่วนท้องถิ่นกำหนดราคาเช่ามาตรฐานกลางเฉลี่ยต่อตารางเมตรโดยคณะกรรมการ พิจารณากันกรองประเมินค่ารายปี ทั้งนี้ก่อนหน้านั้นประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว ได้มีคำสั่ง ที่ 28/2543 ลงวันที่ 14 มีนาคม 2543 เรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากันกรองการประเมินค่ารายปี ภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว และคณะกรรมการมีมติเป็นเอกฉันท์ให้เฉลี่ยค่าเช่าทรัพย์สิน แต่ละประเภทในแต่ละทำเลต่อตารางเมตรต่อเดือน ตามบัญชีอัตราค่าเช่ามาตรฐานกลางเฉลี่ยต่อตารางเมตร ต่อเดือน

ต่อมาองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว ได้ประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินท่าอากาศยานภูเก็ต การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย โดยประเมินค่ารายปีจากอัตราค่าเช่ามาตรฐานกลางเฉลี่ยต่อตารางเมตรต่อเดือน ตามมติของคณะกรรมการพิจารณากันกรองค่ารายปีที่ได้กำหนดไว้ และได้มีหนังสือที่ ภก 71602/0265 ลงวันที่ 22 พฤษภาคม 2544 แจ้งการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน ประจำปี 2544 , หนังสือที่ ภก 71602/462 ลงวันที่ 17 มิถุนายน 2545 แจ้งการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน ประจำปี 2545 หนังสือที่ ภก 71602/0419

ลงวันที่ 9 มิถุนายน 2546 แจ้งการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน ประจำปี 2546 ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2536 โดยมีได้คิดแบบเหมาจ่าย เช่นปี 2542 และปี 2543

ทำอาภาศยานฎเกิดได้มีหนังสือที่ ทกก.ทอท.783/2544 ลงวันที่ 5 มิถุนายน 2544 ร้องขอให้ประเมินภาษี ประจำปี 2544 ใหม่ โดยเหตุผลว่า บ้านพักพนักงานลูกจ้างได้รับยกเว้นตามมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ.2475 (ลำดับ 7-12) และอาคารคลังสินค้าให้ผู้เช่า 8 ราย เข้าเป็นการเก็บภาษีซ้ำซ้อน (ลำดับ 16) ลำดับอื่น ๆ ประเมินสูงกว่าปี.2542 เป็นจำนวนมาก กับได้มีหนังสือ ค่วนมาก ที่ ทกก.ทอท.1896/2545 ลงวันที่ 28 มิถุนายน 2545 ร้องขอให้ประเมินภาษี ประจำปี 2545 ใหม่ โดยเหตุผลว่าการประเมินค่ารายปีสูงกว่าการประเมินในปี 2543 เป็นจำนวนมาก และการประเมินภาษีโรงเรือน และที่ดินประจำปี 2544 อยู่ระหว่างการพิจารณาของพนักงานอัยการยังไม่ยุติ และขอยกเว้นภาษีโรงเรือน และที่ดินสำหรับพื้นที่ลานจอดเครื่องบินประสงค์ และได้มีหนังสือที่ ทกก.ทอท.0941/2546 ลงวันที่ 27 มิถุนายน 2546 ร้องขอให้ประเมินภาษีประจำปี 2546 ใหม่ โดยเหตุผลว่า การประเมินค่ารายปีสูงกว่าการประเมินในปี 2543 เป็นจำนวนมาก ประกอบด้วย อาคารทำอาภาศยานฎเกิด, สถานีดับเพลิง-กู้ภัย, บ้านพักพนักงานระดับ 1-9, บ้านเรือนแถว 1-4 ,ทางวิ่ง-ทางขับ , ลานจอดเครื่องบิน และทางขับขนาน และการประเมินภาษีโรงเรือน และที่ดินประจำปี 2544 อยู่ระหว่างการพิจารณาของพนักงานอัยการยังไม่ยุติ

องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาวได้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารองค์การบริหาร ส่วนตำบลไม้ขาว พิจารณาร้องขอให้ประเมินใหม่ดังกล่าวข้างต้น โดยสำหรับปีภาษี 2544 ในการประชุม ครั้งที่ 8 เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2544 ได้มีมติชี้ขาดว่าการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินของพนักงานประเมิน โดยใช้อัตราค่าเช่ามาตรฐานกลางเฉลี่ยต่อตารางเมตร (ต่อเดือน) ที่คณะกรรมการพิจารณากลับกรองประเมิน ค่ารายปี ได้กำหนดไว้ชอบแล้ว แต่ให้ลดค่ารายปีอาคารคลังสินค้า (อันดับ 16) เป็นเงิน 777,000 บาท และลดค่าภาษีเป็นเงิน 97,125 บาท เพราะเป็นการประเมินซ้ำซ้อน ต่อมาองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว มีหนังสือ ที่ ภก 71602/0023 ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2544 แจ้งคำชี้ขาดการขอให้พิจารณาประเมิน ภาษีโรงเรือนและที่ดินใหม่ ของทำอาภาศยานฎเกิดให้ชำระภาษีโรงเรือนและที่ดินเป็นเงิน 10,315,910 บาท

สำหรับปีภาษี 2545 องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาวได้มีการประชุมคณะกรรมการบริหาร องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว ครั้งที่ - /2545 เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2545 และมีมติว่าการประเมินภาษี โรงเรือนและที่ดินของเจ้าพนักงานประเมินได้ประเมินโดยใช้อัตราค่าเช่ามาตรฐานกลางเฉลี่ยต่อตารางเมตร (ต่อเดือน) ที่คณะกรรมการพิจารณากลับกรองการประเมินค่ารายปีได้กำหนดไว้ชอบแล้ว แต่ให้ลดค่ารายปี อาคารเอนกประสงค์คงเหลือเป็นเงิน 245,040 บาท คิดเป็นค่าภาษีที่เรียกเก็บเป็นเงิน 30,630 บาท ต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาวมีหนังสือที่ ภก 71602/527 ลงวันที่ 5 กรกฎาคม 2545 แจ้งคำชี้ขาด การพิจารณาร้องขอให้พิจารณาการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินใหม่ของทำอาภาศยานฎเกิด ให้ชำระ ค่าภาษีทั้งสิ้น 10,894,338 บาท

และสำหรับปีภาษี 2546 องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาวได้ประชุมคณะกรรมการบริหาร องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว ครั้งที่ 18/2546 เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2546 และมีมติว่า การประเมินภาษี โรงเรือนและที่ดินของเจ้าพนักงานประเมินได้ประเมินโดยใช้อัตราค่าเช่ามาตรฐานกลางเฉลี่ยต่อตารางเมตร (ต่อเดือน) ที่คณะกรรมการพิจารณากลับกรองการประเมินค่ารายปีได้กำหนดไว้ชอบแล้ว องค์การบริหาร ส่วนตำบลไม้ขาวจึงมีหนังสือที่ ภก 71602/0670 ลงวันที่ 26 สิงหาคม 2546 แจ้งคำสั่งขาดการพิจารณาคำร้อง ขอให้พิจารณาการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินใหม่ของท่านอากาศยานภูเก็ต ให้จ่ายค่าภาษีโรงเรือนและที่ดิน เป็นเงิน 11,272,038 บาท

บริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งขาดการพิจารณาคำร้องขอให้ พิจารณาการประเมินภาษีใหม่สำหรับปี 2544, 2545 และปี 2546 ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว จึงได้มีหนังสือที่ ทอท. 5511/2544 ลงวันที่ 24 สิงหาคม 2544 , หนังสือที่ ทอท. 4974/2545 ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2545 และหนังสือที่ ทอท. 6024/2546 ลงวันที่ 23 กันยายน 2546 ถึงอัยการสูงสุด ขอให้ดำเนินการ ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 โดยขอให้ประเมินใหม่จากฐานของค่ารายปีในปี 2543 และ เสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาลดหย่อนค่ารายปีให้ตามมาตรา 31 วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือน และที่ดิน พ.ศ. 2475

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ควรให้บริษัทท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็น เจ้าของท่าอากาศยานภูเก็ต ชำระค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินปีภาษี 2544 , 2545 และ 2546 (ประจำปี 2543 , 2544 และ 2545) ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว เป็นเงินปีละ 10,315,910 บาท 10,894,338 บาท และ 11,272,038 บาท ตามลำดับ รวมเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 32,482,286 บาท ตามคำสั่งขาดของประธานกรรมการ องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว และเสนอความเห็นไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา ตามมาตรา 31 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534 มาตรา 15 ต่อไป

มติที่ประชุม : ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า อัตราค่าเช่ามาตรฐานกลางที่กำหนดโดยคณะกรรมการพิจารณา กลับกรองการประเมินค่ารายปีซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาวใช้เป็นหลักในการจัดเก็บภาษีโรงเรือน และที่ดินในคดีนี้ นั้น เป็นเพียงหลักเกณฑ์ซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อเป็นแนวทางแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการ ประเมินภาษีอากรเท่านั้นและเนื่องจากการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินนั้น ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือน และที่ดิน พ.ศ. 2475 มาตรา 8 กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่คิดค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินจากค่ารายปี ซึ่งหมายถึงจำนวนเงินอันทรัพย์สินนั้นอาจให้เช่าได้ในปีหนึ่ง ๆ และในกรณีที่ไม้อาจหาค่าเช่าได้เพราะ เจ้าของประกอบกิจการเองดังเช่น โรงเรือนและที่ดินของท่านอากาศยานภูเก็ตในส่วนที่พิพาทกันในคดีนี้ ย่อมต้องพิจารณากำหนดค่ารายปีโดยเทียบเคียงจากลักษณะทรัพย์สิน ขนาด พื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และบริการ

สาธารณะที่ทรัพย์สินนั้นได้รับประโยชน์ตามความเป็นจริง ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับลงวันที่ 30 มีนาคม 2535 และสำหรับกรณีที่ดินของหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่นไม่ปรากฏว่ามีทรัพย์สินที่คล้ายคลึงกัน อันสามารถจะนำค่าเช่ามาเทียบเคียง พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องประเมินค่ารายปีให้เห็นได้ว่าเป็นจำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เช่าได้ในปีหนึ่ง ๆ ตามมาตรา 8 วรรคสอง (ตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ 6337/2539) คดีนี้แม้การจัดทำอัตราค่าเช่ามาตรฐานกลางในส่วนในพื้นที่ใช้ประโยชน์เองจะนำมาจากข้อมูลตัวเลขที่ทำอากาศยานภูเก็ตให้เอกชนเช่าก็ตาม แต่เมื่อคำนึงถึงข้อเท็จจริงในการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินของกิจการทำอากาศยานภายในประเทศแห่งอื่น ๆ โดยเฉพาะทำอากาศยานกรุงเทพ ซึ่งเป็นทำอากาศยานที่มีผู้โดยสารเข้าใช้บริการมากกว่าและตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีความเจริญกว่ามาก ก็ยังกำหนดค่ารายปีต่ำกว่าเห็นได้ชัดว่าการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินของพนักงานเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาวยังไม่เหมาะสม ที่ประชุมเห็นว่า เมื่อพิจารณาจากเหตุผลในการจัดทำอัตราค่าเช่ามาตรฐานกลางตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ค่วนที่สุด ที่ มท 0307/ว 2393 ลงวันที่ 10 กันยายน 2536 ที่ให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นพิจารณากำหนดค่ารายปีโดยคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ตลอดจนภาวะเศรษฐกิจ และคำนึงถึงจำนวนค่าภาษีที่จะต้องเสียมิให้เป็นภาระแก่ผู้เสียภาษีประกอบด้วย พิจารณาเปรียบเทียบกับอัตราค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินซึ่งจัดเก็บจากทำอากาศยานภายในประเทศแห่งอื่น ๆ ค่ารายปีในการคำนวณค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปีภาษี 2544 , 2545 และ 2546 สำหรับพื้นที่ทำอากาศยานภูเก็ตที่ใช้ประโยชน์เองที่พิพาทกันในคดีนี้ควรกำหนดดังนี้

1. ในรายการทางวิ่ง-ทางขับ และทางขนาน ที่องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาวจัดเก็บในอัตราตารางเมตรละ 8 บาท และรายการลานจอดเครื่องบินและอาคารบำบัดน้ำเสียที่จัดเก็บในอัตราตารางเมตรละ 10 บาทต่อเดือนนั้น ให้ลดลงเหลือตารางเมตรละ 3.50 บาทต่อเดือน

2. ในรายการอื่น ๆ นอกจากที่กล่าวไว้ในข้อ 1 ให้กำหนดค่ารายปีตามอัตราค่าเช่ามาตรฐานกลางที่คณะกรรมการพิจารณากันกรองประเมินค่ารายปีขององค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาวจัดทำไว้ เว้นแต่ในรายการที่เมื่อเทียบเคียงกับการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินของทำอากาศยานกรุงเทพสำหรับทรัพย์สินที่ทำอากาศยานกรุงเทพใช้ประโยชน์เองในช่วงปีภาษีเดียวกันแล้วปรากฏว่า มีอัตราสูงกว่าอัตราค่ารายปีที่กรุงเทพมหานครจัดเก็บ ให้จัดเก็บในอัตราเท่ากับการจัดเก็บค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินของพื้นที่ทำอากาศยานกรุงเทพ

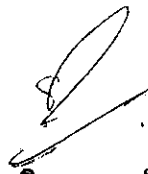
ทั้งนี้ เมื่อนำค่ารายปีมาคำนวณเป็นค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ข้างต้นแล้ว ต้องไม่น้อยกว่าจำนวนค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินที่องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาวเคยจัดเก็บในปีภาษี 2543 ก่อนมีการพิพาทกันในคดีนี้

อนึ่ง ที่ประชุมมีความเห็นว่า การจัดเก็บภาษีโรงเรียนและที่ดินสำหรับโรงเรียนและที่ดินที่ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจใช้เพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม ควรจะแตกต่างจากการจัดเก็บสำหรับโรงเรียนและที่ดินของเอกชน เนื่องจากมีลักษณะการใช้ประโยชน์ที่แตกต่างกัน สมควรที่กระทรวงมหาดไทยจะได้พิจารณาออกคำแนะนำแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้กำหนดหลักเกณฑ์ขึ้นเป็นการเฉพาะ ดังนั้น จึงให้เสนอเป็นข้อสังเกตเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องอื่น ๆ (ถ้ามี)

สำหรับการประชุมครั้งนี้ ที่ประชุมมีมติให้ฝ่ายเลขานุการฯ ส่งรายงานการประชุมไปยังกรรมการแต่ละท่าน หากไม่มีการแก้ไขภายในกำหนด 5 วัน ให้ถือว่ารับรองรายงานการประชุมดังกล่าว

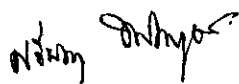
ปิดประชุมเวลา 11.30 น.

(นายธีระวุฒิ พรหมหั่นค์)
ผู้ช่วยจกรายงานการประชุม

(นายนิติ สุขเจริญ)
ผู้ช่วยจกรายงานการประชุม

(นางศรีนิตา พรหมหิตาธร)
ผู้จกรายงานการประชุม

(นายวิชวุฒิ หล่อตระกูล)
ผู้ตรวจจกรายงานการประชุม

เอกสารสรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาด
การยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ระหว่างปี พ.ศ. 2544 ถึง พ.ศ. 2547

(นายโกสิน พลกุล)

2) ปลัดกระทรวงการคลัง	กรรมการ
3) เลขาธิการคณะรัฐมนตรี	กรรมการ
4) เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา	กรรมการ
5) อัยการสูงสุด	กรรมการและเลขานุการ

2.2 ในกรณีที่ส่วนราชการมีความเห็นแย้งกับพนักงานอัยการในการดำเนินคดีแพ่งเมื่ออัยการสูงสุดวินิจฉัยชี้ขาดตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2538 ข้อ 24 ให้เสนอเรื่องให้คณะกรรมการตามข้อ 2.1 เป็นผู้พิจารณาชี้ขาดแล้วเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

คณะกรรมการฯ ชุดดังกล่าวมีการประชุมจำนวน 1 ครั้ง คือ ครั้งที่ 1/2540 เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2540 โดยมีนายโกศล พลกุล รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ มีข้อพิพาทที่ผ่านการพิจารณาจำนวน 4 เรื่อง ทุณทรัพย์ที่พิพาทจำนวน 1,304,933 บาท

3. ต่อมาคณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2540 แกไขอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเป็นว่าในกรณีเกิดข้อพิพาทระหว่างส่วนราชการกับส่วนราชการ, ส่วนราชการกับรัฐวิสาหกิจ, รัฐวิสาหกิจกับรัฐวิสาหกิจ, ส่วนราชการกับเอกชน หรือรัฐวิสาหกิจกับเอกชนให้ดำเนินการดังนี้

3.1 กรณีส่วนราชการกับเอกชน หรือรัฐวิสาหกิจกับเอกชน

3.1.1 ให้เจ้าของเรื่อง ส่งเรื่องให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการว่าต่างแก้ต่างให้ หากสำนักงานอัยการสูงสุดมีความเห็นฟ้องจะดำเนินการว่าต่างให้ ก็ให้ดำเนินการต่อไป แต่ถ้ามีความเห็นแย้งให้สำนักงานอัยการสูงสุดแจ้งฐานะคดีต่อเจ้าของเรื่องว่าจะไม่รับดำเนินการให้และส่งเรื่องคืนกลับไป หากเจ้าของเรื่องเห็นพ้องด้วยเป็นอันยุติการดำเนินคดี

3.1.2 ถ้าเจ้าของเรื่องยืนยันให้ดำเนินการว่าต่างหรือแก้ต่าง ให้เสนอเรื่องให้อัยการสูงสุดชี้ขาด

3.1.3 หากอัยการสูงสุดชี้ขาดเห็นพ้องกับเจ้าของเรื่อง ก็ให้ดำเนินการตามนั้น แต่ถ้าหากอัยการสูงสุดชี้ขาดยืนยันตามความเห็นแย้งก็ให้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการฯ เพื่อพิจารณาชี้ขาดแล้วเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบต่อไป

3.2 กรณีส่วนราชการกับส่วนราชการ, ส่วนราชการกับรัฐวิสาหกิจ หรือรัฐวิสาหกิจกับรัฐวิสาหกิจ

3.2.1 ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ส่งเรื่องที่มีการพิพาทให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการโดยทันที

3.2.2 สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการส่งเรื่องให้คณะกรรมการฯ เพื่อพิจารณาคัดสินชี้ขาด แล้วเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบต่อไป

หลังจากนั้นคณะกรรมการฯ ได้มีการประชุมอีกจำนวน 2 ครั้ง คือ การประชุมครั้งที่ 1/2542 โดยมีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ มีจำนวนข้อพิพาทที่ผ่านการพิจารณาจำนวน 6 เรื่อง ทุทธทรัพย์ที่พิพาทจำนวน 1,290,410 บาท และการประชุมครั้งที่ 1/2543 โดยมีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ มีจำนวนข้อพิพาทที่ผ่านการพิจารณาจำนวน 6 เรื่อง ทุทธทรัพย์ที่พิพาทจำนวน 3,342,990 บาท

4. ต่อมาได้มีการแต่งตั้งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นประธานกรรมการแทนรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งปลัดกระทรวงยุติธรรมเป็นกรรมการเพิ่มอีก 1 ท่าน กับแต่งตั้งอธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุดและอัยการพิเศษฝ่ายการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ช่วยเลขานุการฯ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2545 , 1 ตุลาคม 2545 และ 23 กันยายน 2546 ตามลำดับ

5. คณะกรรมการฯ ได้มีการประชุมอีกจำนวน 20 ครั้ง โดยมีนายพงศ์เทพ เทพกาญจนา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เป็นประธานกรรมการ มีจำนวนข้อพิพาทที่ได้พิจารณาตัดสินชี้ขาดไปแล้วทั้งสิ้น 195 เรื่อง เป็นข้อพิพาทระหว่างส่วนราชการกับเอกชน หรือ รัฐวิสาหกิจกับเอกชนจำนวน 68 เรื่อง และข้อพิพาทระหว่างส่วนราชการกับส่วนราชการ ส่วนราชการกับรัฐวิสาหกิจ รัฐวิสาหกิจกับรัฐวิสาหกิจ จำนวน 127 เรื่อง ทุทธทรัพย์ที่พิพาททั้งสิ้น 4,404,570,088.39 บาท โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนข้อพิพาท และรายชื่อคณะกรรมการฯ พร้อมทั้งบุคลากรในการปฏิบัติงานดังต่อไปนี้

**สรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ระหว่างปี พ.ศ. 2540 - พ.ศ. 2543**

จำนวนครั้ง การประชุม	ชี้ขาด ความเห็นแย้ง	ชี้ขาด ข้อพิพาท	ประเภทคดี		ทุนทรัพย์ (บาท)	
					ที่พิพาท	คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดให้
3	13	3	ละเมิด	10	5,938,333.00	2,982,478.43
			สัญญา	3		
			ภาษี	1		
			อื่น ๆ	2		
รวม				<u>16</u>	เรื่อง	

หมายเหตุ : ปี พ.ศ. 2541 ไม่มีการประชุม

**สรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ระหว่างปี พ.ศ. 2544 - พ.ศ. 2547**

จำนวนครั้ง การประชุม	ชี้ขาด ความเห็นแย้ง	ชี้ขาด ข้อพิพาท	ประเภทคดี		ทุนทรัพย์ (บาท)	
					ที่พิพาท	คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดให้
20	68	127	ละเมิด	57	4,404,570,088.39	679,932,242.25
			สัญญา	95		
			ภาษี	16		
			อื่น ๆ	27		
รวม				<u>195</u>	เรื่อง	

หมายเหตุ : พ.ศ. 2544 , พ.ศ. 2545 ไม่มีการประชุม / นับถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2547

สรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
 ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปี 2540 (มีการประชุมจำนวน 1 ครั้ง)

ลำดับ	เรื่อง	จำนวน	หมายเหตุ
1	ละเมิด	2	ข้อพิพาท 1 เรื่อง
2	สัญญา	1	ชี้ขาดความเห็นแย้ง 3 เรื่อง
3	ภาษี	0	
4	อื่น ๆ	1	
รวม		4	

รวมทุนทรัพย์พิพาท 1,304,933.00 บาท
 รวมทุนทรัพย์ที่คณะกรรมการตัดสินชี้ขาดให้ - บาท

สรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
 ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปี 2542 (มีการประชุมจำนวน 1 ครั้ง)

ลำดับ	เรื่อง	จำนวน	หมายเหตุ
1	ละเมิด	5	ข้อพิพาท 1 เรื่อง
2	สัญญา	1	ชี้ขาดความเห็นแย้ง 5 เรื่อง
3	ภาษี	0	
4	อื่น ๆ	0	
รวม		6	

รวมทุนทรัพย์พิพาท 1,290,410.00 บาท
 รวมทุนทรัพย์ที่คณะกรรมการตัดสินชี้ขาดให้ - บาท

สรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปี 2543 (มีการประชุมจำนวน 1 ครั้ง)

ลำดับ	เรื่อง	จำนวน	หมายเหตุ
1	ละเมิด	3	ข้อพิพาท 3 เรื่อง
2	สัญญา	1	ชี้ขาดความเห็นแย้ง 3 เรื่อง
3	ภาษี	2	
4	อื่น ๆ	0	
	รวม	6	

รวมทุนทรัพย์พิพาท 3,342,990.00 บาท

รวมทุนทรัพย์ที่คณะกรรมการตัดสินชี้ขาดให้ 2,982,478.43 บาท

สรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปี 2546 (มีการประชุมจำนวน 8 ครั้ง)

ลำดับ	เรื่อง	จำนวน	หมายเหตุ
1	ละเมิด	29	ข้อพิพาท 41 เรื่อง
2	สัญญา	32	ชี้ขาดความเห็นแย้ง 38 เรื่อง
3	ภาษี	4	
4	อื่น ๆ	14	
	รวม	79	

รวมทุนทรัพย์พิพาท 337,044,372.57 บาท
รวมทุนทรัพย์ที่คณะกรรมการตัดสินชี้ขาดให้ 44,048,495.21 บาท

สรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปี 2547 (มีการประชุมจำนวน 12 ครั้ง)

ลำดับ	เรื่อง	จำนวน	หมายเหตุ
1	ละเมิด	28	ข้อพิพาท 86 เรื่อง
2	สัญญา	63	ชี้ขาดความเห็นแย้ง 30 เรื่อง
3	ภาษี	12	
4	อื่น ๆ	13	
	รวม	116	

รวมทุนทรัพย์พิพาท 4,067,525,715.82 บาท
รวมทุนทรัพย์ที่คณะกรรมการตัดสินชี้ขาดให้ 679,932,242.25 บาท

**รายชื่อคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการ
และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และบุคลากรในการปฏิบัติงาน**

1.	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม	(นายพงศ์เทพ เทพกาญจนา)	ประธานกรรมการ
2.	ปลัดกระทรวงการคลัง	(นายเสีี่ยม สันทัด แทน)	กรรมการ
3.	ปลัดกระทรวงยุติธรรม	(นางสาวรื่นวดี สุวรรณมงคล แทน)	กรรมการ
4.	เลขาธิการคณะรัฐมนตรี	(นายสาธิต อนันตสมบูรณ์ แทน)	กรรมการ
5.	เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา	(นายชูเกียรติ รัตนชัยชาญ แทน)	กรรมการ
6.	อัยการสูงสุด	(นายคัมภีร์ แก้วเจริญ)	กรรมการและเลขานุการ
7.	รองอัยการสูงสุด	(นายทวีศักดิ์ วรพิวุฒิ)	
8.	อธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด	(นายวิบูลย์ หล่อตระกูล)	ผู้ช่วยเลขานุการ
9.	นายทรงชัย ประสารนันท์	รองอธิบดีอัยการฝ่ายคดีอัยการสูงสุด	
10.	นางศรีนิดา พรหมพิตร	อัยการพิเศษฝ่ายการยุติในการดำเนินคดีแพ่งฯ	ผู้ช่วยเลขานุการ
11.	นายนิติ สุขเจริญ	อัยการจังหวัดประจักษ์	
12.	นายมนูญ จรุงพร	อัยการอาวุโส	
13.	นายประวิทย์ พิพัฒน์กุลสวัสดิ์	อัยการอาวุโส	
14.	นายนิติ เมฆสวรรค์	อัยการอาวุโส	
15.	นายศรีทัย มุสิกธรรม	อัยการอาวุโส	
16.	นายประนาม เพชรภาพ	อัยการอาวุโส	
17.	นายสมเพาะ บุญสวัสดิ์	อัยการอาวุโส	
18.	นายอภิชาติ อาสภวิริยะ	อัยการอาวุโส	
19.	นางวิไล แสงแก้วสุก	เจ้าพนักงานธุรการ 5	
20.	นายธีระวุฒิ พรหมหันธ์	นิติกร 3	
21.	นายสุปรีดา ชื่นชม	นิติกร 3	
22.	นางสาวมณฑา โตสุวรรณ	นิติกร 3	
23.	นางสาวเฉลิมขวัญ แสงสว่าง	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 2	
24.	นางสาวมณิภา กระแสอินทร์	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 1	